பாரதிதாசன் கவிதைகள்

ரும் பகுதி)

331/81
D-1,INBD,K
N61.3
75668

பாரதிதாசன் கவிதைகள்

மூன்றாம் தொகுதி

பாரி நிலையம்
184, பிராட்வே · சென்னை · 600001

O-,1NBD,K
Nf1.3
75668

பாரதிதாசன் கவிதைகள்

மூன்றாந் தொகுதி

பாரி நிலையம்
184. பிராட்வே · சென்னை · 600001

முதற் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1955
இரண்டாம் பதிப்பு : ஜனவரி, 1961
மூன்றும் பதிப்பு : டிசம்பர், 1964
நான்காம் பதிப்பு : செப்டம்பர், 1968
ஐந்தாம் பதிப்பு : மார்ச்சு, 1974
ஆறும் பதிப்பு : மார்ச்சு, 1975
ஏழாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1978
எட்டாம் பதிப்பு : ஜூன், 1981

விலை ரூ. 11 - 25

இந்நூலின் பகுதியையோ கருத்துக்களையோ எங்கும் எவரும் எடுத்தாள முன் ஒப்புதல் பெறல் வேண்டும்.

மாருதி பிரஸ், 173, பீட்டர்ஸ் ரோடு, சென்னை -600 014.

பிரிந்த க. பிச்சையனுர்

பெயர் வாழ்த்து வெளியீடு

—பாரதிதாசன்

பொருளடக்கம்

கடல்மேற் குமிழிகள்	...	*1*
அமிழ்து எது?	...	*89*
அகத்தியன் விட்ட புதுக்கரடி	...	*107*
நல்லமுத்துக் கதை	...	*115*
ஏற்றப் பாட்டு	...	*145*
திராவிடர் திருப்பாடல்	...	*165*
சமத்துவப் பாட்டு	...	*179*
புரட்சித் திருமணத் திட்டம்	...	*209*

கடல்மேற் குமிழிகள்

பாரதிதாசன்

கதை உறுப்பினர்

திறல்நாடு

புலித்திறல்	மன்னன்
புலித்திறல் மன்னி	மனைவி
வையத்திறல்	மகன்
செம்மறித்திறல்	மன்னன் தம்பி
பொன்னி	மன்னன் கொழுந்தி
ஆண்டி	காவற்காரன்
அழகன்	மகன்
ஆண்டாள்	பூக்காரி
மின்னொளி	மகள்

பெருநாடு

பெருநாட்டான்	அரசன்
பெருந்திரு	மகள்
பிச்சன்	அமைச்சன்

மலைநாடு

மலையன்	அரசன்
மலர்க்குழல்	மகள்

கடல்மேற் குமிழிகள்

1

இடம் : திறல் நாட்டின் அரண்மனைத் தனியிடம்

நேரம் : பகல் உணவுக்குப் பின்.

உறுப்பினர் : புலித்திறல் மன்னன், அவன் தம்பி செம்மறித்திறல்.

அகவல்

புலித்திறல் உண்டபின் பொன்னொளிர் கட்டிலில்
ஒருபுறம் தனிமையில் உட்கார்ந் திருந்தான்.
செம்மறித் திறல் அங்கு வந்தான்,
"இம்மொழி கேட்பாய்" என்றான் வணங்கியே.

விருத்தம்

"பொன்னியை மணக்க வேண்டும்
அதைத்தானே புகல வந்தாய்?
பொன்னி என் கொழுந்தி. நீயோ
புலைச்சியின் மகனே அன்றோ?
என்னருந் தந்தை, வேட
ரினத்தவள் தன்னைக் கூடி
உன்னை இங்கீன்றார், என்பால்
உறவு கொண்டாட வந்தாய்?"

புலித்திறல் இவ்வா றோதப்,
"புலைச்சி என் தாய்! என் தந்தை
நிலத்தினை ஆளும் வேந்தன்
நின் தந்தை அன்றோ அண்ணா?
புலப்பட உரைக்கின் றேன் நான்,
பொன்னி உன் கொழுந்தி என்னைக்
கலப்புறு மணத்தாற் கொள்ளக்
கருதினாள் மறுப்ப தேனோ?"

என்றுசெம் மறிதான் கூற,
புலித்திறல் "இராதே" என்றான்.
பொன்னி அந் நேரம் ஆங்கே
பொதுக்கென எதிரில் வந்து
தன்எழில் மூத்தார் காலைத்
தளிர்க்கையால் பற்றி, "என்னை
உன் தம்பி மணக்கும் வண்ணம்
உதவுக" என்று சொன்னாள்.

"தமக்கையை எனக்களித்தாய்
சாதியில் இழிவு பெற்று
நமக்கெல்லாம் பழிப்பாவானை
நங்கைநீ நாடுகின்றாய்
இமைக்குமுன் புறஞ்செல் உன்றன்
எண்ணந்தான் மாறு மட்டும்
அமைக்கின்றேன் உன்னை என்றன்
அரண்மனைக் காவல் தன்னில்"

என்றுகா வலரைக் கூவ,
இருவர் வந்தழைத்துச் சென்றார்.
நின்றசெம் மறித்திறற்கு
நிகழ்த்துவான்; "அரண்மனைக்குள்
என்றுமே நுழைதல் வேண்டாம்
ஏகுக" என்று சொல்ல,
நன்றெனக் குன்றத் தோட்செம்
மறித்திறல் நடக்கலானான்.

2

இடம் : அரண்மனையில் ஒரு காவல் துறை.

நேரம் : மாலை.

உறுப்பினர்: பொன்னி, புலித்திறல் மன்னி, காவலர்.

அகவல்

உலக மக்களில் உயர்வுதாழ் வுரைக்கும்
கலக மக்களைக் கருத்தால் தூற்றிக்
காதற் கண்ணீர் வெளிப்பட
மாது நின்றனள் வன்காப் பறையிலே.

கண்ணி

"என்ன உனக்கில்லை பொன்னி?—உனக்
கேனிந்த எண்ணம்? புலைச்சி
தன் மகன் மேல்மைய லுற்றாய்—எமைத்
தாழ்வு படுத்த நினைத்தாய்"
என்று புலித்திறல் மன்னி—மிக
ஏசிக்கொண்டே எதிர் வந்தாள்!
"இந்நில மக்கள் எல்லோரும்—நிகர்"
என்று புகன்றனள் பொன்னி.

"நாலு வகுப்பினர் மக்கள்—எனில்
நானிலம் ஆள்பவர் நாமே
மேலொரு பார்ப்பனர் கூட்டம்—உண்டு!
மூன்று மவர்பொருள் விற்போர்!
காலதனு லிட்டவேலை—தனைக்
கைகளினுற் செய்து வாழும்
கூலி வகுப்பினன் அன்னேன்"—என்று
கூறி முடித்தனள் மன்னி.

"ஆளப் பிறந்தவர் தாமும்—மே
லானவர் என்பவர் தாமும்
கூளங்கள் அல்லர்; கடல்மேல்—காணும்
குமிழிகள் அன்னர் என்பேன்
மாளாப் பெருங்கடல் மக்கள்—அங்கு
மறைபவர் ஆள்பவர் என்பேன்
வேளை வரும் அக்கா—தீரும்
வேற்றுமை" என்றனள் பொன்னி.

"உன்னை மணந்திட வேண்டி—இவ்
வுலகிடை எண்ணிக்கை யில்லா
மன்னர்கள் உள்ளனர் பொன்னி—உன்
மனநிலை மாறுதல் வேண்டும்
அன்னது மட்டும் கிடப்பாய்—பிறர்
அண்டுதல் இல்லா அறைக்குள்
என்னடி வேண்டும் இப்போது—சொல்"
என்றாள் புலித்திறல் மன்னி.

"கன்னங் கறுப்புடை ஒன்றும்—மாற்றிக்
கட்டிடப் பின்னொன்றும் வேண்டும்"
என்றே உரைத்தனள் பொன்னி—ஒன்
றீந்தாள் புலித்திறல் மன்னி.
"என்னுயிர் போன்றவன் தன்னை—இனி
யானடைந் தின்புறு மட்டும்
என்னுடை நீ" என்றுடுத்தாள்—நகை
யாவும் கழற்றினள் பொன்னி.

3

இடம் : ஆற்றிடை என்னும் சிற்றூர்.

நேரம் : நிலவெறிக்கும் இரவு.

உறுப்பினர் : செம்மறித்திறல்.

அகவல்

இந்நிலத்தில் இருகுரல்—ஒன்று,
"மன்னரி நாங்கள்" என்பது; மற்றொன்று;
"பெரு நிலத்தில்யாம் பெருமக்கள்" என்பதாம்.
சரிநிகர் மக்கள் என்னும் அரியதோர்
அமைதிக் குரலினை ஆர்தல் எந்நாள்?
சமையம் சாதி தவிர்வ தெந்நாள்?
என்று செம்மறித்திறல் கறுப்புடை
ஒன்றினை ஏந்தி உரைப்பான் ஆங்கே.

பஃறொடை வெண்பா

"மன்னரி பலரும் மணக்க இருக்கையிலும்
என்னை மணப்பதென்றே எண்ணினாள் எண்ணியதால்
என்ன இடர்ப்பட்டாள்! ஏச்செல்லாம் ஏற்றாளே!
அன்னவளை நான்மணக்கும் ஆவலினால் வாழ்கின்றேன்!

* * *

தன்னன்பு மூத்தாளைத் தானிழக்க வுந்துணிந்தாள்
இன்னந்தன் மேன்மை எலாமிழக்கவுந் துணிந்தாள்
என்னன்பு நோக்கினிலே யான்நோக்கத் தன்னருமைத்
தென்னம்பா ளைச் சிரிப்பால் தின்னுவளே என் ஆவி!

* * *

போகுமட்டும் பூரிப்பாள் போகவிடை பெற்றுப்பின்
ஏகுமட்டும் பின்னழகு பார்த்திருப்பாள் யான் திரும்பித்

தோகையினை மட்டாக நோக்கினுல் தான்குனிந்து
சாகுமட்டும் நான்மறவாப் புன்னகையைச் சாய்த்
[திடுவாள்.

* * *

"முத்தாள் மணுளன் முடிவேந்தைக் கேட்டபின்
போய்த்தார் மணமன்றில் பூண்போம்; பெருமக்கள்
வாழ்த்திடும் வாழ்த்தால் மகிழ்வோம்பின், பஞ்சணையில்
தீர்த்தோம்நம் ஆவல் எனச் சேர்ந்திருப்போம்"
என்றுரைப்பாள்.
பொன்னுல் மணியால் புனைந்த நகையிழந்தாள்
தன்னுல் முடியாத தொல்லையினுல் சாய்ந்தாளோ!

* * *

மின்னுல் செயப்பட்ட மெல்லிடைக்கு நேர்ந்தவெல்லாம்
என்னுல் என்னுல் என்னுல் காராடை ஏற்கிறேன்!

* * *

தண்ணிலவு கொண்ட மகிழ்ச்சி தனைக்கருதி
வெண்மை உடையணிந்து விண்ணில் துலங்குவதாம்
துன்பம் உடையேன் கரிய துகில்பூண்டேன்
என்னருமைப் பொன்னியைநான் எந்நாள் மணப்பேனே?

* * *

பொன்னியும் நானும் ஒரு காதற் புனல்முழுகா
திந்நாள் தடுப்பதெது?" "மண்ணுள ஏற்றவர்கள்"
"இன்னலுற ஏற்றவர்கள்" என்னும் பிளவன்றே?
இந்நிலையை மாற்று திரேன்,

4

இருபது ஆண்டுகளின் பின் ஒருநாள்

இடம் : அரண்மனை.

நேரம் : மாலை.

உறுப்பினர் : புலித்திறல் மன்னி, அவள் மகன் வையத் திறல், ஆண்டாள், அவள் மகள் மின்னொளி, காவற் காரன் மகன் அழகன்.

அகவல்

மன்னியைச் சுமந்த பொன்னூசல், கூடத்தில்
தென்னாட்டுத் தோழியர் செந்தமிழ்ப் பாட்டிற்
மிதந்துகொண் டிருந்தது மென்கை அசைத்ததால்!
எதிரில் ஆண்டாள், இவள் மகள் மின்னொளி
மன்னி ஆணைக்கு வாய்பார்த் திருந்தனர்.
மன்னி திருவாய் மலர்ந்தருள் கின்றாள்:
"வையத் திறல்நம் பையன் பிறந்தநாள்!
நாளை! அவ்விழா நன்மலர் அனைத்தும்
வேளையோடு நீதரல் வேண்டும். அதன்விலைப்
பொன்னும் பெறுவாய். பரிசிலும் பூணுவாய்.
மின்னொளி யுடன் நீ விருந்தும் அருந்தலாம்."
என்றாள்! ஆண்டாள் இளித்தாள்!
நின்ற மின்னொளி ஆழ்ந்தாள் நினைவிலே.

கண்ணிகள்

வாழிய வாழிய—ஊசல்
மகிழ்ந்தாடு கின்றனை மன்னீ
தோழியர் ஆட்டினர் ஊசல்—கை
சோர்ந்திட நின்றனர் மன்னீ

தோழியரும் சற்று நேரம்—ஆடச்
சொல்லுக என்னருந் தாயே
வாழிய வாழிய மன்னீ—அவர்
மகிழ்ந்தாட வும்செய்க தாயே!"

என்றனள் மின்னொளி தானும்!—மன்னி
எள்ளி நகைத்துப் புகல்வாள்:
'மன்னியும் தோழியர் தாமும்—நில
மாந்தரில் ஒப்புடை யாரோ?
என்னடி மின்னொளி இன்னும்—உனக்
கேதும் தெரிந்திட வில்லை?'
என்றுரைத்தாள்! அந்த நேரம்—மகன்
'என்ன' வென்றே அங்கு வந்தான்.

'தூண்டா விளக்கேஎன் கண்ணே—என்
தூய வையத் திறல் மைந்தா!
ஆண்டாள் மகள்சொன்ன தைக்கேள்—ஊசல்
ஆட்டிய தோழிகள் ஆட
வேண்டுமென்றே சொல்லி நின்றாள்—இவள்
வேற்றுமை காணாத பேதை
வேண்டாம் இப்பேச்சுக் கள்என்றேன்"—என்று
விண்டனள் சேயிடம் மன்னி!

மாவடு வொத்தகண் ணாளை—இள
வஞ்சிக் கொடிக்கிணை யாளைத்
தாவிநல் வாயிதழ் ஓரம்—உயிர்
தாக்கிடும் புன்சிரிப் பாளைத்
"தேவைஉன் எண்ணமும் பெண்ணே—அதில்
தீங்கில்லை வையத்துக் கென்றான்."
பாவையும் அம்மொழி கேட்டாள்—எனில்
பாங்கியர் ஆடுதல் காணாள்,

அழகனும் அவ்விடம் வந்தான்—தன்
அன்புறு தோழனை நோக்கி
"எழுதிய ஓவியந் தன்னை—நீ
ஏன் வந்து பார்த்திட வில்லை?
பிழையிருந்தால் உரைப் பாயே—என்
பின்வருவாய்" என்று சொல்ல
வழியில்லை தப்புதற் கென்றே—அவ்
வையத் திறல்பிரிந் திட்டான்.

5

இடம் : அரண்மனைக் கூடம்.

நேரம் : நடுவேளை.

உறுப்பினர் : ஆளவந்தார் கூட்டம், புலித்திறல் மன்னன், வையத்திறல், மின்னொளி, ஆண்டாள், தோழியர்.

அகவல்

திறல்நாட்டு மன்னனின் திருமகன் இருபதாண்டு
நிறைவு விழாவில் நிகழ்ந்த விருந்தில்
ஆளப் பிறந்தார் அனைவரும்
வேளையோடு வந்தார் விருப்போ டுண்ணவே.

கண்ணிகள்

பத்தாயி ரம்பெயர்கள்—அரண்மனைப்
பாங்கிலோர் கூடத்திலே
ஒத்த தலைவாழை—இலைக்கெதிர்
உண்டிட வந்தமர்ந் தார்
எத்தாவி லும்கிடையா—தெனும்படி
எண்ணி ரண்டு வகையாம்
புத்தம் புதுக் கறிகள்—நறுமணம்
பூரிக்க வேபடைத் தார்!
தித்திக்கும் பண்ணியங்கள்,—அப்பவகை,
தேடரு முக்கனி கள்,
தைத்திடும் கல்லையிலே—நறுநெய்யும்
தயிர்ஒரு குடமும்
அத்தனை பேர்களுக்கும்—எதிரினில்
அமைத்து நெய்ச் சோறு
முத்துக் குவித்தாற்போல்—பருப்போடு
முயங்க வேபடைத் தார்!

முன் உண்ண அள்ளிடுவார்—உயர்த்திய
முழங்கை நெய் வழியும்
பின் உண்ண ஊன்றியகை—கறிவகை
பெற்றிட ஆவலுறும்
மன்னவன் உண்டிருந்தான்—அவன்மகன்
வையத் திறலினுடன்!
இன்ன நிலைமை எல்லாம்—அரண்மனை
ஏழையர் பார்த் திருந்தார்.

ஏழைப் பணியாளர்—ஒருபுறம்
ஏங்கி இருந்தார்கள்;
கூழைக் கரைத்தவுடன்—ஒருபுறம்
கூப்பிடப் பட்டார்கள்
தோழியர் கூழ்குடித்தார்—ஒருபுறம்
தோகைநல் மின்னொளிதான்
தாழையின் தொன்னையிலே—கூழினைத்
தாங்கிக் குடித்திருந்தாள்.

விழவு தீர்ந்தவுடன்—சிறப்புடன்
விருந்து தீர்ந்தவுடன்
அழகு மின்னொளிபால்—அவள் தாய்
ஆண்டாள் "என்மகளே,
விழவு மிக்கநன்றே—அவ்விருந்தும்
மேல்!" என்று சொல்ல, அவள்!
"இழவு பெற்றார்கள்—என் அன்னாய்
ஏழையர்" என் றுரைத்தாள்,

"ஆளும் இனத்தாரிக்கும்—பார்ப்பனர்
அத்தனை பேர்களுக்கும்
தாளா மகிழ்ச்சி யன்றோ!
தனிச்சி றப்பன்றோ!
ஆளாகி வாழும் இடம்—விருந்துண்ண
ஆவலும் கொள்வதுவோ?
நாளும் அவர்மகிழ்ச்சி—நம் மகிழ்ச்சி!"
என்று நவின்றாள் தாய்!

6

இடம் : அரண்மனையில் தனியறை.

நேரம் : உணவுக்குப் பின், இரவு.

உறுப்பினர் : வையத்திறல், அழகன்.

அகவல்

நிலவு குளிர்வார்க்கக் காற்று நெளிய,
அலைகடல் இசையை அளிக்க, மலர்சேர்
பஞ்சணையில் தனியே படுத்தேன்,
நெஞ்சில் அவள் கூத்து நிகழ்த்துகின் றாளே!

கண்ணிகள்

மின்னொளி இன்முக நிலவே—நிலவு!
விண்ணில வேஅக லாயோ!
அன்னவள் இன்சொல் இசையே—இசையாம்!
ஆர்கடல் வாயடக் காயோ!
கன்னருங் கருங்குழல் மணமே—மணமாம்!
காட்டில் மலர்காள் அகல்வீர்!
என்ன உரைப்பினும் இனியும்—எனையேன்
இன்னற் படுத்துகின் றீர்கள்?

காவற் பணிசெயும் அழகன்—இன்னும்
காணப் படவில்லை இங்கே!
ஆவலெல் லாம்அவ னிடமே—கூறி,
ஆவன செய்திட வேண்டும்.
பாவைஅம் மின்னொளி தன்னை—நானே,
பார்க்கவும் பேசவும் வேண்டும்;
தேவைப் படுமிந்த நேரம்—தெரிந்தும்,
தீமை புரிந்திடு கின்றான்.

என்று துடிக்கின்ற வேளை—அழகன்
''இளவரசே'' என்று வந்தான்.
''ஒன்றுசெய் ஒன்றுசெய் அழகா—அழகா!
ஒண்டொடி வீட்டுக்குச் செல்வாய்
நன்று கிழவனை நோக்கிப்—பழங்கள்
நாலைந்து கொண்டுவ ரச்சொல்
சென்றிடு வான்பழத் தோட்டம்—நோக்கிச்
செல்லுக'' என்றான் இளங்கோ?

[அழகன் போகின்றான்]

7

இடம் : சிற்றூர், மின்னொளி வீடு.

நேரம் : நள்ளிரவு.

உறுப்பினர் : மின்னொளி, அவள் தந்தையாகிய கிழவன் அழகன், வையத்திறல்.

அகவல்

'அன்னைஇன் றிரவில் அரசர் அரண்மனை
தன்னில் தங்கினாள் போலும்! தந்தையே,
சிறிது நேரம், செந்தமிழ்ப் பாட்டொன்று
பாடுக' என்றாள் மின்னொளி!
பாடுமுன் வந்தான் அழகன் பரிந்தே!

ப:ஃறொடை வெண்பா

"அன்பு முதிர்ந்தவரே. ஐயா, விரைவில்நீர்
மன்னர் மகன்விரும்பும் மாங்கனிகள் ஐந்தாறு
தூயனவாய்க் கொண்டுவரத் தோப்புக்குப்
[போய்வாரும்
வாயூறிப் போகின்றான் வையத் திறல் அங்கே"
என்றான் அழகன், உடன் ஏகினான் அம்முதியோன்!

* * *

"மன்றிடை ஆடும் மயிலேநல் மின்னொளியே!
மாவின் கனிமீது மையலுற்ற நம்இளங்கோ,
மாவின்மேல் ஏறியிங்கு வந்திடுவான் இந்நேரம்:"
என்றான்—இளமங்கை "ஏன் நீ நடந்து வந்தாய்?
மன்னன் மகன்குதிரை ஏறி வருவதென்ன?
உன்னிளங்கால் நோகா திருக்குமா? மன்னர்மகன்
தன்கால்கள் மட்டுமா மென்கால்கள்?" என்றே
அழகன் நிலைமைக் கிரங்கி அவனை

முழுதன்பால் போக்கி முகநிலவு சாய்த்திருந்தாள்?"
வையத் திறல்வந்தான், வஞ்சி வரவேற்ருள்.
கையால் தடுக்கிட்டாள் காற்சிலம்பால் பாட்
[டிசைத்தாள்
இன்பஉருக் காட்டி எதிரினிலே நின்றிருந்தாள்;
அன்பால் "அமர்க" என வையத் திறல்சொன்ஞன்;
சற்றே விலகித் தரையினிலே கையூன்றி
மற்றுமிரு வாழைத் துடைகள் ஒருக்கணித்து
மின்னெளியும் உட்கார்ந்தாள் மேலாடை
[தான் திருத்தி.

* * *

"மின்னெளியே வீட்டில் விருந்தும் அருந்திஞயோ?"
என்று வினவிஞன், கேட்ட எழில்வஞ்சி,
அந்தப் பெரியவிருந் தேழைக் கருத் 'தின'யோ?
இந்தவகை நீமட்டும் ஏன்தான் அருந்திஞயோ?
கூழ்குடித்தார் இவ்வூர்க் குடித்தனத்தார் எல்லோரும்
வாழ்வுக்கே வந்தவர்கள் வாய்ப்பாய் விழுங்கினரே"
என்ருள் முகஞ்சுருங்கி, "இன்னல் உளங்கவர
மன்னர் வகுப்பென்றும் மற்றவகுப் பென்றும்
இந்நாட்டில் இல்லா தினிமேற் புரிந்திடுவேன்"
என்ருன்! அவ் வேளை முதியோன் எதிர்வந்து
"தித்திக்கும் மாம்பழங்கள் தேடிக்கொணர்ந்
[தேன் நான்
பத்துக்கு மேலிருக்கும் பாராய் இளங்கோவே"
என்ருன். பழத்தோடு வையத் திறலோ, தன்
குன்றை நிகர்த்த குதிரைஏ றிச்சென்ருன்!

* * *

"போய் வருவேன்" என்ருன் அழகன்: இளவஞ்சி
வாயு மிரங்க, மனமிரங்க "நீநடந்தா
போகின்ருய்?" என்ருள். "புதிதல்ல" என்றழகன்
ஏகலுற்ருன் மின்னெளியை ஏய்த்து.

8

இடம் : அரண்மனை.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : பெருநாட்டின் அமைச்சன், புலித்திறல்.

அகவல்

அரியணை அமர்ந்த அரசனின் எதிரில்
பெருநாட் டமைச்சன் பிச்சனும் அமர்ந்தே
"அரசே, உன்னைநான் அணுகிய தேன்எனில்
பெருநாட்டு மன்னனின் ஒருமக ளான
பெருந்திரு என்னும்அப் பேரெழி லாளைஉன்
திருமகன் வையத் திறல் மணப்பது
பெருவான், நிலவைப் பெறுவ தாகும்!
இந்த உறவினால், இவ்வை யத்தில்
எந்தப் பகைவரும் இல்லா தொழிவர்;
அதனால், திறல்நாடும் அப்பெரு நாடும்
எதனாலும் மேன்மை எய்துதல் கூடும்!
திருவுளம் யா"தெனக் கேட்டான்.
அரசசன் மகிழ்ச்சியால் அறைவான் ஆங்கே:

கண்ணிகள்

மிக்க மகிழ்ச்சி அமைச்சே—மிக
மேன்மை யுடையதிவ் வெண்ணம்
சிக்கல்கள் பற்பல தீரும்—பல
தீமைகள் மாய்வது திண்ணம்;
திக்கை நடுங்கிட வைக்கும்—இத்
திருமண வுறவு! மெய் யன்றோ!
விக்குள் எடுக்கையில் தண்ணீர்—உன்
விண்ணப்பம் என்றனன் மன்னன்.

வையத் திறத்திதைச் சொல்க—அவன்
மணந்துகொள் ளத்தக்க வண்ணம்
செய்க எனக்கிதை நாளை—நீ
தெரிவிக்க'' என்றனன் பிச்சன்.
செய்திடு வேனிதை இன்றே—நான்
செப்பிடுவேன் பதிலை நாளை!
துய்யஎன் மன்னி கருத்தும்—கேட்டுச்
சொல்லுவேன்'' என்றனன் மன்னன்.

9

இடம் : அரண்மனை மகளிர் இல்லம்.

நேரம் : முதிர்காலை.

உறுப்பினர் : புலித்திறல், மன்னி.

அகவல்

பாங்கியர் அப்புறப் படுத்தப் பட்டனர்
ஆங்கொரு கட்டிலில் அரசனும், மன்னியும்
விரைவில்வந் தமர்ந்தனர்; வேந்தன் முகத்தில்
புதுமை கண்டாள் மன்னி!
அதனை யறிய ஆவல்கொண் டனளே!

கண்ணிகள்

"பெண்ணேஉன் மகனுக்குப் பெருநாட்டான்—தன்
பெண்ணைக் கொடுப்பதெனும் நல்ல செய்தியைக்
கொண்டு வந்தான் அமைச்சன் என்ன
[சொல்கின்றாய்—உன்
கொள்கையும் தெரிந்திட வேண்டு மல்லவோ?
அண்டைநாட் டரசனின் உறவாலே—நமக்
கல்லல் குறையுமெனல் உண்மை யல்லவா?
தொண்டைக் கனிநிகர்த்த இதழாளே—எண்ணம்
சொல்லுக" என்றுமன்னன் சொன்ன அளவில்,
"அண்ணன் எனக்கிருக்க மகளிருக்கப்—பெண்
அயலிற் கொள்வது தக்க தல்லவே!
வெண்ணெயை வைத்துநறு நெய்க்கழுவதா—என்ன
வேடிக்கை" என்றுமன்னி துன்படைந்தாள்!
"கண்ணுக்குப் பிடித்தவள் அண்ணன்மகளா—அக்
கட்டழகியா இதனை, மைந்தனிடமே
எண்ணி யுரைக்கும்படி சொல்லிவிடுவோம்—அவன்
எண்ணப்படி நடப்பம்" என்றனன் மன்னன்.

"சேயை அழைத்துவரச் சொல்லுக"
[வென்முன் "அவன்
"தேரேறி நகர்வலம் சென்றனன்" என்முள்!
ஆயினும் காவலரை விரைந்தனுப்பி—இங்
கழைப்பிக்க வேண்டுமென" மன்னன் உரைத்தான்.
"தூயஎல் லேப்புறத்தின் காட்சிதனையே—அவன்
துய்த்திடச் சென்றதுண்டு வந்தபிறகே
ஆயஇச் செய்திதனை அறிவிக்கலாம்"—என
அரசி அரசனிடம் சொல்லி மறுத்தாள்!

10

இடம் : அரண்மனைத் தனியறை.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : மன்னி, வையத்திறல், மன்னன்.

அகவல்

வையத் திறலை மன்னி யழைத்துத்
"துய்ய மகனே, வையத் திறலே,
உன்மணம் பற்றி உன்னிடம் பேச
மன்னர் தேடினார் மகன்இல்லை என்று
சொன்னேன். உன்னை முன்னே நான்கண்
டென் கருத்தினை இயம்ப எண்ணினேன்.
பெருநாட் டானின் 'பெருந்திரு' தனைநீ
திருமணம் செய்யத் திட்ட மிட்டனர்.
என்னருந் தமையன் ஈன்ற பெண்ணாள்
உன்னரும் பண்புக் கொத்தவள் அன்றோ?
அழகிற் குறைவா? அன்பிற் குறைவா?
ஒழுக்கம் அனைத்தும் ஒருரு வானவள்
அவளை நீ மணப்பதாக
அவரிடம் கூறுவாய்" என்றாள் அரசியே!

கண்ணிகள்

"ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கையும் அம்மா—நான்
ஆய்ந்தபின்னே மணம் ஆர்ந்திட எண்ணினேன் அம்மா
தீயன நல்லன காணுத இப்பருவத்தே—ஒரு
சேயிழை யோடறம் செய்வதெவ் வாறுளம் ஒத்தே?
தூயஇந் நாட்டினை ஆளுந் திறம்பெற வேண்டும்—நான்
தொல்லறி வோரிடம் கல்வி பயின்றிட வேண்டும்
பாயும் பகைவர் தமக்கிடையே உலகாள—எனைப்
பாரோடு போராடும் வண்ணம் பயிற்றுக" என்றான்.

வையத்திறல் சொன்ன பேச்சினைக் கேட்டனள்
[மன்னி—தன்
வாயை அடக்கினள் ஏதும்சொல் லாம லிருந்தாள்.
பையவந் தானந்த நேரத்திலே எழில்மன்னன், "எந்தப்
பாவையை நீ மணம் செய்திட எண்ணினை" என்றே
துய்யதன் மைந்தனைக் கேட்டனன். அன்னை
[யுரைப்பாள்—"அவன்
துய்க்க நினைப்பது பல்கலையே" என்று சொன்னாள்.
வையக மாளும் புலித்திறல் மன்னவன் கேட்டே—தன்
மைந்தன் கருத்தினை நன்றெனச் சொல்லி நடந்தான்.

11

இடம் : அரண்மனை.

நேரம் : மறுநாட் காலை.

உறுப்பினர் : புலித்திறல், பிச்சன்.

அகவல்

ஏந்தலைப் பிச்சன் எதிர்பார்த் தபடி
அரண்மனைத் தனியிடத் தமர்ந்திருந்தான்.
புலித்திறல் ஏந்தல் புறப்படு கதிர்போல்
வந்தான் பிச்சன் மழைநாட் குருவிபோல்
ஆவலோடு வணங்கி அமர அமர்ந்தான்.
"என்மகன் வேறோர் எழிலுறு பாவைபால்
தன் உளம் போக்கினான்" என்றான் மன்னன்.
"அவள் யார்?" என்றான் கவலையொடு பிச்சன்.
"பல்கலைப் பெண்" என்று மன்னன்
சொல்ல, அமைச்சன் சொல்வான் எழுந்தே:

கண்ணிகள்

"வையத் திறல்மொழி பொய்யே—அவன்
மணம் வெறுத்திடவில்லை
தையல் ஒருத்தியை மைந்தன்—உள்ளம்
தாவியிருப்பது மெய்ம்மை.
துய்யவனும் பெரு நாட்டான்—பெற்ற
தோகை மணத்தை விலக்கப்
பொய்யுரைத்தான்! கலைமீது—நெஞ்சு
போனதென்றான்! அதுபொய்யே?
காளை முகத்தினிற் கண்டேன்—உயிர்க்
காதல் வருத்தத்தின் வீச்சு
மீளவும் மைந்தனிடத்தே—மண
மேன்மையைச் சொல்லுக" என்றான்.

"காளை யுரைத்தது மெய்யே—அவன்
கருத்தில் ஐயுறவில்லை
மீளவும் மைந்தனிடத்தே—சொல்லல்
வீணென்று" மன்னவன்—சொன்னான்.
"மலையன் எம்பகை மன்னன்—அவன்
மகளைக் கட்டுவதால் உன்
நிலையுயர்ந்திடும் என்றே—நீ
நினைத் திருக்கவும் கூடும்;
பல பல நினையாதே—எம்
பாவையை ஒப்புக" என்றான்.
"கலை பயில்க என் மைந்தன்"—என்று
கழறினன் புலித்திறலே.

[அமைச்சன் சென்றான்]

12

இடம் : திறல்நாட்டின் வயல்வெளி.

நேரம் : காலே.

உறுப்பினர் : காருடை பூண்ட செம்மறித்திறல், வயலுழு வோர்.'

அகவல்

மேழி பிடித்த "கை" மேலாம் இடது "கை"[3]
தாழாக் கோல் "கை" வலது "கை' யாக,
முழங்கால் சேற்றில் முழுக, வாய் திறந்து
பழந்தமிழ் பாடினர் வயலில் உழுவோர்.
அவ்வழி அணுகிய செம்மறித் திறலின்
விழிகள் தொழிற்படும் உழவர்பால் விரைந்தன.
கருத்தோ கடலுலகு நிலேமையில் ஆழ்ந்தது!
செம்மறித்திறல் பாடுவான்
அம்முழு துழைப்போர் அகத்தை நோக்கியே:—

பாட்டு

எடுப்பு

ஆளுவோர் என்றே சிலரை
அமைத்த துண்டோ நீ உலகே?—

உடனெடுப்பு

மீளுமாறின்றி மிகுபெரு மக்களேக்
கருவினில் விளேத்ததும் உண்டோ?—

அடிகள்

வாளொடு பெற்ற துண்டோ சிலரை?
வடுவொடு பெற்ருயோ பலரை?
நாளும் உழைப்பவர் தமைப்பெற்ற தாயே,
நயவஞ்சரைப் பெற்று ளாயோ?—

மேலவர் என்ஞெரு சாதியையும்,
வீழ்ந்தவர் என்ஞெரு சாதியையும்,
தோலில் குருதியில் அமைந்திடுமாறு
தோற்றுவித்தாயோ கூறு!

அகவல்

உழைப்பவர் என்றே ஓரினம் உண்டோ,
பழிப்பிலா துலகின் பயனை நுகரும்
ஓரினம் உண்டோ பிறவியில்? என்றே
ஏரும் நிறுத்தி எண்ணினர் உழுநரே!

(செம்மறித்திறல் செல்கிருன்)

13

இடம் : மின்னொளி வீட்டின் எதிரிலுள்ள தோட்டம்.

நேரம் : இரவு உண்டபின்.

உறுப்பினர் : அழகன், மின்னொளி, வையத்திறல், கிழவன்.

அகவல்

பழத்தோட் டத்தைக் கிழவன் நண்ணினான்
அழகன், மின்னொளி அருகரு கமர்ந்தே,
அரசன் மகன்தான் அனுப்பிய பண்ணியம்
அருந்து கின்றனர். அழகன் அருந்த
மின்னொளி விரும்பி, வேண்டுவாள் அவனை,
அதனை மின்னொளிக் களிப்பான் அழகன்.
உற்றதந் தைக்கென ஒருபங்கு வைத்து
மற்றவை இருவர் அருந்தினர்.
தெற்றென வந்தான் அரசன் சேயே.

கண்ணிகள்

"பெரு நாட்டு மன்னவன் பெண்ணை—நான்
பெற்றிட வேண்டு மென்றார்கள்
ஒருநாட்டு மன்னவன் பெண்ணும்—எனக்
குண்மையில் வேண்டுவதில்லை
திருநாட்டி லேயொரு பாவை—அவள்
செல்வத்தின் நேர்பகை யாவாள்.
இருநாட்டம் அன்னவள் மேலே—நான்
இட்டுவிட்டேன் என்று சொன்னேன்.
இவ்வாறு நான் சொன்னதாலே—எனை
ஈன்றவர் ஒப்பிட லானார்;
அவ்விடத்தே பெருநாட்டின்—ஓர்
அமைச்ச னிடத்திலும் சொன்னார்.

வெவ்வுளத் தோடவன் சென்றான்—இந்த
வேடிக்கை எப்படி?'' என்றே
மைவிழி மின்னொளி தன்பால்—எழில்
வையத் திறல்வந்து சொன்னான்.

''இத்திரு நாட்டினிற் பாவை—அவள்
யார்?'' என்று கேட்டனள் வஞ்சி.
''மூத்தமிழ்'' என்றனன் செம்மல்!—இதை
மொய்க்குழல் கேட்டு வியந்தாள்.
''தித்திக்கப் பேசும் திறந்தான்—பெருஞ்
செல்வர்கட் கேவரக் கூடும்!
மெத்த வியப்புறும் பேச்சும்—நல்ல
வேந்தருக் கேவரக் கூடும்!
ஏழையர் கற்றது மில்லை—கல்வி
எய்திடவும் வழி இல்லை.

கூழை அருந்திக் கிடப்பார்—தம்
கூரையில் தூங்கி எழுந்தே
பாழும் உழைப்பினில் ஆழ்வார்—நல்ல
பாங்கினில் பேசுதல் எங்கே?
வீழும் நிலைகொண்ட மக்கள்—எந்நாள்
மீளுவர்?'' என்றனள் பாவை.

''இன்புறப் பேசி இருப்போம்—என
எண்ணி இங்கேவரும் போதில்
துன்புறும் பேச்சுக்கள் பேசி—எனைத்
துன்பத்தில் ஆழ்த்திடு கின்றாய்!
தன்னலக் காரரை எண்ணி—மிகத்
தாழ்ந்தவர் தம்நிலை எண்ணி
மின்னொளியே எனை நொந்தாய்—இது
வீண்செயல்,'' என்றனன் செம்மல்.

மேலும் வையத்திறல் சொல்வான்:—"நீ
வேண்டிய நற்பண்ணி யங்கள்
சால அனுப்பிவைத் தேனே—அவை
தக்கனவோ எனக் கேட்டான்.
"ஏலுமட் டும்புசித் தேன் நான்—அவை
ஏழையர் அத்தனை பேர்க்கும்
ஞாலத்தில் எந்நாள் கிடைக்கும்?"—என
நங்கை உரைத்தனள் ஆங்கே!

மாம்பழம் கொண்டுவந் திட்டான்—அம்
மங்கையின் தந்தை; விரைவில்
கூம்பும் முகத்தோடு செம்மல்—பழங்
கொண்டுசென் றான்பரி யேறி
ஆம்பல் நிகர்த்திடும் வாயாள்—அங்
கழகனை நோக்கிப் புகல்வாள்:
"பாம்பு கிடந்திடும் பாதை—நன்று
பார்த்துச் செல்" என்றனள்; சென்றான்.

14

இடம் : பெருநாடு, ஆய்வு மன்றம்.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : பெருநாட்டு மன்னன், அமைச்சனுன பிச்சன், படைத்தலைவன்.

அகவல்

"வையத் திறல் என் மகளை மறுத்தான்,
பெருநாட்டுப் பெருமையைத் திறல்நாடு மறுத்தது!
இதனை ஆய்க" என்று
பதறினுன் மன்னன் பாங்குளார் இடத்தே.

ஆனந்தக் களிப்பு (எடுப்பு)

"திறல்நாடும், மலைநாடும் சேர்ந்தே—நம்
திருநாட்டை மாய்த்திட ஒருநாட்டம் வைத்தான்!
நறுமலர்க் கூந்தலி ஞளை—நல்ல
நம்பெண்ணைப் பின்ஏன் மணக்க மறுத்தான்!
திறலற்ற மலையவன் பெண்ணை—அவன்
திருமணம் செய்திட வேநினைக் கின்முன்.
இறையே, படையெடுப்போம் நாம்"—என்ன
இயம்பினன் ஆங்கே படைத்தலை வன்தான்.

"அந்தத் திறல்நாட்டு மன்னன்—நம்
ஆயிழை தன்னை மறுத்தது மெய்தான்;
மந்தி மலையவன் பெண்ணை—அந்த
வையத்திறல் மணம் செய்ய நினைத்தல்
எந்தவகை அறிந் தாய்நீ—அதை
எப்படிநம்புவ" தென்றனன் மன்னன்;
குந்தி யிருந்த அமைச்சன்—தன்
கோவை வணங்கி யுரைத்திட லானுன்;

"தேர்ந்தநல் ஒற்றர்கள் வேண்டும்—அத்
திறல்நாட்டி லேஅவர் தங்குதல் வேண்டும்.
நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் யாவும்—அங்கு
நேரில் உணர்ந்து நிகழ்த்துதல் வேண்டும்.
சேர்ந்து மலையவன் பெண்ணை—அவன்
திருமணம் செய்திடல் மெய்யெனக் கண்டால்,
ஆர்ந்த பெரும்படை கூட்டி—அவன்
ஆட்சியைக் கைப்பற்றலாம்" என்று சொன்னான்.

'நன்றிது' என்றனன் மன்னன்—உடன்
நால்வர்நல் ஒற்றர்கள் தம்மைய ழைத்தான்
"இன்று திறல்நாடு சென்றே—அங்
கியலும் நிலைமைகள் யாவையும் இங்கே
அன்றன் றுரைத்திட வேண்டும்—இடை
அஞ்சற் படுத்திடும் ஆட்களி னோடு
சென்றிடுவீர்" என்று சொன்னான்—உடன்
சென்றனர் ஒற்றர்கள், கோவை வணங்கி.

15

இடம் : திறல்நாட்டின் புறநகரான வெண்ணகர்.

நேரம் : மாலை.

உறுப்பினர் : புலித்திறல் மன்னன், நகரமக்கள், செம் மறித்திறல்.

அகவல்

திறல்நாடு சார்ந்த வெண்ணகர் சென்று
அறநிலை யங்களை, பிறநிறு வனங்களை
வழக்குத் தீர்ப்பார் ஒழுக்க மதனைச்
செழிப்பினை ஆய்ந்து, திருநகர் மக்கள்
விரும்பிய வண்ணம் வீற்றிருக் கின்றான்
பெருமணி மன்றில் அரும்புலித் திறல்தான்
ஆங்கே ஒருகுரல் எழுந்தது!
மாங்குயில் அன்றது மக்கள் பாட்டே!

கண்ணிகள்

குரல் :

மாந்தரில் நான்கு வகுப்புக்கள் என்பதும் இல்லை—[இல்லை
மன்னவ னாகப் பிறந்தவன் யாவனு மில்லை!

புலித்திறல் :

மாந்தரில் நான்கு வகுப்புக்கள் உண்டெனல் [மெய்யே—மெய்யே;
மன்னவ னாகப் பிறந்தவன் நான்எனல் மெய்யே!

குரல் :

நால்வகுப் பென்பது நூல்வகுப்பா தமிழ் நாட்டில்
நற்றமிழ் மக்கள் ஒரேவகுப்பே தமிழ் ஏட்டில்.

புலித்திறல் :

நால்வகுப் பென்பது நன்மனுவே
சொன்னதாகும்—அது
நற்றமிழ் மக்கள் எவர்க்கும் பொருந்துவதாகும்.

குரல் :

மேல்வர எண்ணிய ஆரியர் நூல்கள் நமக்கோ—மிகு
வீழ்ச்சியும் தாழ்ச்சியும் செந்தமிழ் மக்கள் தமக்கோ?

புலித்திறல் :

கோல்கைக் கொண்டுள மன்னவன் நான் என்றன்
[ஆணை—அக்
கொள்கையைப் பின்பற்ற ஒப்பாதவர் நிலை கோணை?

குரல் :

கோலை எடுத்தவன் மேலேனக் கூறுதல் குற்றம்—
[பெறுங்
குற்றமன் றேமக்கள் தாழ்வென்று கூறுதல் முற்றும்?

புலித்திறல் :

நூலை மறுத்துநம் கோலை எதிர்ப்பவர் தம்மை—நாம்
நோவ ஒறுத்திடில் யார் தடுப்பார் இங்கு நம்மை?

குரல் :

ஆள்பவர் சிற்சிலர்! ஆட்பட்டிருப்பவர் பல்லோப—
[எனில்
அல்லல் அடைபவர் அப்படியே என்றும் நில்லார்.

புலித்திறல் :

வாளுண்டு கையினில் இன்றைக்கும் நாளைக்கும்
[உண்டு—நிலை
மாற்ற நினைப்பவர் வந்திட லாமா?

அகவல்

செம்ம றித்திறல் அரையடி செப்பவும்
புலித்திறல் அரையடி புகலவும் ஆக
அங்குள குடிகள், அனைத்தும் அறிந்தார்
இங்கிது கண்ட புலித்திறல்,
எங்கே செம்மறி என்றெழுந் தானே!

அறுசீர் விருத்தம்

இருக்கைவிட் டெழுந்தான் சீறி
ஏகினன் வெளிப்பு றத்தே!
ஒருத்தனை—உணர்ச்சி மிக்க
செம்மறித் திறலை நோக்கிப்
"பிரித்தேன்உன் ஆவி" என்றான்
மன்னவன் பிடித்த வாளைச்
சிரித்தசெம் மறித்தி றல்வாள்
சிதைத்தது, திகைத்தான் மன்னன்.

செம்மறி செப்பு கின்றான்;
"திறல்நாட்டு மக்கள் தம்பால்
மெய்ம்மையே புகல்வேன்! மக்கள்
மேல் என்றும் மட்ட மென்றும்
பொய்ம்மையால் புகலும் ஏட்டை
புகலுவார் தம்ஏற் பாட்டை,
இம்மாநி லத்தில் மாற்ற
ஆவன இயற்றித் தீர்வேன்.

"இதுவே நான் மக்கட் கிந்நாள்
இயற்றிட எண்ணும் தொண்டு!
முதியோன் நீ உடன் பிறந்தாய்
உன்னுயிர் முடிப்ப துன்றன்
அதிகாரம், அல்லால் என்கை
அவ்வினை செய்வ தில்லை!
பொதுமக்கள் உள்ளம் நோக்கிப்
போகிறேன்" என்று போனான்.

16

இடம் : திறல் நாட்டின் நகர்ப்புறத்தில் ஒரு குளக்கரை.

நேரம் : காலே.

உறுப்பினர் : அழகன், பெருநாட்டின் ஒற்றஞன வேலன்.

அகவல்

குளக்கரை தன்னில் கொம்பு கொண்டு, பல்
விளக்கும் அழகனே வேலன் அணுகி,
'எவ்வூர்' என, அவன் 'இவ்வூர்' என்ருன்.
'என்ன அலுவல்?' என்ருன், அழகன்,
'மன்னன் மகனின் துணேயாள்'
என்ருன். வேலன் 'வணக்கம்' என்ருன்!

அறுசீர் விருத்தம்

''பொன்ஞற்றூர் முத்துச் செட்டி
புதல்வன் நான் வாணிகத்தில்
பொன்னெலாம் இழந்தேன் என்றன்
புதுமனே யாளும் செத்தாள்
என்னே நீ காக்க வேண்டும்
எளியன் நான்'' என்ருன் வேலன்.
''என்ன நான் செய்யக் கூடும்''
என்றந்த அழகன் சொன்ஞன்.
''அரண்மனே அலுவல் ஒன்று
சின்னதாய் அடைந்தால் போதும்
அரசரின் மகனுக் கோநீ
அன்பான துணேவன் அன்ருே?

உரைத்தால்நீ, இளங்கோ கேட்பான்
ஒருக்காலும் மறுக்க மாட்டான்.
அருள் என்மேல் வைக்க வேண்டும்
அன்பனே'' என்றான் வேலன்.

''நாளை வா நண்பா'' என்றே
அழகனும் நவின்றான். வேலன்
''வேளைநான் தவற மாட்டேன்
வருகின்றேன்'' 'என விளம்பிக்
காளை அவ்வரசன் மைந்தன்
''கடிமணம் எப்போ'' தென்றான்.
''கேளாதே அதனை'' என்று
சினத்தினான் அழகன் ஆங்கே!

''கேட்டது குற்ற மானால்
மன்னிப்புக் கேட்கின்றேன் நான்!
நாட்டினில் நானோர் ஏழை
நாளைக்கே அலுவல ஒன்று
காட்டினால் மிக நன்றாகும்
கைக்கூலி நூறு பொன்னும்
நீட்டுவேன் உனக்கே'' என்று
நிகழ்த்திட லானான் வேலன்.

''ஏழை நீ நூறு பொன்னும்
எனக்கெவ்வா றீதல் கூடும்?
தோழனே, உன்றன் சொல்லில்
ஐயமே தோன்றச் செய்தாய்
வாழி நீ உண்மை கூறு
மறையேல்'' என் றழகன் கூறத்,
''தோழனே நாளைக்கு வந்து
சொல்லுவேன்'' என்று போனான்,

17

இடம் : படைவீடு.

நேரம் : உண்டபின்.

உறுப்பினர் : படைமறவர், செம்மறித்திறல்.

அகவல்

படைமறவர் உண்டார், படுக்கை சார்ந்தார்
இடைவானம் ஈந்த அமுதுபோல் ஒரு குரல்
காதிற் புகுந்தது மறவர்
யாதெனக் கருத்தில் ஏற்கலாயினரே.

எண்சீர் விருத்தம்

குரல்

இந்த நாடு பொதுமக்கள் சிறையே!
எவரும் நிகரென்ற பொதுவுரி மைதனைப்
பொந்தில் ஆந்தைநிகர் மன்னன் பறித்தான்
போரின் மறவரே உங்களின் துணையினால்!
சந்தையின்றி உணர்வின்றிப் பொதுவினக்
காலந் தள்ளி வருவது கண்டிரோ!
இந்த நாடு பொதுமக்கள் நாடன்றோ?
நீவிரெல் லீரும் இந்நாட்டு மன்னரே!
மன்னராகப் பிறந்திட்டோம் என்கின்றார்
மக்கள் ஆட்படப் பிறந்தவர் என்கின்றார்
இன்னவர்க்கு நுந்துணை இல்லையேல்
மன்னர் எங்கே, பெரும்படை மறவரே?
இந்நிலத்துப் பெருமக்கள் ஓர் கடல்
இடர்செய் மன்னவர் அக்கடற் குமிழிகள்!
இன்று கருதுக குடிகளே, மறவரே.
நாளைக் கேகுடி யரசினை நாட்டலாம்,

தமிழ் மொழிக்குள ஆக்கத்தைப் போக்கினர்
தமிழர் கொள்கையைத் தலைசாய்க்க எண்ணியே
அமுதை நீக்கியோர் நஞ்சைவார்க்கின்றனர்
அத்தனைக்கும் நும்துணை கேட்கின்றார்;
உமையெலாம் அந்த மன்னவர் கைகளின்
உளிகளாக்கி, நாட்டைப் பிளப்பதோ?
நமது கொள்கை மக்களெலாம் நிகர்
நான்கு சாதிகள் ஆரியர் கொள்கையே.

அகவல்

படைவீட்டுப் படுக்கையில் இக்குரல் புகுந்து
நடைமுறை தன்னில், நாணிட வைத்தது.
மறவர்கள் தூக்கம் மாய்ந்திட
இறவாப் பெருவிருப் பெய்தினர் ஆங்கே.

18

இடம் : திறல்நாடு, அரண்மனையின் உட்புறம்.

நேரம்: காலை.

உறுப்பினர் : ஆண்டாள், மின்னொளி.

அகவல்

அரண்மனை தன்னில் ஆங்காங்குச் சென்று
மின்னொளி, தன் தாய் தன்னைத் தேடினுள்;
காவல் அறையில் பொன்னியோடு
மேவி இருப்பது கண்டு வியந்தாளே!

கண்ணிகள்

"வீட்டை மறந்தாயோ—எனையும்
வேம்பென விட்டாயோ
நாட்டில் அரண்மனையே—உனக்கு
நன்றெனக் கொண்டாயோ?
போட்டது போட்டபடி—விடுத்தே
போனுள் அரண்மனைக்கே
கேட்டுவா என்றுரைத்தார்—தந்தைதாம்"
என்றனள் கிள்ளை மின்னுள்.

"மன்னரி கொழுந்தியடி—நிலைமை
மங்கிட லானதடி
கன்னல் மொழியாளை—மன்னவன்
காவலில் வைத்தானே
என்னைத் துணையாக—வைத்தனன்
ஏந்தலின் நன்மகன்தான்!
உன்னை மறக்கவில்லை—தந்தையை
உளம் மறந்த தில்லை,"

என்றனள் ஆண்டாள்தான்—இந்நிலை
ஏனென்று கேட்டவளாய்
மின்னொளி நின்றிருந்தாள்—அவள்தாய்
மேலும் உரைக்கின்றாள்:
"மன்னவன் தம்பியினை—அச்; செம்
மறித் திறல்தனையே
பொன்னியும் காதலித்தாள்—இதனைப்
புலித்திறல் எதிர்த்தான்.

"புகலும் செம்மறிதான்—வேடர்தம்
புலைச்சியின் மகனும்
இகழத் தக்கவனும்—அவனை
இவ்விடம் வைக்காமல்
அகற்றி விட்டார்கள்—இந்தநல்
அரண்மனைக் குடையார்
மிக இரக்கமடி—நினைத்தால்
வெந்திடும் உள்ள" மென்றாள்.

"வேட்டுவ மங்கையிடம்—மறிதான்
வேந்தனுக்கே பிறந்தான்
நாட்டில் அவன் புலையன்—எனவே
நவிலல் என்ன முறை?
ஏட்டினில் உள்ளதுவோ—தமிழர்
இனத்தில் வேற்றுமைதான்?
வேட்டுவர், மக்களன்றோ—எனவே
விண்டனள் மின்னொளிதான்,

"தோட்டத்தில் ஆடியிரு—மகளே
தூயவையத் திறலைக்
கேட்டுவரு கின்றேன்—விரைவில்
கிள்ளையே வீட்டுக்" கென
நாட்டம் உரைத்தாளே—ஆண்டாளும்!
மின்னொளி நன்றென்றே
தோட்டம் புகுந்தாளே—அழகிய
தோகை மயில் கண்டாள்.

19

இடம் : அரண்மனைத் தோட்டம்.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : மின்னொளி, வையத்திறல், ஆண்டாள், மன்னி.

அகவல்

பசும்புற் பச்சைப் பட்டு விரித்த
விசும்பு நிகர்த்த விரிதரை தன்னில்
முல்லை படர்ந்துபோய் விளாவை அளாவச்
செல்வச் செழுமலர் கொன்றை திரட்டி
ஆயிரம் கிளைக்கையால் அளித்து நிற்க
வாய டங்காத மணிப்புள் பாடப்
புன்னை மலர்க்கிளை தென்றற் பூரிப்பொடு
மின்னொளி வருகென அழைக்க
அன்ன நடையாள் அணுகினள் ஆங்கே.

வெண்பா

வளர்ப்பு மயில்தான் மரத்தடியில் ஓடிக்
களித்தாடக் கண்டு களித்தாள்—கிளிப்பேடு
கெஞ்சியது சேவற் கிளிவந் தருள்புரிய
வஞ்சியது கண்டாள் மகிழ்ந்து!

தனியிருக்கும் தாழ்பலவைக் கண்டாள்பின் வேரில்
கனியிருக்கக் கண்டு வியந்தாள்—இனியவாம்
'பூ'க் கண்டாள் பூவில் புதியபண் பாடுகின்ற
ஈக்கண்டாள் இன்பங்கண் டாள்.

கோணிக்கொம் பாட்டியசெங் கொத்தலரிப் பூக்கண்டாள்
மாணிக்கம் கண்டாள் மகிழ்கொண்டாள்—சேண்நிற்கும்
தென்னையிலே பாளை சிரிக்கச் சிரிக்கின்றாள்
புன்னையிலே போய்க் கண்டாள் முத்து.

மின்னொளி ஆங்கே வெயிலில் உலவுகின்றாள்
மன்னன் மகனோ தொலைவினிலே—நின்றபடி
கண்டு களிக்கின்றான் கட்டழகைத் தன்னுளத்தால்
உண்டு களிக்கின்றான் உற்று.

மான்கண்டு பூரிக்கும் மங்கையினை மன்னன்மகன்
தான்கண்டு பூரிப்பான்! தையல்நல்லாள்—வான்கண்ட
செம்மா துளங்கண்டு! சேல்விழிபூ ரிக்கஅவள்
அம்மா துளங்காண்பான் ஆங்கு!

கோவைக் கனிகண்டு கோவையிதழ் பூரிக்கும்
பாவை எழில்கண்டு பதறுகின்றான்—பூவைதான்
மாங்கனிக்குத் தாவுகின்றாள் மன்னன்மகன் உள்ளம்அத்
தீங்கனிக்குத் தாவும் தெரிந்து.

மின்னிடையும் தானசைய மேலாடையும் பறக்க
அன்னநடை போடும் அழகுகண்டும்—அன்னவளின்
பஞ்சேறு மெல்லடியைப் பாடாமல் தன்காதல்
நெஞ்சேற நின்றான் நிலைத்து.

தேசு வெயிலதுதான் தேக்குநிழற் கீழேபொற்
காசு கிடப்பதுபோல் காட்சிதர—மாசில்லாள்
செங்காந்தட் கைமுகவாய் சேர்த்தாள் இளங்கோ
[வாய்
அங்காந்தான் அண்ணாந்த வாறு.

அன்னான் நிலையனைத்தும் அங்கவனைத் தேடிவந்த
மன்னி மறைந்திருந்து பார்க்கின்றாள்—மின்னொளி
கண்ணானான் பிள்ளை கருத்தழிந்தா னோஎன்று [மேற்
புண்ணானாள் நெஞ்சு புகைந்து.

''வையத் திறலே, மகனே, திருவமுது
செய்யவா! செந்தீ விளக்கின்ற—வெய்யில்
விழிபார்த்தல் தீமை விளக்கும், அரசர்
வழிபார்த் திருக்கின்றார் வா!''

என்றுரைக்க மன்னி எதிரேதும் சொல்லாமல்
சென்றான் திறலோன் அரண்மனைக்கே—பின்னர்
[அங்கே
ஆண்டாளும் வந்தாள் அழைத்திட்டாள் தன்மகளை
மீண்டாள் தன் வீட்டுக்கு மின்.

20

இடம் : அரண்மனைத் தனியறை.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : புலித்திறல், புலித்திறல் மன்னி.

அகவல்

வேண்டுகோள் விட்டாள் வேந்தன் வந்தான்
''ஈண்டமர்க ஈண்டமர்க'' என்றாள் மன்னி
மன்னன் முகத்தை மலர்க்கையால் ஈர்த்தே
'ஐயம் அடைந்தேன்' என்றாள்.
வையத் திறலின் வகையுரைப் பாளே!

கலிவெண்பா

''பூக்காரியின் மகளைப் பூங்காவில் நம்பிள்ளை
நோக்கிய நோக்கின் நிலையினைநான்—போய்க்
[கண்டேன்.
கீழ்மகளைப் பிள்ளைமணம் கிட்டிற்றா? அல்லதவள்
தாழ்நிலையி லேயிரக்கம் தட்டிற்றா?—வாழ்வில்
தனக்கு நிகரில்லாத் தையல்பால் பிள்ளை
மனத்தைப் பறிகொடுக்க மாட்டான்—எனினும்,
தடுக்குத் தவறும் குழந்தைபோல் காளை
துடுக்கடைந்தால் என்செய்யக் கூடும்?--வெடுக்கென்று
வையத் திறலுக்கென் அண்ணன் மகளைமணம்
செய்துவைத்தல் நல்லதெனச்'' செப்பினாள்—துய்ய
[தென்று
மன்னன் உரைத்தான்; மகனை வரவழைக்கச்
சொன்னான்; தொடர்ந்தாள் அம் மாது.

21

இடம் : அரண்மனைத் தனியிடம்.

நேரம் : முதிர்காலை.

உறுப்பினர் : புலித்திறல், வையத்திறல், மன்னி.

அகவல்

மன்னனும் மன்னியும் மைந்தனை "நில்" என்று
கூறித் தமது கொள்கையைக்
கூறுகின்றார் சீறும்உளத் தோடே!

கண்ணிகள்

"மணம்செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும்—உன்
மாமனின் பெண்ணை மணந்திட வேண்டும்
இணங்கிட வேண்டும் இதற்கே—நீ
ஏதும் தடைசொல்ல லாகாது கண்டாய்.
அணுகும் உன் அன்னையின் அண்ணன்—பெற்ற
ஆரெழில் மங்கையை நீ மணந்திட்டால்
வணங்குமிந் நானிலம் உன்னை"—என்று
மன்னவன் சொல்ல, மறுத்துரைப் பான்சேய்;

"மணம் செய்து கொள்பவன் நானா?—அன்றி
மாநிலம் ஆளும்இம் மன்னவன் தானோ?
இணங்கிட வேண்டுமென் கின்றீர்—எனில்
என்மனமோ மணம் ஒப்பிட வில்லை;
அணங்கினை மாமனின் பெண்ணை—என்னை
அச்சுறுத்திப் பெறுமாறு புகன்றீர்
வணங்குகின் றேன் தந்தை தாயே—நான்
மணம்புரியேன்" என்று செம்மல் மறுத்தான்.

காவலர் தம்மை அழைத்தான்—மன்னன்,
'கட்டுக இங்கிவன் கைகளை' என்றான்.
"ஆவல் மறுத்ததி னாலே—என்றன்
ஆணைக்குக் கீழ்ப்படி யாததி னாலே
காவற் சிறைக்கிவன் செல்க—என்றன்
கட்டளை தன்னை மறுத்திடு வீரேல்
சாவது மெய்" யென்று சொன்னான்—அந்தத்
தருகண்ணர் செம்மலைச் சிறையினிற் சேர்த்தார்.

வையத் திறல்சிறை சென்றான்—பின்னர்
மன்னவன் தன்மனை யாளிடம் சொல்வான்:
"பையனை விட்டுவைத் திட்டால்—அந்தப்
பாவையைக் கூட்டி நடந்திடல் கூடும்
வையம் பழித்திடு முன்னே—அவன்
மனது திரும்பிடும் என்று நினைத்தே
வெய்ய சிறைதன்னில் வைத்தேன்"—என்று
வேந்தன் உரைத்தனன், மன்னி மகிழ்ந்தாள்.

22

இடம் : அரண்மனையில் வையத்திறல் அறை.

நேரம் : முன் மாலை.

உறுப்பினர் : அழகன், மன்னன், மன்னி.

அகவல்

அழகன், வையத்திறல் அறைக்குச் சென்றான்
முழுதும் ஆய்ந்த விழிகள் ஏமாந்தன
புலித்திறல் மன்னிபால் போனான்
நலிப்புடன் அவளிடம் நவிலலா யினனே.

கண்ணிகள்

"வையத் திறல்வந்த துண்டோ—அன்னாய்
மற்றெங்குச் சென்றனன் சொல்வாய்
வெய்யில் கொதிக்கின்ற நேரம்—அவன்
வேறெங்கும் சென்றிட மாட்டான்
துய்யவன் தன்னறை பார்த்தேன்—அங்கும்
தோன்றலை நான்காண வில்லை:
எய்தநல் அம்பினைப் போலே—உடன்
இங்குவந்தேன்" என்று சொன்னான்
"ஆண்டாள் மகள்மீதில் அன்பால்—என்றன்
அண்ணனின் பெண்ணை மறுத்தான்
பூண்டான் பெரும்பழி தன்னை!—மனம்
புண்படச் செய்ததி னாலே
ஈண்டு சிறைப்பட லானான்—அவன்
எண்ணம் திருந்திட வேண்டும்
யாண்டும் இதைச்சொல்ல வேண்டாம்—இது
என் ஆணை" என்றனள் மன்னி.

"இப்பிழை செய்திட வில்லை—நெஞ்சம்
ஏந்திழை மேல்வைத்த தில்லை
செப்புவ துண்மைஎன் தாயே—அவன்
சிறையிடை வாழ்வது முறையோ
கற்பதுதான் அவன் நோக்கம்—பின்னர்
கடிமணம் செய்வது நோக்கம்
மெய்ப்பட வேஉரைக் கின்றேன்—அவன்
மீளும் வகை செய்க" என்றான்.

மன்னன் அவ்விடம் வந்தான்—அந்த
மன்னவன் மைந்தனின் நண்பன்
பின்னும் உரைத்திட லானான், "உன்றன்
பிள்ளையின் மேற்பிழை யில்லை
மின்னொளி மேற்கருத் தில்லை—அவன்
வெஞ்சிறை வாழ்வது நன்றோ"
என்றுரைத் தேநின்றபோது—மன்னன்
"என் அழகா இது கேட்பாய்:

அன்னவன் உள்ளக் கிடக்கை—நானும்
ஆய்ந்திட வேண்டும்; அதற்குள்
உன்மொழி நம்பிட மாட்டேன்—அவன்
உற்ற சிறைமீட்க மாட்டேன்;
இன்ன நிகழ்ச்சிகள் யாவும்—நீயே
எங்கும் உரைத்திட வேண்டாம்"
என்றான் புலித்திறல் மன்னன்—'சரி'
என்றுரைத் தான்அழ கன்தான்.

23

இடம் : சிறைக்கூடம்.

காலம் : முன்னிரவு.

உறுப்பினர் : வேல்விழி, சிறைக்காவற்காரன் செக்கான்.

அகவல்

சிறையில் வையத் திறலிருக் கின்றான்
காவற் காரன் கடிது சென்று,
"மின்னொளி பார்க்க வேண்டு மென்றாள்"
என்று சொன்னான். "இட்டுவா இட்டுவா"
என்றான் இளங்கோ! "வேல்விழி" யாளவள்
முகமலர் மறைய முக்கா டிட்டு
விரைந்தாள்! இரும்பு வேலிப் புறத்தே
இருக்கும் செம்மல் இருவிழி மலர்ந்தே
"மின்னொளி! மின்னொளி விளையாடும் மயிலே!
உன்மேல் வைத்த காதல் உளவறிந்து
மன்னவன் என்னைச் சிறையில் வைத்தான்!
என்றன் உயிரே வாவா" என்றனன்.
"மின்னொளி அன்றுநான் வேல்விழி அன்றோ
மன்னியின் அண்ணன் மகள்நான் அன்றோ
என்னை மணந்துகொள்" என்றாள்.
மன்னவன் மகனின் உள்ளம் எரிந்ததே.

கண்ணிகள்

"என்னெதிர் நிற்கவும் வேண்டாம்—இங்
கேதும் புகன்றிட வேண்டாம்
உன்னை மணந்திட மாட்டேன்—நீ
ஒட்டாரம் செய்திட வேண்டாம்
மின்னொளி என்னுயிர்" என்றான்—வந்த
வேல்விழி ஓடி மறைந்தாள்.

24

இடம் : சிறைக்கூடம்,

காலம் : இரவு.

உறுப்பினர் : புலித்திறல், வையத்திறல், அழகன்.

அகவல்

வையத் திறலை மன்னன் அணுகினன்.
சிறையின் கதவு திறக்கப் பட்டது.
புலித்திறல் புகுந்தான் புதல்வனைப் பற்றி
வலிதில் இழுத்து மண்ணிற் சாய்த்துச்
சாட்டையாற் கைகள் சலிக்க அடித்தான்.
"ஆட்படும் இனத்தின் அணங்கை மணப்பதா?
வாட்படை மன்னரின் ;மாண்பைக் குறைப்பதா?
மின்னொளி தன்னை வெறுப்ப தாகவும்
வேல்விழி தன்னை விரும்புவ தாகவும்
விளம்பும் வரைக்கும் மீள மாட்டாய்"
என்று கூறி, மன்னன் ஏகினன்.
அழகன் உணவுடன் அங்கு வந்தான்.
குருதிப் பெருக்கில் கொற்ற வன்மகன்
கிடந்தது கண்டு நடுங்கி, "அன்பனே,
எவரால் நேர்ந்த இன்னல்? ஐயோ!"
என்று பதறினன். இளங்கோ, "அழகனே,
வேல்விழி தன்னை வெறுத்ததால் என்னைத்
தந்தை சாட்டையால் அடித்தார்" என்றான்.
அழகன் அவ்வுரை கேட்டே
அழல்படு நெஞ்சுடன் சென்றான் அயலிலே.

25

இடம்: திறல்நாட்டின் நகர்ப்புறம்.

நேரம்: நள்ளிரவு.

உறுப்பினர்: பெருநாட்டின் ஒற்றர், அழகன்.

அகவல்

அனல்பட்டுத் தாண்டுவோன் போலும் அழகன்
பெரு நாட்டின் ஒற்றர் எதிரில்
விரைந்தோடி நின்றான் விளம்புகின்றானே.

ப:ஃறொடை வெண்பா

"பெருநாட்டான் பெற்ற பெருந்திருவை அன்றி
ஒருநாட்டு மங்கையையும் நான்மணக்க ஒப்பேனே"
என்றுரைத்தான் மன்னன்மகன். என்ன பிழையிதிலே?
அன்றே சிறைவைத்தான் ஆணழகை அவ்வரசன்.
காட்டுமலை யன்மகளைக் கட்டிக்கொள் என்று சொல்லிச்
சாட்டையினால் சாகப் புடைக்கின்றான் தன்கையால்!
செங்குருதிச் சேற்றில் சிறையில் மடிகின்றான்!
எங்கிதனைச் சொல்வேன் இரக்கம் உமக்கிலையோ?
அஞ்சல் எழுதிவிட்டான் ஆட்களையும் போகவிட்டான்!
வஞ்சியொடும் அந்த மலைவேந்தன் வந்திடுவான்.
ஏழெட்டு நாளிலந்த ஏந்திழையைத் தான்மணந்து
வாழட்டும் அல்லதவன் மாயட்டும் என்கின்றான்.
"பெண்ணில், பெருந்திருவை யான்மணப்பேன் அல்லாது
மண்ணில் மறைந்திடுவேன் என்கின்றான் மன்னன்மகன்,"

என்றே முடித்தான் அழகன்!—இதுகேட்டு
நின்றிருந்த ஒற்றர் நெடுமூச் செறிந்தவராய்,
"இங்கிதனை யாரிடத்தும் சொல்லாதே; நாளைக்கே
அங்குள்ள எங்கள் அரசர் பெரும்படைதான்
பொங்கும் கடல்போற் புறப்பட்டு வந்துவிடும்
மங்காத நெஞ்சத்து வையத் திறல்மீள்வான்
அன்றே பெருந்திருவை அன்னேன் மணந்திடலாம்
இன்றே இதோ நாங்கள் செல்கின்றோம்" என்றுரைத்தே

தம்குதிரை மேலேறித் தட்டினார்
அங்கே மகிழ்ந்திருந்தான் அன்று.

26

இடம்: ஏரிக்கரை.

நேரம்: காலை.

உறுப்பினர்: மண்ணெடுப்போர், அழகன்.

அகவல்

ஏரி தூர்க்குமண் எடுப்பார் பல்லோர்
ஆங்கே அழகன் சென்றுதன்
தாங்காத் துயரம் சாற்றினன் மிகவே.

எண்சீர் விருத்தம்

"ஏரியிலே மண்ணெடுத்துக் கரை உயர்த்தும்
தோழர்களே! இப்பெரிய நாட்டின் ஆணி
வேரினிலே பெருநெற்றி வியர்வை நீரை
விட்டுவளர்த் திடுகின்ற நாட்டு மக்காள்!
ஊரினிலே தெருவினிலே வீட்டில் எங்கும்
உம்உழைப்பைப் பொன்னெழுத்தால் காண்பதன்றி
ஆரிங்கே உழைத்தார்கள் அரசன் என்போன்
அரசியொடு பொன்னூசல் ஆடு கின்றான்.

சடுகுடுவென்றே நெய்வீர் கந்தை யில்லை
தார்வேந்தன் கட்டுவது சரிகை வேட்டி
கடல்நடுவில் முத்தெடுப்பீர் கஞ்சி யில்லை
கடனறியா வேந்துக்கு முத்துத் தொங்கல்
மடுப்புனலும் செங்குருதிப் புனலும் வார்த்து
வளவயலில் களைஎடுத்துக் காத்த செந்நெல்
அடுக்களையில் கண்டீரோ! அரசன் வீட்டில்
ஆன் நெய்யில் சீரகச்சம் பாமி தக்கும்!

எவன் படைத்தான் இந்நாட்டை? இந்த நாட்டை
எவன் காத்தான்? காக்கின்றான்? காப்பான்? கேளீர்!
தவழ்ந்தெழுந்து நடந்துவளர் குழந்தை போலும்
தரை, வீடு, தெரு, சிற்றூர், நகரம் ஆக
அவிழ்ந்ததலை முடிவதற்கும் ஓயாக் கையால்
அணிநாட்டைப் பெற்றவர்கள் கண்ணுறங்கிக்
கவிழ்ந்திட ஓர் ஈச்சம்பாய் இல்லை; தங்கக்
கட்டிலிலே ஆளவந்தார் நாயுறங்கும்!

சிற்றூரில் ஆயிரம்பேர், செழிநகரிக்குள்
திகழ்பன்னூ றாயிரம் பேர் விழுக்கா டாக
முற்றுமுள நாட்டிலுறு மக்கள், எண்ண
முடியாத தொகையினர்கள். அவர்கள் எல்லாம்
கொற்றவரின், பார்ப்பனரின் விரல்விட் டெண்ணும்
குடும்பங்கள் இடும்பணிக்குத் தலைவ ணங்கிக்
குற்றேவல் செயப்பிறந்தார் என்றார்; மற்றும்
கொழுக்கட்டை யாய்ப்பிறந்தோம் நாங்கள் என்றார்.

மின்னொளிமேல் மன்னன்மகன் எண்ணம் வைத்தான்
மின்னொளியோ நம்மவரின் பெண்ணே அந்த
மின்னொளிதான் மிகத்தாழ்ந்த சாதிப் பெண்ணும்!
மின்னொளியைத் தன்மைந்தன் எண்ணும் போதே
மன்னனெனும் தன்சாதிக் கிழிவா யிற்றாம்!
மன்னன் மகன் சிறையினிலே வைக்கப் பட்டான்.
தன்சாதிக் குமிழிகளை நிலை என்கின்றான்
தடங்கடலின் மக்களினம் தாழ்வென் கின்றான்.

மக்களிலே தாழ்வுயர்வே இல்லை என்று
மன்னன்மகன் எண்ணுவதும் பிழையாம் அன்றோ!
கக்குமுடற் குருதியிலே சேய் மிதக்கக்
கைச்சாட்டை ஓயுமட்டும் அடித்தான் மன்னன்.

மிக்குயர்ந்த சாதி கீழ்ச் சாதி என்னும்
வேற்றுமைகள் தமிழ்க்கில்லை, தமிழர்க் கில்லை.
பொய்க்கூற்றே சாதிஎனல், ஆரியச்சொல்
புதுநஞ்சு! பொன்விலங்கு; பகையின் ஈட்டி!

"கடற்குமிழி உடைந்திடுக சாதி வீழ்க
கடல்மக்க ளிடைவேந்தர் மறைந்து போகக்
குடியரசு தழைக" என அழகன் சொல்லிக்
கொடிவழியைத் தாண்டி அயற்புறத்தே சென்றான்.
நெடிதுழைப்போர் மேடழித்தே உணர்ச்சி என்னும்
நீர்மட்டம் கண்டார்கள்; உழைத்த நாளுக்
கடைகூலி காற்பொன்னே! மாதந் தோறும்!
ஆள்வாருக் கறுபதினா யிரம்பொன்" என்றார்.

27

இடம் : அரண்மனையில் காவலறை.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : செம்மறித்திறல், பொன்னி, காவற்காரர், படைமறவர், மன்னன்,

அகவல்

உணவு வட்டில் ஒரு கையில் மறுகையில்
குடிநீர்ச் செம்பும் கொண்டு, காவல்
அறையில் பொன்னியை அணுகினான் ஒருவன்.
நிறை நிலாமுகம் நிலத்திற் கவிழக்
கருங்குழல் அவிழக் கண்நீர் உகுக்க
இருளிற் கிடந்த பொன்னி எழுந்தாள்.
"செம்மறித் திறல்நான்" என்ற தீங்குரல்,
மெல்லெனப் பொன்னி காதில் விழுந்ததே.
அவள்அவன் அணைப்பும் பிணைப்பும் ஆனார்
உள்ளம் இரண்டும் உலகை மறந்தன.

* * *

வாயிலோர், "அழகன் வராததேன் வெளியில்?
போயினான் என்ன புரிந்தான் இன்னும்?"
என்றனர்; ஐயம் எய்தினர், ஒருவன்
அறைக்குள், ஒருகண் அரைமுகம் சாய்த்தான்;
இரண்டுடல் ஒன்றிலொன் றிறுகுதல் கண்டான்:
அவன்பதைத் தோடினான் அரச னிடத்தில்!
அரசன், மறவர் ஒருசில ரோடு
விரைவில் வந்தான், "வெளியில் வருவீர்
இருவரும்" என்று பெருங்குரல் பாய்ச்சினான்.
அழகன் உடையில் அங்குச் செம்மறி
மழமழ வென்று வந்து நின்று

கொழகொழ வென்று சிலசொற் கூறினுன்
முக்காடு நீக்கி முடியரசன் கண்டான்
செம்ம றித்திறல் செழுமலர் முகத்தை!
'இவனைக் கட்டி இழுத்துச் செல்க
சிறைக்கென்று!' மன்னன் செப்பினுன்; மறவர்
அவ்வாறு பிணித்தே அழைத்துச் சென்றனர்.

* * *

காவலிற் பொன்னியைக்
கண்ணுல் வெதுப்பிப்,
''புலைச்சி மகனைப் புணர்ந்த புலைச்சி
கொலைக்குக் காத்திரு'' என்று
நிலத்திடி எனவேந்து நேர்நடந் தானே.

28

இடம் : அரண்மனை வாயில், தெருக்கள், தொழிற்சாலை.

நேரம் : காலை முதல் இரவு வரைக்கும்.

உறுப்பினர் : அழகன், தோழிமார், தெருவினர்.
தொழிற்சாலையினர்.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

தூய்மொழி என்னும் தோழி, அரண்மனை
வாயிலில் நின்றாள். அவளை,
அழகன் அணுகிக் கூறுகிறான்;
"நாமெல்லாம் தாழ்ந்தவர், தாமெலாம் உயர்ந்தவர்ப்
என்று மன்னர் இயம்பினார் அன்றோ?
நம்மில் ஒருத்தியை அம்மன்னன் மகன்
மணக்க நினைந்தான் என்று
சிறையில் வைத்ததும் தெரிந்தாய் அன்றோ?

மன்னியின் தங்கையாம் பொன்னி செம்மறியை
மணக்க நினைத்ததால் மாளப் போவதை
அறிவாயன்றோ?
செம்மறித் திறலும் சிறையில் உள்ளான்
அம்மங்கைதனை அணுகிய தாலே
கண்டாய் அன்றோ?
தன்மானத்தைத் தமிழர் இழப்பதா?
பொன்னே தரினும் மன்னன் அரண்மனை
வாயிலை மிதிப்பதும் தீயதே"
என்றான் அழகன்.
புருவம் நெற்றி ஏற இருவிழி
எரியைச் சொரிய "என்போன் றாரிக்கும்

இங்கென்ன வேலை?'' என்றே
அங்கிருப் போரை அணுகினள் விரைந்தே!
சிலநாழிகையில்,
தோழிமார் அரண்மனை துறந்தனர்.
பணிப்பெண் டிர்கள் பறந்தனர்.
காவலர் போயினர்.
பாவலர் எட்டியும் பாரோம் என்றனர்.
மெய்க்காப் பாளரும் வீடு திரும்பினர்.
அடுக்களை ஆக்குநர் இல்லை.

அரண்மனை இவ்வாறாகத்
தெருவெலாம் தெருவின் வீடெலாம், வீட்டின்
விருந்தினர் பொருந்தினோர் வருந்த லானார்.
பிறப்பில் தாழ்ந்தது பெருமக்கள் கூட்டமா?
பிறப்பில் உயர்ந்ததச் சிறிய கூட்டமா?
என்றே ஆர்த் தார்த்து எழுந்தனர்—

ஆலைத் தொழிலினர் அங்கொரு பாங்கில்
''கூலிக்கென்றே ஞாலத்திற் பிறந்தோம்
கோலைத் தாங்கியே பிறந்தனர் கொற்றவர்''
என்றனன்; மன்னன் வீழ்க!
என்றனர்; பார்ப்பனர் வீழ்க!
என்று கூவினர்.
மனத்தாங் கல்கள் வளர்ந்தன!
இனத்தின் எழுச்சி நாடெலாம் எழுந்ததே.

29

இடம் : அரண்மனைக் கூடம்.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : புலித்திறல், மன்னி, பார்ப்பனர், அழகன்.

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

'யாமிட்ட சோறுகறி எப்படி' என்று
நாட்டு மன்னனைக் கேட்டனர் பார்ப்பனர்.
'நன்று மிகவும்' என்றான் மன்னன்.
மேலும் மன்னன் விளம்புவான்:

"தாழ்ந்தவர் தம்மில் ஒன்று சேர்ந்தனர்;
உயர்ந்தவர் நாமும் ஒன்று சேர்ந்தோம்"
என்றான்—பார்ப்பனர்,
"இப்படி விடுவதும் ஏற்ற தல்ல
தாழ்ந்தார் போக்கைத் தடுக்க வேண்டும்,
அவர்களின் நன்மைக் காகவே!
அவர்மேல் படையை அனுப்ப வேண்டும்.
அவர்கள் நன்மை கருதியே!
அரண்மனை வேலையை அவர்கள் மறுத்தது
குற்றமன்றோ?
பொறுக்கலாமோ? ஒறுக்க வேண்டும்
அவர் நன்மைக்கே!
அவர்களில்
ஓராயிரம்பேர் ஒழிந்துபோ கட்டுமே?
மற்றவர், வழிக்கு வருவாரன்றோ?
திருத்த வேண்டும், திருந்துவர்;
மக்களைத் திருத்தல் மன்னன் கடமை.

மனுநூல் நாட்டில் வழங்க வேண்டுமே?
அதற்குப்
பார்ப்பனர் காப்பாற்றப் படுதல் வேண்டும்;
ஆள்வோர் பார்ப்பனர் சொற்படி
ஆளவேண்டும்.

விளைபொருள் விற்பவர் வேண்டும்
வளவயல் உழவும், குளச்சே றெடுக்கவும்,
இரும்ப டிக்கவும், கரும்பு நடவும்,
உப்புக் காய்ச்சவும், தப்படிக்கவும்,
சுவர் எழுப்பவும், உவர்மண் எடுக்கவும்,
பருப்புப் புடைக்கவும், செருப்புத் தைக்கவும்,
மாடு மேய்க்கவும், ஆடு காக்கவும்,
வழிகள் அமைக்கவும், கழிவடை சுமக்கவும்,
திருவடி தொழுதுநம் பெருமை காக்கவும்,
வரும்படி நமக்கு வைத்து வணங்கவும்,
நாலாம் வகுப்பு நமக்கு வேண்டுமே"
என்றனர்.

"படைத் தலைவரைத் கடிதில் அழைப்பிக்க"
என்றான் மன்னன்.
குதித்தோடினான் ஒரு குள்ளப் பார்ப்பான்.
பார்ப்ப னர்பால் பகர்வான் மன்னன்:
"அரண்மனை வேலைகள் அனைத்தும் நீவிர்
பார்த்திட வேண்டும், பணியாளர்கள்
வரும் வரைக்கும்" என்ன,
"அடடா! செருப்புத் துடைப்பது முதல்
அடுப்புத் தொழில்வரை நடத்துவோம்" என்றனர்.

பார்ப்பன ஆடவர் பார்ப்பனப் பெண்டிர்
அனைவரும் பணிசெய அரண்மனை வந்தனர்;
மன்னனும் மன்னியும் மகிழ்ந் திருந்தனர்;
அழகன் வந்தான்.

"எங்கு வந்தாய்?" என எரிந்தான் மன்னன்.
"செம்மறித் திறலும் சேல்விழிப் பொன்னியும்
பொன்னூசல் ஆடிப் பொழுதுபோக்கு கின்றார்;
வையத் திறலோ,
மாசுடை நீக்கித் தேசுடை அணிவான்;
ஏனெனில்,

ஆண்டா ளானதன் அன்பு மாமி
மாப்பிள்ளை பார்க்க வருகின் றாளாம்"
என்றான்.

மன்னி அழுதாள், மன்னவன் சீறி,
"இவர்கள் சிறையினின் றெப்படி வந்தனர்?"
என்று கேட்டான்.
"காவலர் எவரும் காணேன் அங்கே."
என்றான் அழகன்.
"எப்படி வரலாம், இவர்கள்?" என்று
மன்னன் கேட்டான்.

"அவர்களைக் கேட்க வேண்டும். அவர்கள்
வாளைக் கையில் வைத்திருக் கின்றனர்"
என்றான் அழகன்.

பார்ப்பனர் தம்மைக் கூப்பிட்டு மன்னன்,
"வையத் திறலை, மறியை, வஞ்சியைக்
கடுஞ்சிறை வைத்துக் காவ லிருங்கள்;

என்றன் ஆணை இது''வெனக் கூறினான்.
''புல்லேந்து கையில் வில்லேந்து வோம்யாம்''
என்று பார்ப்பனர் இயம்பினர்.
''மகிழ்ச்சி'' என்றான் மன்னன்.
''ஆயினும்,
மல்லேந்து மன்னர்க்குச் செல்வாக் கில்லையே!
எப்படி அது செய ஏலும்?'' என்றனர்.
அழகன் சிரித்தான்.
நன்றென மன்னன் இஞ்சி
தின்ற குரங்குபோல் திகைத்தான் குந்தியே.

30

இடம் : அரண்மனை.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : படைத்தலைவன், மன்னன்.

அகவல்

தாங்கா ஆவலில் தன்படைத் தலைவனை
ஆங்கெதிர் பார்த்தமர்ந்திருந் தான் அரசன்.
அன்னவன் வந்து வணங்கினான்
தன் ஆணை மன்னன் சாற்றுவான் மிகவே:

அறுசீர் விருத்தம்

''விரைந்து செல்! மானம் காப்பாய்
அரண்மனை வேலைக்காரர்
புரிந்தனர் தீமை! விட்டுப்
போயினர் காவலர்கள்
பிரிந்தனர் சிறை திறந்து
பெயர்ந்தனர் குற்றஞ் செய்தோர்!
விரைந்துசெல் பணியாளர்கள்
வேண்டும் இப்போதே'' என்றான்.

மேலுமே உரைப்பான் மன்னன்:
''வெந்திறல் மறவர் தம்மை
வேலொடு தெருவிலெல்லாம்
நிறுத்திவைத் திடுதல் வேண்டும்.
வாலசைத் திடுவார் தம்மை
மண்ணிடைப் புதைக்கவேண்டும்
தோலினை உரிப்பாய் நம்மைத்
தூற்றுவார் தம்மை'' என்றான்.

படைத்தலை வன்பு கல்வான்:
"படைசார்ந்த மறவர் எல்லாம்
கடைச்சாதி என்று நாமே
கழறிய துண்டோ?" என்றான்
விடுத்தஇவ் வினாவைக் கேட்ட
வேந்தனும், "ஆம் ஆம்!" என்றான்.
"கெடுத்தனிர் அரசே அந்தக்
கீழ்மக்கள் வருந்தி னார்கள்.

ஆயினும் அவர்கட் கான
ஆறுதல் கூறு கின்றேன்
போயினி நீங்கள் சொன்ன
செயலினைப் புரியவேண்டும்
நாயினும் தாழ்ந்தா ரேனும்
நாட்டினிற் பெருங்கூட் டத்தார்!
பாயுமேல் மக்கள் வெள்ளம்
நம்மாள்வார் பறக்க வேண்டும்."

உயர்சாதிப் படைத்த லைவன்
இங்ஙனம் உரைத்துச் சென்றான்.
துயர் பாதி அச்சம் பாதி
தொடர்ந்திடத் தூக்க மென்னும்
அயலுல கடைந்தான் மன்னன்
உண வுண்ணான் அவன் விருப்பம்!
கயல்மீனும் சோறும் பார்ப்பார்
கட்டாய உணவாய்க் கொண்டார்

31

இடம் : அரண்மனை.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : ஆளும்சாதி அதிகாரிகள், அரசன்.

அகவல்

ஆளும் சாதியார் அதிகா ரத்தினர்
வாளும் கையுமாய் வந்து மன்னனை,
"நாலாஞ் சாதியும் மேலாஞ் சாதியும்
ஆலும் விழுதும் ஆவார் இதனை
நாமறிவோமே. அறிந்தும்இத்
தீமை புரிந்தது தீமை" என் றுரே!

அறுசீர் விருத்தம்

"நேர்ந்திட்ட நிலைமை தன்னை
நிகழ்த்துவேன் உறவி னேரே
சார்ந்திட்ட ஆண்டாள் என்னும்
பூக்காரி தன்பெண் ணுளைத்
தேர்ந்திட்டான் மணமே செய்யத்
திருமகன்" என்றுன் மன்னன்!
ஆர்ந்தது விழியிற் செந்தீ;
'ஐயையோ' என்றுர் வந்தோர்.
"அன்றியும் என் கொழுந்தி
செம்மறித் திறலை அண்டி
நின்றனள். சிறையில் வைத்தேன்;
நிலைகெட்ட செம்ம றிக்கும்
பன்முறை சொன்னேன்; கேளான்.
படுசிறை என்றேன். மேலும்
என்பிள்ளை என்றும் பாரேன்
சிறையினில் இருக்கச் செய்தேன்.

பணியாளர் தோழி மார்கள்
இதையெல்லாம் பார்த்தி ருந்தார்
அணியணி யாகச் சென்ருர்
அரண்மனை வேலை விட்டே!
துணிவுடன் நகரைக் கூட்டித்
தூற்றினர் மேல் வகுப்பை!
பணிவுடன் பணிகள் செய்து
பார்ப்பனர் உதவு கின்ருர்.

"அரண்மனைப் பின்பு றத்தே
அம்மறித் திறலும், பொன்னி
ஒருத்தியோ டுள்ளான் என்றன்.
உயர்மைந்தன் பணிப்பெண் ணுளைத்
திருமணம் புரிய வேண்டி
ஆவன செய்கின் ருனும்.
அருஞ்சிறைக் காவல் இல்லை
அனைவரும் இவ்வா ருனர்."

என்றனன் மன்னன்; இந்த
இழிவினைக் கேட்டி ருந்த
மன்னரின் மரபி னேர்கள்
வாளொடு கிளம்பினர்கள்
"புன்ருெழில் புரிந்து ளாரைப்
புதைக்கின்ருேம்" எனக் கொதித்தார்.
சென்றனர், "சாதி வாழ்க
தீயர்கள் வீழ்க" என்றே.

போயினார் அரண் மனைக்குப்
புறக்கட்டில், அவர்கள் இல்லை.
''தீயர்கள் மறைந்தார்'' என்று
செப்பினார். அரசன் கேட்டு
''நாயினை ஒப்பா ரோடு
நகரினிற் கலகம் செய்யப்
போயினார். போவீர்'' என்றான்.
அஞ்சினர் பொய்கை யாள்வார்.

32

இடம் : திறல்நாட்டு நகர்.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : ஒற்றர் படைத் தலைவன், பெருமக்கள்.

அகவல்

"பெருநாட் டுப்படை, திருநாடு தன்னை
முற்றுகை யிட்டதே முற்றுகை யிட்டதே"
என்று கூவினர் எங்கணும் மக்கள்!
தீமை குறித்தது செழுநகர்ப் பெருமணி!
அரசன், படையை அழைத்தான் விரைவில்!
படையின் தலைவன் பரபரப் புற்றான்.
தேர்ப்படை ஒன்று சேர்ப்பீர் என்றான்
பரிப்படை எழுக என்று பகர்ந்தான்
யானைப் படையும் எழுக என்றான்
காலாட் படையும் காண்க என்றான்
நாலாஞ் சாதியார் நாமாட்டோம் என்றனர்
மூன்றாஞ் சாதியார் முணுமுணுத்தனர்
இரண்டாம் சாதியார் இருநூறு பேர்கள்
திரண் டெழுந்தனர் மருண்ட நெஞ்சோடு
முதன்மைச் சாதியார் மூக்கைப் பிடிக்க
அரண்மனைச் சோற்றை அருந்துவ தன்றிப்
போரை யணு கோமே "நமோ
நாராயணா" என்று நவின்றுசென் றனரே.

33

இடம் : கடல்மேற் குமிழிகள்.

நேரம் : இரவு.

உறுப்பினர் : வையத்திறல், செம்மறித்திறல், பெருமக்கள்.

அகவல்

நாட்டுமக் கட்கு நல்வழி காட்டச்
சேய் வையத்திறல், செம்மறித் திறல்
சொற்பெருக் காற்றுவார் என்று
நற்பெரு மக்கள் நண்ணினர் ஆங்கே.

எண்சீர் விருத்தம்

மேடையின்மேல் ஏறிநின்றான் மன்னன் மைந்தன்
விருப்பத்தால் நகரமக்கள் 'வாழ்க' என்றார்.
வாடாத மலர்முகத்தான் வணக்கம் கூறி
"மாண்புடையீர், திறல்நாட்டு மக்காள், கேளீர்!
பீடுடைய நம்திறல்நா டதனை நோக்கிப்
பெருநாட்டான் பெரும்படையைக் கூட்டி வந்தான்
வாடிடநாம் முற்றுகையும் போட்டு விட்டான்
மன்னவரின் அதிர்வெடியில் மருந்தே யில்லை.
பிரமன்உடல் தனில்நான்கு வகையாம் மக்கள்
பிறந்தாராம், பார்த்தானும் என்றன் தந்தை.
பிரமன்முகந் தனிற்பார்ப்பார் பிறந்திட் டாராம்
பிரமன்தோள் பெற்றதுவாம் மன்னர் தம்மைப்
பிரமனிடை தனிற்பிறந்தார் வாணி கர்கள்
பிரமனடி தனிற்பிறந்தார் உலகி லுள்ள
பெருமக்கள் இதுமனுநூல் ஆரியர் சொல்
பிழைக்கவந்த ஏமாற்றுக் காரர் சூழ்ச்சி.

அரசன்மகன் உங்களினப் பெண்ணை நத்தல்
அடுக்காதாம் அதற்கென்னைச் சிறையில் வைத்தான்
அரசன்எழிற் கொழுந்தியாரி என்சிற் றன்னை
அகம்பறித்தார் செம்மறியார் அதுவும் குற்றம்
பெருஞ்சிறையில் மூவருமே அடைக்கப் பட்டோம்
பெருமக்காள் இதையறிந்தீர்; தன்மா னத்தால்
வருந்துகின்றீர்: ஆள்வோர்பால் ஒத்து ழைக்க
மறுத்துவிட்டீர்; வாழ்கநீர் வாழ்க வாழ்க!

'பெருநாட்டான் படையெடுப்பைத் தகர்க்கவேண்டும்
பெருமறவர் கூட்டமே வாரீர்' என்று
திருநாடாம் திறல்நாட்டின் மன்னர் சென்று
திருமுழங்காற் படியிட்டுக் கெஞ்சலானர்
வரமாட்டோம் எனமறவர் மறுத்து விட்டார்
வாழ்கநனி வாழ்க அவர் வாழ்க வாழ்க!
இருசாதி தான்மீதி, மன்னர் கையில்
இவர்சாதி ஒன்று மற்றென் றினும்தார் கூட்டம்.

அரண்மனையின் அறைக்குள்ளே வாள்சு ழற்ற
அட்டியில்லை என்றததோ அரசச் சாதி!
பிரமனர் திருமுகத்துப் பெருங்கா யங்கள்
பெண்டாட்டி பிள்ளையுடன் அரண்ம னைக்குள்
பெருநாட்டான் அருள்பெற்று விபீஷ ணன்தான்
பெற்றபயன் பெறுவோமோ எனக்க யிற்றை
அருணச லப்பெரும்பு ராணம் சாத்தி
அவனடியே உய்யும்வழி என்கின் றார்கள்.

மேற்சாதி யார்நிலைமை இவ் வாறாக
மேலும்நாம் செயத்தக்க தின்ன தென்று
சேற்கருங்கண் பொன்னியார்க் கன்ப ரான
செம்மறியார் என்னருமைச் சிறிய தந்தை

சாற்றிடுவார் கருத்தோடு கேட்பீர்'' என்று
தன்னுரையை முடித்தமர்ந்தான் மன்னன் மைந்தன்.
மாற்றுயர்ந்த பொன்போன்ற திறல்நாட் டாரே
வணங்குகின்றேன் என்றுரைத்து மறிபுகல்வான்:
''திறல்நாட்டின் மேல்வந்த பெருநாட் டானைச்
சிதறடிக்க வேண்டுமெனச் செப்புகின்றீர்.
பொறுத்திருங்கள், பெருநாட்டான் வரட்டும் உள்ளே
போடட்டும் தன்கொடியை! மகிழ்ந்தி டட்டும்
வெறுக்காதீர் படைமறவர் விளையா டட்டும்
வெற்றிவிழாக் கொண்டாட்டம் நடந்தே றட்டும்
திறல்நாட்டின் தம்மறவர் தமக்கும் இந்தத்
திட்டத்தை நன்றாகச் சொல்லி வைப்பீர்.

தனித்தனியே பகைமறவர் தம்மைக் கண்டு
தாழ்சாதி என நம்மேல் உயர்ந்தோர் வைத்த
மனப்போக்கை அவர்மனத்தில் ஏற்றவேண்டும்
மற்றவற்றை யாமுரைப்போம் அவ்வப் போதில்.
இனத்தோடு இனம்சேரும்! ஆளும் சாதி
இங்குள்ள ஆளுஞ்சா தியையே சேரும்
அனைத்துள்ள கோல்கொண்டார் நூல்கொண்டாரை

ஆட்கொள்ள வேண்டியவர் நாமே'' என்றான்.

[கூட்டம் முடிந்தது]

34

இடம் : திறல்நாட்டு நகர்.

காலம் : காலை.

உறுப்பினர் : பெருநாட்டு மன்னன், பெருநாட்டுப் படைகள், திறல்நாட்டு மக்கள்.

அகவல்

கோட்டைமேல் வெள்ளைக் கொடிப றந்தது
பேட்டையில் பெருநாட்டுப் படைகள் நுழைந்தன
பெரும்படை பின்வர ஒருமணித் தேரில்
பெருநாட்டு மன்னன் திருநகர் புகுங்கால்,
நேற்றுப் புலித்திறல் சோற்றை உண்ட
சிறுமதிப் பார்ப்பனர் நிறைநீர்க் குடத்தொடும்
நறுமலர்த் தாரொடும் நன்றெதிர் கொண்டு
"வருக பெருநாட்டு மன்னரே வருக!
திருமால் பிறப்பெனும் செம்மலே வருக!
புலித்திறல் மன்னனால் பட்டது போதும்
மனுநூல் தன்னை மன்னரே காக்க!
இனிமேல் எங்கள் தனிநலந் தன்னை
நாடுக நாடுக நன்றே வாழ்க
சூடுக மாலை" என்று சூட்டி,
நல்வர வேற்பு நடத்திய அளவில்,
அரசனும் வணங்கி, 'அறம்பிச காமல்
பெருமை மனுநூல் பிழைப டாமல்
பார்ப்பனர் நன்மை பழுதுப டாமல்
காப்போம்" என்று கதறி முடித்தான்.
நாற்படை முழக்கொடு நகர்மேற் சென்றன
தேன்கூட்டில் ஈக்கள் செறிந்தன போல
வானுயர் வீடுதொறும் வாயிலில் மக்கள்

தலைவைத் திருந்தார் தம்முளம் மறைத்தே.
பெருநாட்டுப் பிறைக்கொடி திறல்நாடு பெற்றது
பெருநாட்டு மன்னனும் பெரும்படை மறவரும்
திறல்நாட் டரண்மனை சேர்ந்தனர் உடனே.

* * *

புலித்திறல் சிறையில் புகுத்தப் பட்டான்
பிரமன் தோளிற் பிறந்த பெட்டைகள்
மரியா தையாகப் பெருஞ்சிறை சென்றனர்.

* * *

மருமக னுகும் வையத் திறலை
விரைவில் தேட விடுத்தான் ஆட்களை.

* * *

பெருநாட் டான்தன் பெரும்படை மறவர்க்கு
விடுமுறை தந்தான்; வேண்டிப் பார்ப்பனர்
அரண்மனை அரிசியில் விருந்துண் பித்தார்.

* * *

முரசறை வோனை அரசன் அழைத்தே,
"அரசியல் திட்டம் அமைப்ப தற்கும்
வையத் திறலைஎன் மகளுக் காகத்
திருமண உறுதி செய்வ தற்கும்
நாளைக் காலை நாட்டு மக்கள்
மாளிகை வரும்படி மணிமுர சறைக"
என்றான். யானை வள்ளுவன்
நன்றெனப் பணிந்து நடந்தான் ஆங்கே,

35

இடம் : திறல்நாட்டு மாளிகை.

நேரம் : காலை.

உறுப்பினர் : அனைவரும்.

அகவல்

மென்பட்டு மெத்தை விரித்த பெருந்தரை,
நன்முறை ஓவிய நாற்பு றச்சுவர்
கற்றச்சர் கைத்திறம் காட்டும் ஆயிரங்கால்,
பொற்கட்டில் பன்மணி புதைத்த மேன்மூட்டு,
வருகெனப் பொற்பாவை வரவேற்கும் முன்வாயில்,
பெருமக்கள் மகிழ்ந்துபோம் பின்புறப் பெருவாயில்,
நறுந்தென்றல் வார்க்கும் நாற்சுவர்ச் சன்னல்கள்,
நிறந்தரு பவழம், நீலம், மாணிக்கம்,
சுடர்விடு முத்துத் தொங்கல்கள் இடையிடை,
அடைசுவர் சேர அங்குக் கலைப்பொருள்,
ஆன மாளிகைநடு அடலேறு சுமப்பதோர்
வானில வெறித்த மணிக்குடை இருக்கையில்
வென்ற பெருநாட் டான்வீற் றிருந்தான்.
அன்னோன் அமைச்சன் அருகினில் இருந்தான்.
படையின் தலைவனும் பாங்கில் அமர்ந்தான்.
முரசு முழங்கும் முன்புற வாயிலால்
வரும்பெரு மக்கள் மலைப்புரள் அருவி
திறல்நாட்டு மறவரும் செம்மறித் திறலும்
வையத் திறலும் தம்முரு மாற்றி
நீறு பூத்த நெருப்பென இருந்தனர்.
ஆண்டாள் ஒருபுறம் அவள்மகள் ஒருபுறம்
ஈண்டிழைப் பொன்னி ஒருபுறம் இருந்தனர்.

தொலைவிலோர் மூலையில் தோன்று வண்ணம்
அழகன் இருந்தான் அச்சத் தோடே.
பழந்திறல் நாட்டினர் பல்லா யிரவர்,
பெருநாட்டு மறவர் ஒருசில நூற்றுவர்
ஆங்கே கலந்தபடி அமர்ந்தி ருந்தனர்.
பெருநாட்டு மன்னன் பேசத் தொடங்குமுன்
'வையத் திறலோன் வந்துவிட் டானா?''
என்று பன்முறை கேட்டான்! 'இல்லை' என்று
சொன்னார். சொற்பொழிவு தொடங்கினான்:
"திறல்நாட்டு மக்களே, செப்புதல் கேட்பீர்:
இத்திறல் நாடோ, என்பகை யான
மலைநாட் டோடு கலந்து கொள்ள
இருப்பதால் நான்படை எடுக்க நேர்ந்தது.
வென்றேன். சிறையில்உம் வேந்தரை அடைத்தேன்.
திறல்நாடு தனில்என் பிறைக்கொடி ஏற்றினேன்.
இவ்வா றிருக்க, இனிஇந் நாட்டின்
ஆட்சிமுறை எவ்வா றமைய வேண்டும்?
என்பது பற்றி இயம்பு கின்றேன்:
என்றன் உறவினன், மன்னர் மரபினன்
ஆன ஒருவனே இந்நாட் டரசன்.
வரும்அவ் வரசன் பெருநாட் டுக்குப்
போர்த்துணை நாளும் புரிய வேண்டும்.
மேலும் அந்த வேந்தன், பார்ப்பனர்
மறைநூ லுக்கு மதிப்பீய வேண்டும்.
இத்தனை கருதி இந்நாட்டு மன்னரின்
மகனுக் கேஎம் மகளைத் தரவும்
விரும்பினேன். அவனும் விரும்புவ தாக
அறிந்தேன்; மகிழ்ந்தேன். ஆதலால் இந்தத்
திறல்நாட்டை யாள்வோன் திறல்நாட் டினனே!
வையத் திறல்என் மகளை மணப்பதாய்

இன்றேஉறுதி இயம்பினுல், நாளையே
மணமுடித்து மணிமுடி பெறலாம்!
வையத் திறலோன் வராமை யாலே
அன்னேன் சார்பில் இந்நாட் டார்கள்
உறுதி கூறினும் ஒப்புக் கொள்வேன்''
என்று மன்னன் இயம்பிய அளவில்,
கூனும் கோலும் குள்ளமும் வெள்ளைத்
தாடியும் மீசையும் தள்ளா உடலுமாய்
எழுந்து நின்ருன் ஒரு
கிழவன்; அரசனைக் கேட்டான் ஆங்கே:

இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா

''உங்கள் உறவுதான் ஊராள வேண்டுமோ?
வேந்தன் சேய்தான் வேந்தாக வேண்டுமோ?''
என்று கிழவன் கேட்டான்.
''கேட்பீர் கேட்பீர்'' என்று
முன்னுள்ள மக்கள் முழக்கஞ் செய்தனர்!
''எங்கள் உறவுதான் ஆள ஏற்றவன்;
வேந்தன் சேய்தான் வேந்தாக வேண்டும்''
என்ருன் வேந்தன்.
''எங்களில் ஒருவன் ஏன்ஆளக் கூடாது
சொல்க'' என்ருன் கிழவன்.
''நாடாள்வ தன்று நாலாஞ் சாதி''
என்ருன் மன்னன்.
''சாதி ஒழிக சாதி ஒழிக''
என்று முழங்கினர் எதிரில் மக்கள்!
''எங்கள் நாட்டுக் கினிவரும் மன்னன்
உங்கட்குப் போரில் உதவ வேண்டுமோ?
பாரோர் நாட்டைநீர் பறிக்க நினைத்தால்
சீராம் திறல்நாடு சேர வேண்டுமோ?''

என்று கேட்டான் முதியோன்.
''நன்று கேட்டீர் நன்று கேட்டீர்''
என்றனர் மக்கள்.
''ஆம் ஆம்!'' என்றே அதிர்ந்தான் மன்னன்.
''பார்ப்பனர் மறையைப் பைந்தமிழ் மக்கள்
மாய்ப்பது தீதோ வளர்ப்பது கடனோ?''
என்றான் முதியோன்
''ஆம்!'' என்று மன்னன் தீமுகம் காட்டினான்.
''பார்ப்பனர் பொய்ம்மறை பாழ்பட'' என்று
கூப்பாடு போட்டனர் மக்கள்.
''வையத் திறல்உம் மகளை மணக்கும்
எண்ணம் அவனுக் கிருந்த தில்லை;
இருக்கப் போவதும் இல்லை; இதனை
இளங்கோ சார்பில் யானுரைக் கின்றேன்''
என்றான் முதியோன்.
''ஆம் ஆம்'' என்றே அனைவரும் கூவினர்!
சின்ன முகத்துடன் மன்னன், ''கிழவரே!
வையத் திறலை மன்னன் ஒறுத்தது
பொய்யோ?'' என்றான்.
''மன்னன் தன்னன்பு மைத்துனர் மகளை
மணக்கச் சொன்னான்; மறுத்தான் வையன்;
அதனால்
ஒறுத்தான்'' என்றான்.
''சிறைமீட்டு வருக புலித்திறலை'' என்று
பெருநாட்டு மன்னன் உரைத்தான்.
திறல்நாட்டு மன்னன் அவ்விடம் சேர்ந்தான்.
''வையத் திறலைச் சிறையில் வைத்தனை
மெய்யாக் காரணம் விளம்'' பெனக் கேட்கப்
புலித்திறல் புகல்வான்:
''உன்மகள் தனையும் என்மகன் மறுத்தான்

என்மைத் துனன்மகள் தன்னையும் மறுத்தான்
வேலைக்காரி மின்னொளி தன்னை
மாலை யிட்டு மன்னர் மரபையே
அழிக்க எண்ணினான்! அடைத்தேன் சிறையில்!''
என்ன,
பெருநாட்டான், வாள் உருவி,
''புரட்சியோ! புரட்சியோ! கிழவரே,
உரைப்ப தென்ன?'' என்று
மன்னன் கேட்கக்
கிழவன், ''மன்னா! விளத்துதல் கேட்க:
சாதி யில்லை!
பார்ப்பன வகுப்பும் பார்ப்பன நூற்களும்
பொய்யே!
மதம்எனல் தமிழ் வையத்தின் பகை!
ஆள்வோர் என்றும் அடங்குவோர்
என்றும் பிறந்தார் என்பது சரடு!
தனிஒரு மனிதன் தன்விருப் பப்படி
இனிநாட்டை ஆள்வ தென்ப தில்லை!
மக்கள் சரிநிகர்!
எல்லாத் துறையிலும், எவரும் நிகரே!
நெடுநாட்டு மக்களின் படியினர் (பிரதிநிதிகள்);
குடியரசு நாட்டல்எம் கொள்கை யாகும்''
என்று—கிழவன் இளைஞனைப் பின்றான்.
மன்னன் வையத் திறலைக் கண்டான்.
கையால் தன்வாள் காட்டி,
''என்மகள் 'பெருந்திரு' என்னும் மங்கையை
மணந்துகொள்; இன்றேல் மன்னன் மைத்துனன்
மகளை மணந்துகொள்! மக்களில் தாழ்ந்த
மின்னொளி தன்னை விரும்புதல் நீக்குக;
என்னொளி வாளுக் கிரையா காதே''

என்றான்.
"ஏஏ!" என்றனர் இருந்த மக்கள்!
வையத் திறல்தன் வாளை உருவினான்.
"படையின் தலைவனே பற்றுக இவனை"
என்று படைத்தலை வனுக்குக்
கட்டளை யிட்டான் மன்னன்!
எட்டிற்று மறித்திறல் இடிக்குரல் எங்குமே.

பாட்டு

மக்களின் உரிமைக்குத் தூக்குவீர் வாளை
மன்னரின் தனியாட்சி வீழ்க—நாட்டு
மக்கள் உரிமைக்கு...

[திறல்நாட்டு மறவர் மக்களின் வாள்கள் சுழலு கின்றன; பெருநாட்டுப் படைத்தலைவனும், அவனைச் சார்ந்த சில மறவர்களும் எதிர்க்கிறார்கள்.]

மக்கட் கடலில் மறைக் குமிழிகள்
மறுப்பவர் மாள்க மாள்கவே—நாட்டு
மக்கள் உரிமைக்கு...

[எதிர்த்தோர் இறந்துபடுகின்றனர். இரு மன்னரும், படைத்தலைவர்களும், ஆளும் இனத்தோரும் பிணிக்கப்படு கின்றனர்.]

தக்கதோர் ஆட்சி மக்களின் மன்றம்
சரிநிகர் எல்லாரும் என்றோம்.
பொய்க்கதை மறையெனல் புரட்டே
புரட்சியில் மலர்க இன்ப வாழ்வே!

[பிணிக்கப் பெற்றவர் சிறைசேர்க்கப் பெற்றனர்.]

36

இடம் : நகர்கள், சிற்றூர்கள்.

நேரம் : மாலை.

உறுப்பினர் : முரசறைவோன்.

அகவல்

யானைமேல் வள்ளுவன் இயம்புவான் முரசறைந்து:
"பூனைக்கண் போலும் பொரிக்கறிக் காக
ஆளுக் கிரண்டுகத் தரிக்காய் அடைக.
செங்கை இரண்டளவு சீரகச் சம்பா
அடைக அங்கங்கு மக்கள் அனைவரும்.
பொன்னிறப் பருப்பும் புத்துருக்கு நெய்யும்
ஒருகை யளவு பெறுகவவ் வொருவரும்.
பாகற் புளிக்குழம்பும் பழமிள கின்சாறும்
ஆகத் தக்கன அடைக எவரும்!
ஆழாக்குத் தயிர் அடைக்காய் ஒவ்வொரு
வாழை இலை இவை வழங்குவார் தெருத்தோறும்.
விருந்தே நாளை விடியலில் அனைவரும்
அருந்துக குடியாட்சி அமைக்கும் நினைவிலே!"

* * *

இதுகேட்டுத் தெருத்தோறும் பொதுவில்லம்
எதுவெனக் கேட்டே ஏகினர்
அதுவது பெற்றே அடைந்தனர் வீட்டையே.

37

இடம் : மின்னொளி வீட்டு முன்வெளி.

நேரம் : விடியல்.

உறுப்பினர் : மின்னொளி, ஆண்டாள், விருந்தினர், வையத்திறல்.

அகவல்

வீட்டெதிர் ஆண்டாள், மின்னொளிக்குத்
தலைவாரு கின்றாள். "தையல் மின்னொளியே
மன்னன் மகனைநீ மணந்த பின்னர்
என்னை மறப்பாயோ?" என்றாள் அன்னை.
"ஏழைகள் அனைவரும் கூழைக் குடிக்க,
வாழை இலையில் வார்த்தநெய் ஓடையில்
மிதக்கும் பல்கறிச் சோறு விழுங்கும்
மன்னன் மகனை மணக்கவே மாட்டேன்"
என்றாள் மின்னொளி. அன்னை திடுக்கிட்டு,
"முன்னர் உன்காதல் மொய்த்த தெவன்மேல்?"
என்று கேட்டாள் ஏந்திழை. "அம்மா
ஏழ்மை கண்ட இடமெல்லாம் காதல்
தாழ்மைமேல் என்உளம் தாவுதல் அன்றி
உடல்மிசைக் காதல் உற்றிலேன்" என்றாள்.
"அழகனை உன்உளம் அண்டிற்றோ" என
அன்னை, மின்னொளி தன்னைக் கேட்டாள்.
"அழகன் ஏழ்மையை அணுகிய தென்னுளம்
என்னுடல் அவனுடற் கில்லை" என்றாள்.
"மின்னொளி என்னுடன் விரைவில் வருக,
அருந்திட வேண்டும் விருந்" தென்றாள் தாய்.
இருவரும் எழுந்தார் விருந்துக் கேகினர்.

* * *

வாகை நீழலில் மறித்திறல், பொன்னி
ஓகை யோடும் உண்டனர் விருந்தே!
அரசின் நீழலில் அழகனும் பிறரும்
அருந்தினர் இனிய விருந்து மகிழ்ந்தே!
வேங்கையின் நீழலில் வேறு பலப்பலர்
தாங்கா மகிழ்ச்சியில் தாம்உண் டிருந்தார்!
மாவின் நீழலில் வையத் திறலோன்
பாவை யைஎதிர் பார்த் திருந்தனன்.

* * *

வீட்டினர் யாரும் விருந்துண்ணு நிலை
பார்த்து வந்தாள் பாவை மின்னொளி,
மரத்து நீழலில் வாயார உண்பார்
சரிநிலை கண்டாள் தையல் மின்னொளி.
அரசின் நீழலில் அழகனைக் கண்டாள்
அழகன் வையனை அணுகுநீ என்றான்.
அழகன்பால் ஏழ்மை அறிகிலாள் மின்னொளி!

* * *

மாவின் நீழலில் வையனைக் கண்டாள்.
மன்னன் மகனை வையத் திறலிடம்
காணு கில்லாள்! கண்ட வையத்திறல்
அண்டையில் அமர்கென ஆவலில் அழைத்தான்.
கெண்டை விழியாள் கிட்ட அமர்ந்தாள்.
''கத்தரிப் பொரியலும், கரும்பாகற் குழம்பும்,
புத்துருக்கு நெய்யும், பொன்னிறப் பருப்பும்,
மிளகின் சாறும், புளியாத தயிரும்
அனைவர்க்கும் நிகரே! ஆயினும் மின்னொளி,
உனக்கொன் றதிகம்'' என்றுரைத்தான் வையன்.
'என்ன என்றாள்' மின்னொளி
சின்னதோர் முத்தம் தந்தான்.
அன்னத னோடே அருந்தினாள் விருந்தே!

38

இடம் : திறல்நாட்டு அரண்மனை.

நேரம் : மாலை.

உறுப்பினர் : அனைவரும்.

அகவல்

அனைவரும் திறல்நாட் டரண்மனை நிறைந்தனர்;
செம்மறித் திறல் எழுந்து
கைம்மலர் கூப்பிக் கழறுவான் ஆங்கே:

எண்சீர் விருத்தம்

நாட்டினிலே குடியரசு நாட்டிவிட்டோம் இந்நாள்
நல்லபல சட்டங்கள் அமைத்திடுதல் வேண்டும்
காட்டோமே சாதிமணம்! கலப்புணம் ஒன்றே
நல்வழிக்குக் கைகாட்டி! கட்டாயக் கல்வி
ஊட்டிடுவோம் முதியோர்க்கும் மாணவர்க்கும் நன்றே;
உழையானை நோயாளி ஊர்திருடி என்போம்;
கேட்டைஇனி விலைகொடுத்து வாங்கோமே; சாதி
கீழ்மேல்என் றுரைப்பவர்கள் வாழுவது சிறையே!

ஒரு கடவுள் உண்டென்போம்! உருவணக்கம் ஒழிப்போம்!
உள்ளபல சண்டையெல்லாம்! ஒழியும்மதம் ஒழிந்தால்!
திருக்கோயில் தொழிற்சாலை! பார்ப்பனரும், கையில்
செங்கோலேந் தும்பிறரும் மக்களைச்சார்ந் தோரே!

பெருவாழ்வுக் கிவையெல்லாம் அடிப்படைத் திட்டங்கள்:
பிறிதுள்ள சட்டங்கள் அறிஞர் அமைப் பார்கள்
வருநாளில் குடிமக்கள் படியினரின் தேர்தல்
வகுப்பதற்கே இன்றுசிறு குழு அமைப்பீர்'' என்றான்.

செம்மறியே முதலாகப் பதின்மர்களைத் தேர்ந்தார்
திறல்நாட்டின் குடியரசைச் செயற்படுத்தச் சொன்னார்.

செம்மறிக்கும் பொன்னிக்கும் மின்னொளிக்கும் வையதி
திறலுக்கும் நடைபெற்ற திருமணம்பா ராட்டி,
நம்மருமை நாடன்றிப் பெருநாட்டை இந்த
நன்னிலையில் சேர்ப்பதற்கும் திட்டமிட்டார் மக்கள்.
''செம்மையுறத் திருநாட்டில் மணிக்கொடியும் ஏற்றித்
திகழ்ந்திடுக உலகமெலாம் குடியரசே'' என்றார்.

அமிழ்து எது?

பாரதிதாசன்

அமிழ்து எது?

ப:ஃறொடை வெண்பா

தலைவி

இதுதான் தைத் திங்கள்
எனக்கடல் மேல் வந்த
புதிய இளங்கதிர்,
பொன் அத்தான். பொன்! பொன்! பொன்!

தலைவன்

ஆம் ஆம் என் அன்பின்
உருவே அது ''சுடரீப் பொன்''
நீர்மேல், நிலமேல்,
நிழல் தரும்பூஞ் சோலைமேல்,
உன் மேல் தனதொளியை,
வீசி உளத்திலெல்லாம்
அன்பின் எழுச்சியினை
ஆக்கியது. வாழ்க கதிர்!
காலை மலர்ந்ததுவே
கண்ணே நான் சென்று, வயல்
வேலை தொடங்கி
விளைச்சல் அறுத்துவந்தே
இந்நாளில் இந்தா
எனக்கொடுக்கச் செல்கின்றேன்
பொன்னே புனலாடி
இல்லம் புதுக்கிடு நீ!

தலைவி

செல்வப் பரிதி
சிரித்துவந்த தைக்கண்டீர்
கொல்லைக் கொடிகள்
குலுங்கச் சிரித்ததுபோல்
காலை மலர்ந்ததையும்
கண்டீர்—விரைந்துவயல்

வேலை தொடங்கி
விளைச்சல் அரிந்தஅரிக்
கட்டடித்துத் தூற்றியொரு
கட்டைவண்டி மேலேற்றிப்
பட்டபெரும் பாட்டின்
பயனிந்தா என்பீர்; பின்
உள்ள மகிழ்ந்துங்கள்
உழுதோளை நான்தொழுது
வெள்ளத் தெடுத்து
விடிவெள்ளி போலரிசி
ஆக்கிநல்ல பானையிலே
ஆவின் தனிப்பாலைத்
தேக்கி அதிலிட்டுச்
செங்கரும்பின் கட்டியிட்டு,
"திங்களோ தைத்திங்கள்"
"செந்தமிழே தாய்மொழியாம்"
"பொங்கலோ பொங்கல்" எனப்
பொங்கிவரப் புத்துருக்கு
நெய்யும் பருப்பும்
நறும்பொடியும் நேர்கொடுத்து
மெய்யன்பினோடு
தமிழர் விழாவாழ்த்திப்
பானை இறக்கிப்
பலபேர்க் கிலையிட்டுத்
தேனைப் பழச்சுளையைச்
சேர்த்துப் படைப்பேன்.
எடுத்துண்டு நீவிர் அதை
என்னவென்று சொல்வீர்?

தலைவன்

அடடா! இப் பொங்கல்
அமிழ்தமிழ் தென்பேன் நான்,

தலைவி

அப்பொங்கல் தன்னை
அமிழ்தென்று சொல்வதுண்டா?
ஒப்புவரோ பொங்கல்
அமிழ்தென் றுரைத்துவிட்டால்?

தலைவன்

ஆமாம்நான் சொல்வேன்
அமிழ்துதான் அப்பொங்கல்
தீமை என்ன?''...

தலைவி

......தீமை ஒன்றும் இல்லை அத்தான்;
நீங்கள் உண்ணும்
பொங்கலா அத்தான்
அமிழ்து? புகலுங்கள்.

தலைவன்

பொங்கல் அமிழ்துதான்.
பொயில்லை, கட்டிக்
கரும்பும் அமிழ்து;
கனி அமிழ்து; முல்லை
யரும்பமிழ்து; தேனமிழ்து;
அப்பம் அமிழ்து
குழந்தை குதலை
மொழியமிழ்து; குன்றுப்
பழந்தமிழும் பாட்டும்
அமிழ்து; தமிழ்ப் பண் அமிழ்து;
திங்கள் அமிழ்து;
திகழ்ஆவின் பாலமிழ்தே!
இங்கெனக்கு நீ அமிழ்து,
நானுனக் கெப்படியோ?
வாய்மை அமிழ்து;
மடிசுமந்து பெற்றுவக்கும்

தாய்மை அமிழ்து.
தனிஇன்ப வீடமிழ்து.
தென்றல் அமிழ்து. நறுஞ்
செவ்விள நீரமிழ்து.
ஒன்றல்ல எல்லாம்
அமிழ்தென் றுரைக்கலாம்.

தலைவி

ஏன் அத்தான்? எல்லாம்
அமிழ்தென்றால் அந்தச்சொல்
ஏன் அத்தான்? ஏதோ
அமிழ்தொன் றிருக்கும்.

தலைவன்

உயர்ந்த பொருட்கெல்லாம்
உயர்வு குறிக்க
உயர்ந்தோர் அமிழ்தை
உரைப்பார்கள் பெண்ணரசி.

தலைவி

பேர்இருந்தால் பேர்குறிக்கும்
அந்தப் பொருள் இருக்கும்
ஆரிடத்தில் இந்த
அளப்பை அளக்கின்றீர்?
எது அமிழ்தத்தான்?
எனக்கதைச் சொன்னால்
புதுநாளில் இன்பநறும்
பொங்கலுண்ணு முன்னரே
நல்ல அமிழ்துதனை
நான்கண்ட தாகாதா?
சொல்லுவீர் அத்தான்
அமிழ்தெது...?

தலைவன்

......மானே
புதுநெல் அறுத்துவரப்
போம்போது நீயோ
எதுதான் அமிழ்ததனைச்
சொல்வீர் எனக்கேட்டாய்
அப்படியே உன்றன்
அருட்படி ஆகட்டும் நான்
செப்புவதை உற்றுக்கேள்
தித்திக்கும் தேனே
அமிழ்தென்றால் மேல்நின்
றமிழும் உணவாம்.
'அமிழ்' என்றும் 'து'வ்வென்றும்
சொல்இரண்டுண் டத்தொடரில்.
அவ்வளவுதான் இப்போ
தேனும் அறிந்தாயா?
இவ்வளவோ டென்னைநீ
விட்டிடுவாய் ஏந்திழையே!

தலைவி

இல்லையத்தான்! மேல்நின்
றிறங்கும் உணவென்று
சொல்லிவிட்டால் போதுமா?
ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.
மேலிருந்து தான்விழும்
விளாம்பழமும்; அஃதமிழ்தா?
மேலான தாய் இருக்க
வேண்டும் அமிழ்து!
தெரிந்து கொள்ளக்
கேட்டேன் தெரிவித்தா லென்ன?

தலைவன்

சரி, என்றன் கேள்விக்குச்
சற்றே விடைபுகல்வாய்!
அவ்வானத் தேஇருந்து—அ
மிழ்ந்து வருவதெது?
இவ்வுலகுக் கின்பம்
பொதுவாக ஈவதெது?
கண்ணுக் கெதிரில்
கடகடென வீழும், அதை
எண்ணிப்பார் இன்னதென்று.

தலைவி

வானத்தி லேயிருந்து
வானூர்தி தான்அமிழும்
வானூர்தி அஃதா?
சிரிப்பு வருகின்ற தத்தான்.

தலைவன்

தேனேஎன் செல்வமே
செப்புகின்றேன் நீகேட்பாய்
ஆனதமிழ்ச் சான்றோர்
அருளியநூல் செய்யுள் இது:
"மாமழை போற்றுதும்
மாமழை போற்றுதும்
நாமநீர் வேலி
உலகுக் கவனளி போல்
மேல்நின்று தான்சுரத்த
லான்" என்றிளங்கோ
தானுரைத்த செய்யுள்
தரும்பொருளைக் கண்டுகொள்வாய்.

தலைவி

அச்சோ! மழைதான்
மழையேதான் அத்தான்.
இச்சேதி இப்போது
தானத்தான் நானறிந்தேன்.

தலைவன்

தேனான இன்பச்
சிலப்பதிகா ரத்தினிலே
"மேல்நின்று தான்சுரத்த
லான்" என்று விண்டதனால்,
வான்நின் றமிழும்
மழைதான் அமிழ்தென்று
நீ நன் றறிந்தாயா
நேரிழையே இப்போது?

தலைவி

நன்றாய் மழைதான்
அமிழ்தென்று நானுணர்ந்தேன்
ஒன்றிருக்க வேறொன்றில்
ஓடிற்றென் நெஞ்சம்
அருகில் இருக்கும்
மழைஅமிழ் தென்று
தெரியவில்லை: சொல்லத்
தெரிந்துகொண் டேன். ஆனால்,
மழைதான் அமிழ்தென்றால்,
மக்கள் அதனைப்
பிழைதான் எனச்சொன்னால்
என்ன பதில் பேசுவது?

தலைவன்

"வானின் றுலகம்
வழங்கி வருதலால்.

தானமிழ்தம் என்றுணரற்
பாற்''றென்று சாற்றிய
வள்ளுவர் பாட்டை
வகையாகச் சொல்லி, அதற்
குள்ள கருத்தைஉரை.
அதையும் கேட்பாய்
அமிழ்தென் றுணரும்
அருமை மழைக்கே
அமையும் எனஉரைத்தார்
வள்ளுவரே அல்லவா?
கண்டவைஎல் லாம்அமி ழ்தே
என்று கதைபேசிக்
கொண்டிருப்போர் பேதைமையைக்
கண்டேஇவ் வாறுரைத்தார்.

தலைவி

சாவா மருந்தென்று
சாற்றுகின்ரு ரே, அஃதென்ன?

தலைவன்

சாவா மருந்து
தனியல்ல இவ்வமிழ்தே!
வான்பெய்து கொண்டிருக்கும்
ஆதலினுல் மண்ணுலகம்
தான்சிறக்கும் என்றுகுறள்
சாற்றியதைக் கேட்டாயே.

தலைவி

ஐயம் இன்னும் கேட்பேன்
அதற்காக நீங்களென்னை
வையக் கூடாது......

தலைவன்

...மயிலே வைவேனு?

தலைவி

அமிழ்தா? அமுதா? அமிழ்தமா? இன்னும்
அமுதமா? இங்கிவைகள்
அத்தனையும் ஒன்ரு?

தலைவன்

அமிழ்தே 'அம்' சாரியையும்
ஆன திரிபும் பெற்று—
அமிழ்தம், அமுதம்
என்ருகும் பெண்ணே.

தலைவி

அமிர்தம்என் ருலென்ன?

தலைவன்

............அதுவா?
அமிர்தக் கதையை
அறிவிக்கின் றேன்கேள் நீ;
தேவர் அசுரரெல்லாம்
சண்டையிட்டுச் செத்திடுவார்
சாவைத் தடுக்கஒர்
அம்ருதங் கடைவதென்று
திட்டமிட்டார். சேடன்
கயிருக மேருமலை
இட்டமத் தாக்கி
இருந்ததிருப் பாற்கடலைச்
சேர்ந்து கடைந்தார்கள்
தேவர் அசுரரெல்லாம்
ஆர்த்து வெளிப்பட்டதே
அம்ருதமென் பார்கள்.

தலைவி

அமிழ்துதனி, அம்ருதம்
அஃதொன்று அத்தான்?

தலைவன்

அமிழ்துவே றம்ருதம்வே
றல்லவா பெண்ணே?

தலைவி

இரண்டும்சா வைத்தடுப்ப
தென்றீர்நீ ரே; பின்
இரண்டும் தனித்தனி
என்றுரைத்த தென்ன?

தலைவன்

இரண்டும்சா வைத் தடுப்ப
தென்றாலும், அந்த
இரண்டுக்கும் வேறுபா
டில்லாமல் இல்லை.
உணவால் உயிர்நிலைக்கும்.
ஆகவே பெண்ணே
உணவுக்கும் எல்லா
உயிர்க்கும் ஆதாரம் மழை!
அத்தேவர் இன்னுயிரும்
அவ்வமிழ்தா லேஅமையும்
அத்தேவர் அம்ருதத்தின்
முன்பு அமிழ்துண்டு.
பெரிதுல கோடு.
பிறந்த தமிழ்து;
கிரேதா யுகத்திற்
கிடைத்ததுதான் அம்ருதம்.

தேவர்க்கு மட்டும்
திரட்டியதே அம்ருதம்
யாவர்க்கும் ஆதிமுதல்
எங்கும் அமிழ்துயிர்.

தலைவி

அத்தானே நான்ஓர்
அறிஞர் துணைவியன்றோ!
இத்தனைநாள் நானே
அதனை அறியேன்.
மழையே அமிழ்து
மழையே உலகை
அழியாது காப்பாற்றும்.
அப்படி இருக்கையிலே
ஏனிதனை யாரும்
வெளிப்படையாய்ச் சொல்லவில்லை?

தலைவன்

மானேநம் வள்ளுவர்தாம்
வாய்விட்டுச் சொன்னாரே?

தலைவி

பின்னாள் புலவரிதைப்
பேசுவதே இல்லைஅத்தான்.

தலைவன்

பொன்னே புதிய
அமிர்தொன்று வந்ததிங்கே!
பூட்டாத வீட்டில்
புதிதாய் நுழைந்தவர்க்கே
நாட்டார் சலுகையெல்லாம்
காட்டுவார், வீட்டில்

இருந்தார் இருளில்
இருப்பார்கள். வந்த
விருந்துக்குத் தாமே
விடிவிளக்கு வைப்பார்கள்?
என்று அமிழ்துண்டு
இதன் பெருமை உண்டு; மற்
றென்றும் அமிழ்தென்று
போட்டியிட் டோடிவந்தால்
நாட்டார் நினைவிலது
நாலுநாள் கூத்தாட
மாட்டாதா? ஆனாலும்
உண்மை மறையாது.

தலைவி

ஆமத்தான்! ஆமத்தான்!
ஆனால் மழைஎனும் பேர்
நாமும் அறிவோம்; நம்
நாட்டாரும் தாமறிவார்.
அந்தப் பெயர்தான்
இருக்க அமிழ்தென்ற
இந்தப் பெயர்ஒன்
றெதற்காக வீணாக?

தலைவன்

நன்று நகைமுத்தே
காற்றென்ற பேர்இருக்கத்
தென்றலென்ற பேர்ஏன்?
சிறப்புநிலை காட்டஅன்றோ?
நீர், தீ, நிலம், காற்று
விண்ணென்ற ஐம்பொருளில்
நீரின் நிலை கேள்

முகிலென்றும் கொண்டலென்றும்
விண்ணென்றும் காரென்றும்
மேலும் மழை என்றும்
அண்ணுந்து நோக்கும்
அமிழ்தமென்றும் மாரிஎன்றும்
ஆயிரம்உண் டன்றே!
அவற்றில் அமிழ்தென்னும்
தூய நிலைகருதித்
தோன்றியதே அப்பெயர்.
முற்றும்கேள்: வெப்பம்
முகந்தநீ ரேமுகிலாம்;
குற்றமறக் கொண்டநீர்
கொண்டல்; அக்கொண்டலோ
மேற்போய் இருந்தநிலை
விண்வான் விசும்பென்பார்;
காற்றால் கருமைபெறக்
காராகும்; கார்தான்
மழைக்கும் நிலையில்
மழையாம்; மழைதான்
தழைய அமிழ்உண
வாவது தான்அமிழ்து.

தலைவி

வாழ்வாருக் காக
வளங்கொழிக்க, அந்தநீர்
வீழும் நிலையில் அதை
மேலோர் அமிழ்தென்றார்
என்று புகன்றீர்
இதிலோர் மனக்குறை:
என்னவெனில் இவ்வமிழ்தை
மேலான தென்றிருந்தேன்

இப்போ தமிழ்து
மழைதானே...
சப்பென்று போயிற்றுத்
தையலாள் என்றனுக்கே.

தலைவன்

செப்பிய உன்பேச்சில்
சிறப்பில்லை, என்கண்ணே.
தப்புக் கணக்கிட்டாய்
தாங்கும் மழையை.
அமிழ்தின் பெருமை
அடுக்கடுக்காய்ச் சொன்னேன்.
அமிழ்தே மழைஎன்றேன்
அப்படியும் நீயோ
மழையின் உயர்வை
மதிக்கவில்லை. இந்தப்
பிழையை இளையவரும்
செய்யாரே பெண்ணரசி!
எங்கும் உளதுமழை.
என்றும் உளதுமழை.
தாங்கும் உலகுயிரைச்
சாவாது காக்குமழை.
அந்தமழை தான்
அளிக்குமோர் இன்பத்தைச்
செந்தமிழால் வள்ளுவரும்
நன்றாய்த் தெரிவித்தார்;
"வாழ்வார்க்கு வானம்
பயந்தற்றால் வீழ்வார்க்கு
வீழ்வார் அளிக்கும்
அளி" என்றார்! விள்ளக்கேள்
சென்று திரும்பிவந்து

சேர்ந்து—அவர்எனக் களிக்கும்
இன்பந்தான் எவ்வா
றிருக்குமென்ருல், இவ்வுலகில்
வாழ்வார்கள் நல்ல
மழைபெற்ருற் போலிருக்கும்.
யாழ் மொழியே! அந்தக்
குறளின் கருத்திதுவே.

தலைவி

பாவையரின் உள்ளப்
படப்பிடிப்பே தானதிதான்.
ஆவல்இனி ஒன்றே
அதையும் அகற்றுங்கள்:
இந்த மழைதான்
அமிழ்தென்ற எண்ணத்தில்
எந்தப் புலவர்
எழுதியுள்ளார் செய்யுள்?

தலைவன்

சிறந்த ஒரு கேள்வியே
கேட்டாய், திருவே,
"உறுதோ றுயிர் தளிர்ப்பத்
தீண்டலாற் பேதைக்
கமிழ்தின் இயன்றன
தோள்" என்ற பாட்டில்
கமழும் கருத்தைநீ
காண்பாய்—உயிர்தளிர்க்கத்
தீண்டினுள் தன் துணைவி.
அன்னதற்குக் காரணம்அம்
மாண்புடையாள் தோளேயாம்.
அத்தோள் அமிழ்தாம்.
தளிர்க்கவைப்ப தியாது?

மழையன்றோ? அந்தக்
குளிர்மழையை அன்னார்
அமிழ்தென்றார்! கூறும்
அதனால் அமிழ்தை
மழைஎன்றே சொன்ன
மதியுடையார் சொல்லால்
மகிழ்ந்து நலமடைவாய்.

தலைவி

ஐயமே இல்லை,
அமிழ்தே மழையத்தான்.
வைய மழையே
அமிழ்தமிழ்து மெய்யாலும்!
அத்தான் எனது
மகிழ்ச்சிக் களவில்லை.
முத்து மழைபொழிக
முத்தமிழ் நாட்டில்!
அமிழ்து பொழிக
அழகுதமிழ் நாட்டில்!
தமிழ்தான் தழைகவே
பொங்கலோ பாற்பொங்கல்!

தலைவன்

இன்றுபோல் என்றும்
மகிழ்ச்சி இலகுகவே!
நன்று தமிழர்
நலிவின்றி வாழ்க!
அமிழ்தே அனையபாற்
பொங்கலோ பொங்கல்!
தமிழ்நாடு வாழ்க தழைத்து!

[முற்றும்]

அகத்தியன் விட்ட புதுக்கரடி

பாரதிதாசன்

அகத்தியன் விட்ட புதுக்கரடி

அகத்தியக் குள்ளன் ஆரியர் கொள்கையைப்
புகுத்தினன் செந்தமிழ்ப் பொன்னு டதனில்!
ஆதலால் "குள்ளனை அணுவும்நம் பாதே"
என்ற பழமொழி அன்று பிறந்தது!

* * *

பழைய திராவிடம் செழுமை மிக்கது.
வழுவா அரசியல் வாய்ப்பும் பெற்றது.
செந்தமிழ் இலக்கணச் சிறப்புற் றிருந்தது.
வையக வாணிகம் மாட்சிபெற் றிருந்தன.
ஓவியம் தருநரும் பாவியம் புநரும்
ஆடல்பாடல் வல்லுநர் அனைவரும்
திராவிடர் தமக்குப் பெரும்புகழ் சேர்த்தனர்.
இராத தொன்றில்லை திராவிட நாட்டில்
இந்த நிலையில் வந்தான் அகத்தியன்.

* * *

சந்தனப் பொதிகையில் தமிழ்ப்பெரும் புலவரின்
மன்றினில் ஒன்றி ஒன்றி மாத்தமிழ்
நன்று பயின்றான் குன்றாச் சுவைத்தமிழ்
இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் இனியஆ டற்றமிழ்
முயற்சியிற் பயின்றபின், முடிபுனை மன்னனின்
நல்லா தரவை நாடுவா னாகிச்
'செல்வம் முற்பிறப்பிற் செய்தநல் வினைப்பயன்'
என்று புதுக்கரடி ஒன்றை ஏவினன்.
மன்றின் புலவர் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.
ஒருநாள் மன்னனின் திருமணி மன்றில்
அகத்தியன் புதிதாய்ப் புகுத்திய கருத்தை
ஆய்ந்திட, மன்னன், "அகத்தியோய் அகத்தியோய்!
பிறந்த உடலும் பிணைந்த உயிரும்

இறந்தபின் இல்லா தொழிந்தன.
எதுபின் உயிர்உடல் எய்தும்'' என்றான்.
''ஆன்மா என்றும் அழியா'' தென்று,
மற்றொரு புதுக்கரடி தெற்றென விட்டான்.
மேலும் அகத்தியன் விளம்பு கின்றான்;
''வேந்த னாக வீற்றிருக் கின்றாய்
ஆய்ந்து பார்ப்பின் அறிகுவை காரணம்!
செல்வம்முற் பிறப்பில் செய்தநல் வினைப்பயன்
மணிமுடி பூண்பரோ மக்கள் யாரும்?
பணிவொடு வாழ்வது பார்ப்பின், புரியும்,
சிறுமைமுற் பிறப்பில் செய்ததீ வினைப்பயன்''
என்னலும், மன்னன் ''பின்னொரு நாள்இதைப்
புகல்க'' என்றனன்; போயினன் அகத்தியன்.

* * *

அழல்வெரூஉக் கோட்டத்துக் கப்பால் ஒருநாள்
பழித்துறைக் கள்வன், பாங்கர் சூழ
நகர் அலைத்து நற்பொருள் பறித்து
'மிகுபுகழ் உடையேன் வேந்தன்நான்' என்றான்.

* * *

ஊர்க்கா வலர்கள் ஓடி மன்னன்பால்
இன்ன துரைத்தனர் எழுந்தனன் மன்னன்.

* * *

பழித்துறைக் கள்வன் படையும், மன்னனின்
அழிப்புறு படையும் அழல்வெரூஉக் கோட்டப்
பாங்கினில் இருநாள் ஓங்குபோர் விளைக்கவே
பழித்துறை பிடிக்கப் பட்டான் அரசனால்!

* * *

மறவர்சூழ் அரச மன்றின் நடுவில்
பழித்துறை கட்டப் பட்ட கையுடன்
நின்ருன். மன்னன் நிகழ்த்து கின்ருன்:
"ஏன் என் ஆட்சியை எதிர்த்தனே? ஏன்
கோன்என் படைவலி குறைந்ததோ? என்றன்
தோள்வலி குறைந்ததோ? சொல்லுக சொல்லுக!
ஆள்வலி பெரிதோ, அறைக?" என்னலும்,
பழித்துறை மன்னனைப் பார்த்துக் கூறுவான்:
"இந்நாள் உண்டு பின்ஞள் இலை எனும்
வறுமை எமக்கு! வளமை உமக்கோ?
ஆள்வலி இல்லை; ஆயினும் நாளை
தோள் மறவர் தோன்றுவார்! இந்நாள்
என்னுயிர் போக்கல் எளிதாம்; உனக்கே
இன்னுயிர் போக்குவார் உண்டா கின்ருர்."

* * *

சினத்தோடு பழித்துறை இவ்வாறு செப்பலும்,
மன்னன் அவனைச் சிறையினில் வைத்தான்.

* * *

"செல்வமுற் பிறப்பில் செய்தநல் வினைப்பயன்
சிறுமைமுற் பிறப்பில் செய்ததீ வினைப்பயன்
இக்கருத்து நாட்டில் எங்கும் பரவிஞல்
மக்கள் எதிர்ப்பாரோ மன்னன் ஆட்சியை?
எதிர்க்க மாட்டார். தாங்கள் எய்திய
"சிறுமை" முற் பிறப்பில் செய்ததீ வினைப்பயன்
என்று சும்மா இருப்பார் அன்ருே?

* * *

"அகத்தியோய் அகத்தியோய் அனைவரிடத்தும்
புகுத்துக உன்றன் புதிய கொள்கையை!

என்று மன்னன் இயம்பினுன், அகத்தியன்
அன்றுதான் ஒருபடி அதிகாரம் ஏறினுன்.

* * *

இப்பிறப்பு முற்பிறப் பிருவினை ஆன்மா,
ஊர்இவை யனைத்தும் உரைத்த அகத்தியன்,
''அரசே இன்னும் அறைவேன் கேட்பாய்:
மண்ணவர் மண்ணில் வாழ்வார் அதுபோல்
விண்ணவர் விண்ணில் மேவினுர் என்முன்.
அன்னவர் நம்மை அணுகுவார் என்முன்
இன்னல் ஒழிப்பார் என்று புளுகினுன்.
விண்ணவர் விருப்புற வேண்டு மானுல்
மண்ணிடை நான்மறை வளர்ப்பாய் என்முன்
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்முன்
மந்திரத் தாலே மகிழ்வர் வானவர்''
என்று பலப்பல இயம்பிச் சென்முன்.

* * *

ஒருநாள் குறுங்கா டொன்று தீப்பட்
டெரிந்தது; சிற்றூர் எரிந்தது! மக்கள்
தெய்யோ தெய்யோ என்றே
அரச னிடத்தில் அலறினுர் ஓடி!
அங்கிருந்த அகத்தியன், ''அரசே!
தீஒரு தெய்வம் செம்புனல் தெய்வம்
காற்ருெரு தெய்வம் கடுவளி தெய்வம்
நிலம் ஒரு தெய்வம் நீ இதை உணர்க.
தெய் எனல் அழிவு! தெய்வம் அழிப்பது
இந்திரன் தெய்வம் எதற்கும் இறைவன்.
மந்திர வேள்வியால் மகிழும் அவ்விந்திரன்''
என்று கூறி ஏகினுன் அகத்தியன்.

* * *

அரச மன்றின் அருந்தமிழ்ப் புலவர்
அரசன், அகத்தியன் ஆட்டும் பாவையாய்
இருத்தல் கண்டார் இரங்கினர். தீய
கருத்து நாட்டிற் பரவுதல் கண்டு
கொதித்தார் உள்ளம். என்செயக் கூடும்?

* * *

ஒருநாள் அரசனின் உறவினள் ஒருத்தி
பகைவனை அன்போடு பார்த்தாள். அவனும்
அவள்மேல் மிகுந்த அன்பு கொண்டான்.
இருவரும் உயிர்ஒன் றிரண்டுடல் ஆனர்.
அரசன் எரிச்சல் அடைந்தான். அகத்தியன்
இதனை அறிந்தான். அறைவான் ஆங்கே:
''மணமுறை மிகுதியும் மாறுதல் வேண்டும்;
ஒருத்தியும் ஒருவனும் உள்ளம் ஒப்பினல்,
மணம்எனக் கூறுதல் வாய்மை யன்று!
மணம் எனல் பார்ப்பனர் மந்திர வழியே
இயலுதல் வேண்டும்'' என்று கூறினன்.
அரசன், 'ஆம் ஆம் ஆம்' என்றுரைப்பினன்.
அகத்தியன் அரசனே ஆகி விட்டான்.
அரசனும் அகத்தியன் அடிமை யானன்.
தமிழர் கலைபண் பொழுக்கம் தகர்ந்தன.
பழந்தமிழ் நூற்கள் பற்றி எரிந்தன.
அகத்தியம் பிறந்ததே அருந்தமி ழகத்தில்.

[முற்றும்]

நல்லமுத்துக் கதை

பாரதிதாசன்

நல்லமுத்துக் கதை

காட்சி—1

திருமண முயற்சி

விரசலூர் வெள்ளையப்பன்

மனைவியாகிய மண்ணுங்கட்டியிடம் கூறுகிறான்

உன்னைத் தானே; என்னசெய் கின்றாய்?
இங்குவா! இதைக்கேள்! இப்படி உட்கார்!
பைய னுக்கு மணத்தைப் பண்ணிக்
கண்ணால் பார்க்கக் கருதினேன். உன்றன்
எண்ணம் எப்படி? ஏனெனில் பையனுக்
காண்டோ இருபது ஆகி விட்டது
பாண்டியன் தானோ பழைய சோழனோ
சேரனே இப்படித் தெருவில் வந்தானோ
என்று பலரும் எண்ணு கின்றனர்.
அத்தனை அழகும் அத்தனை வாட்டமும்
உடையவன். திருமணம் முடிக்கா விட்டால்
நடையோ பிசகி விடவும் கூடும்.
நாட்டின் நிலையோ நன்று யில்லை.
சாதி என்பதும் சாத்திரம் என்பதும்
தள்ளடா என்று சாற்றவும் தொடங்கினர்.
பார்ப்பனர் நடத்தும் பழமண முறையைப்
பழிக்கவும் தொடங்கினர் பழிகா ரர்கள்.
இளைஞரை, அவர்கள் இவ்வாறு கெடுப்பதே
வழமை யாக வைத்திருக் கின்றனர்.
இந்த நிலையில் எவளோ ஒருத்தியைப்
பையன் ஏறிட்டுப் பார்த்தால் போதும்:
வெடுக்கென மணத்தை முடித்திடு வார்கள்.
என்ன? நான் சொல்வ தெப்படி? ஏன்? உம்?

மனைவியாகிய மண்ணாங்கட்டி :

இன்றுதான் பிறந்ததோ இந்த உறுதி?
பைய னுக்குப் பத்து வயசு
தொடங்கியதி லிருந்து சொல்லி வந்தேன்;
காது கேட்டதா? கருத்தில் பட்டதா?
ஐயரை உடனே அழைக்க வேண்டும்.
கிழக்குத் திசையில் கிடைக்குமா பெண்?
எந்தத் திசையில் இருக்கின்றாள் பெண்?
சொத்துள் ளவளா? தோதான இடமா?
மங்கை சிவப்பா?—மாஞ்செ வலையா?
என்றுபெண் பார்க்க இங்கி ருந்துநாம்
புறப்பட வேண்டும்? புரிய வேண்டுமே!

வெள்ளையப்பன் :

புரோகிதன் நல்லநாள் பொறுக்குவான்; அவனை
இராகுகா லத்திலா இங்க ழைப்பது?
ஆக்கப் பொறுத்தோம் ஆறப் பொறுப்போம்.
நடந்ததை, இனிமேல் நடக்கப் போவதை,
நடந்துகொண் டிருப்பதை நன்றாய்ச் சொல்வான்.
பகைகுறுக் கிடுவதைப் பார்த்துச் சொல்வான்
இடையில் குறுக்கிடும் தடைகள் சொல்வான்
எல்லாம் சொல்வான்; ஏற்படு கின்ற
பொல்லாங் கெல்லாம் போக்கவும் முடியும்.
ஒருபொழுதுக் கான அரிசி வாங்க
அரை ரூபாயையும் அவனுண்டு பண்ண
முடியுமா? நம்மால் முடிந்த வரைக்கும்
ஏற்பாடு செய்துகொண் டிட்டு வருவோம்

காட்சி—2

மாப்பிள்ளையின் சாதகம் பார்த்தல்

சொறிபிடித்த கொக்குப் புரோகிதனிடம்
வீட்டுக்கார வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறான் :

இதுதான் ஐயரே என் மகன் சாதகம்
திருமணம் விரைவில் செய்ய வேண்டும்
எப்போது முடியும்? எங்கே மணமகள்?
மணமகட் குரிய வாய்ப்பெல்லாம் எப்படி?
அயலா? உறவா? அணிமையா? சேய்மையா?
பொறுமையாய்ப் பார்த்துப் புகல வேண்டும்.

மண்ணாங்கட்டி புரோகிதனிடம் கூறுகிறாள்:

காலையில் வருவதாய்க் கழறி னீரே
மாலையில் வந்தீர் என்ன காரணம்?

சொறிபிடித்த கொக்கு சொல்லுகிறான் :

தெரியா மல்என் பெரிய பெண்ணைத்
திருட்டுப் பயலுக்குத் திருமணம் செய்தேன்;
வட்டிக் கடையில் வயிர நகையைப்
பெட்டி யோடு தட்டிக் கொண்டதால்
சிறைக்குப் போனான், செத்தும் தொலைந்தான்;
கட்டிய தாலியைக் கழற்றி எறிந்து
மொட்டைத் தலையுடன் மூதேவி போலப்
பெரியவள் பிறந்தகம் வரநேர்ந்து விட்டது.
சின்னப் பெண்ணைப் பின்னத் தூரில்
கப்பல் கப்பலாய்க் கருவா டேற்றும்
வாச னுக்கு மணம்செய் வித்தேன்.
மணம் முடிந்த மறுநாள் தெரிந்தது

வாசன் கருவாட்டு வாணிகன் அல்லன்
வாணிகன் கூலியாள் வாசன் என்பது!
ஒருநாள் வாசன் பெருங்குடி வெறியால்
நாயைக் கடித்தான் நாயும் கடித்தது
நஞ்சே றியதால் நாய்போல் குரைத்தே
அஞ்சாறு நாளாய் அல்லல் பட்டே
இரண்டு நாளின்முன் இறந்துபோனுன்.
ஓலை வந்தது காலையில்! கையில்—
கேட்டா லுஞ்சரி விட்டா லுஞ்சரி—
இரண்டணுக் காசும் இல்லை மெய்யாய்!
இந்நேர மட்டும் ஏதேதோ நான்
தில்லு மல்லுகள் செய்து பார்த்தேன்.
யாரும் சிறிதும் ஏமாற வில்லை
உங்க ளிடத்தில் ஓடி வந்தேன்.
சாதகம் பார்த்துச் சரியாய்ச் சொல்வேன்;
முன்நடந் தவைகளை முதலில் சொல்வேன்;
ஐயா இதுஓர் ஆணின் சாதகம்.

வெள்ளையப்பன்:

ஆமாம் அடடா! ஆமாம் மெய்தான்!

புரோகிதன் :

ஆண்டோ இருப தாயிற்றுப் பிள்ளைக்கு.

வெள்ளையப்பன் :

மெய்தான் மெய்தான்! மேலும் சொல்வீர்!

புரோகிதன்

பையனே நல்ல பையன். அறிஞன்.
ஈன்றதாய் தந்தை இருக்கின் றுர்கள்.
உங்களுக் கிவனே ஓரே பையன்தான்.

பையன் தந்தை பலசரக்கு விற்பவர்
தாய்க்கோ ஒருகால் சரியாய் இராது.

மண்ணுங்கட்டி :

அத்தனையும் சரி அத்தனையும் சரி.
எப்போது திருமணம் ஏற்படக் கூடும்?

புரோகிதன் :

இந்தவை காசி எட்டுத் தேதிக்கு
முந்தியே திருமணம் முடிந்திட வேண்டும்.

மண்ணுங்கட்டி :

அத்தனை விரைவிலா? அத்தனை விரைவிலா?

புரோகிதன் :

நடுவில் ஓரேஒரு தடை யிருப்பதால்
ஆடியில் திருமணம் கூடுதல் உறுதி.

வெள்ளையப்பன் :

ஆடியில் திருமணம் கூடுமா ஐயரே?

புரோகிதன் :

ஆடி கடைசியில் ஆகும் என்றால்
ஆவணி முதலில் என்றுதான் அர்த்தம்.

வெள்ளையப்பன் :

அப்படிச் சொல்லுக; அதுதானே சரி!

மண்ணுங்கட்டி :

மணப்பெண், என்ன பணக்காரி தானா?

புரோகிதன் :

மணப்பெண் கொழுத்த பணக்காரன் மகள்;
பெற்றவர் கட்கும் உற்றபெண் ஒருத்திதான்.

மண முடிந்தபின் மறுமா தத்தில்
ஈன்றவர் இருவரும் இறந்துபோ வார்கள்.
பெண்ணின் சொத்துப் பிள்ளைக்கு வந்திடும்.

மண்ணுங்கட்டி :

எந்தத் திசையில் இருக்கின் ருள் பெண்?

புரோகிதன் :

வடகிழக்கில் மணப்பெண் கிடைப்பாள்.
தொலைவில் அல்ல தொண்ணூறு கல்லில்.

மண்ணுங்கட்டி :

அப்படி யாஞல் அரசலூர் தாஞ?

புரோகிதன் :

இருக்கலாம் இருக்கலாம், ஏன் இருக்காது?

வெள்ளையப்பன் :

எப்போது கிளம்பலாம் இதைவிட்டு நானே?

மண்ணுங்கட்டி :

எப்போது கிளம்பலாம் இதைவிட்டு நாங்கள்?

வெள்ளையப்பன் :

யான் மட்டும் போகவா? இருவரும் போகவா?

புரோகிதன் :

நாளைக் காலையில் நாலு மணிக்கு
நீவிர் மட்டும் போவது நேர்மை.
நாழிகை ஆயிற்று நான்போக வேண்டும்,

மண்ணாங்கட்டி :

இன்னும் ஒன்ற ஒன்றே சொல்லுவீர்;
என்ன என்றால்—வேறொன்று மில்லை
எனக்குக் குழந்தை இன்னும் பிறக்குமா?

வெள்ளையப்பன் :

ஹுக்கும் இனிமேல் உனக்கா பிள்ளை?

புரோகிதன் :

இனிமேல் பிள்ளை இல்லை இல்லை.

மண்ணாங்கட்டி :

இந்தா நாலணா எழுந்துபோம் ஐயரே!

புரோகிதன் :

ஆயினும் இந்த ஆவணிக்குப் பின்
பெண் குழந்தை பிறக்கும் உறுதி;
போதாது நாலணா, போட்டுக் கொடுங்கள்.

மண்ணாங்கட்டி :

சரிஇந் தாரும் ஒருரு பாய்தான்!

காட்சி—3

புதிய தொடர்பு

அரசலூர் அம்மாக்கண்ணுவிடம்
விரசலூர் வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறான் :

நிறைய உண்டேன் நீங்கள் இட்டதைக்
கறிவகை மிகவும் கணக்காய் இருந்தன.
அரசலூர் வந்ததை அறிவிக் கின்றேன்;
இரிசன் மகளை என்மக னுக்குக்
கேட்க வந்தேன்; கேட்டேன் ஒப்பினான்.
சாப்பிடச் சொன்னான்; சாப்பாடு முடிந்தது;
மாப்பிள்ளை பார்க்க வருவ தாய்ச் சொன்னான்;
சரிதான் என்றேன்! வரும்வழி தன்னில்
உன்னைப் பார்க்க உள்ளம் விரும்பவே
வந்தேன் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டேன்.
பெண் குழந்தை பெறவில்லை நீ
மருந்துபோல் ஒருமகன் வாய்த்திருக் கின்றான்.
அவனுக்கும் திருமணம் ஆக வேண்டும்
உன்றன் கணவர் உயிருடன் இருந்தால்
திருமணம் மகனுக்குச் செய்தி ருப்பார்.

அரசலூர் அம்மாக்கண்ணு சொல்கிறாள் :

அவர் இறந் தின்றைக் கைந்தாண் டாயின.
பதினெட்டு வயது பையனுக் காயின.
எந்தக் குறையும் எங்களுக் கில்லை.
நன்செயில் நறுக்காய் நாற்பது காணியும்
புன்செயில் பொறுக்காய் ஒன்பது காணியும்
இந்த வீடும் இன்னொரு வீடும்
சந்தைத் தோப்பும் தக்கமாந் தோப்பும்

சொத்தா கத்தான் வைத்துப் போனர்.
என்ன குறைஎனில் சின்ன வயதில்
என்னை விட்டுச் சென்றார் அதுதான்!
பார்ப்பவர் ஏதும் பழுது சொல்லாது
தனியே காலந் தள்ளி வந்தேன்
இனிமேல் என்னமோ? யாரதை அறிவார்?

விரசலூர் வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறன் :

நடந்தது பற்றி நாவருந் தாதே
கடந்தது பற்றிக் கண்கலங் காதே
நான் இன்று மாலை நாலரை மணிக்கெல்லாம்
விரசலூர் போக வேண்டும்! என்ன?

அரசலூர் அம்மாக்கண்ணு சொல்லுகிறள் :

ஹு்ஹு்ம் நான் அதை ஒப்ப மாட்டேன்
இன்றிரவு நன்றய் இங்குத் தங்கிக்
காலையில், அடுப்பில் காய்ந்த வெந்நீரில்
ஆர அமர அழகாய் முழுகி
இட்டிலி மசால்வடை, சுட்டதும், சுடச்சுட
வெண்ணெய் உருக்கும், மிளகாய்ப் பொடியும்
தொட்டும் தோய்த்தும் ஒட்ட உண்டு
சற்றுநேரம் கட்டிலில் துயின்றல்,
இரவில் கண் விழித்த இளைப்புத் தீரும்
திருந்த நடுப்பகல் விருந்து முடித்துப்
போக நினைத்தால் போவது தானே?

விரசலூர் வெள்ளையப்பன் சொல்லுகிறன் :

அன்பு மிக்க அம்மாக் கண்ணே!
பின்புநான் என்ன பேச முடியும்?
அப்படியே என் அம்மாக் கண்ணு!
சொற்படி நடப்பேன் சொற்படி நடப்பேன்.

காட்சி—4

பெண் எப்படி?

விரசலூர் வெள்ளையப்பன்
மனைவி மண்ணுங்கட்டிக்குக் கூறுகிறன் :

நல்ல உயரம் நல்ல கட்டுடல்
நல்ல பண்பு நல்ல சிவப்பே
எல்லாம் பொருத்தம்! எனக்குப் பிடித்தம்
செல்லாக் காசும் செலவில்லை நமக்கே
அனைத்தும் அவர்கள் பொறுப்பே ஆகும்.
மணமகள் வீட்டில் மணம்வைத் துள்ளார்.

மண்ணுங்கட்டி :

சாதியில் ஏதும் தாழ்த்தி இல்லை!
சொத்தில் ஏதும் சுருக்கம் இல்லை!
ஏழு பெண்களில் இவள் தான் 'தலைச்சனு?
எப்படி யாகிலும் இருந்து போகட்டும்.
பெண்கள் ஏழுபேர் பிறந்தனர்; ஆணே
பிறக்க வில்லை பெரிய குறைதான்.
எப்படி யாகிலும் இருந்து போகட்டும்.
எழுபது காணி நஞ்செய் என்றால்
பைய னுக்குப் பத்துக் காணிதான்!
எழுப தாயிரம் இருப்புப் பணமா?
பைய னுக்குப் பதினாயிரம் வரும்.
எப்படி யாகிலும் இருந்து போகட்டும்!
மாப்பிள்ளை பார்க்க எப்போது வருவார்?

வெள்ளையப்பன் விள்ளுகிறன் :

காலையில் வருவார் கட்டாய மாக.

காட்சி—5

மாப்பிள்ளை பார்த்தல்

[விரசலூர் வெள்ளையப்பனும்
அரசலூர் இரிசனும் பேசுகிறார்கள்.]

வெள்ளையப்பன்:

வருக வருக இரிசப்ப னாரே
அமர்க அமர்க அந்தநாற் காலியில்
குடிப்பீர் குடிப்பீர் கொத்தமல்லி நீர்
வீட்டில் அனைவரும் மிகநலந் தானே?
பிள்ளைகள் எல்லாம் பெருநலந் தானே?
என்மகன் இந்த எதிர்த்த அறையில்
படித்திருக் கின்றான் பார்க்க லாமே.

இரிசன் இயம்புகிறான் :

பையன் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்
பிள்ளையாண் டானொடு பேச வேண்டும்
இங்கே இருங்கள் யான்போய்ப் பார்ப்பேன்.

[நல்லமுத்துவும் இரிசனும் பேசுகின்றார்கள்.]

நல்லமுத்து :

யார் நீர் ஐயா? எங்கு வந்தீர்?
ஊர்பேர் அறியேன்! உள்வர லாமா?
அப்பா இல்லையா அவ்வி டத்தில்?

இரிசன்:

அப்பா முந்தா நாள் அரசலூர் வந்தார்.
எதற்கு வந்தார்? அதுதெரி யாதா?

நல்லமுத்து :

அரசலூரர் சென்ருர் அப்பா என்ருல்
அறியேன், ஏனதை அறிய வேண்டும்?

இரிசன் :

திருமணம் உனக்குச் செய்ய எண்ணினர்.
அதற்கா கத்தான் அங்கு வந்தார்.
உன்பெயர் என்ன? உரைப்பாய் தம்பி.

நல்லமுத்து :

என்பெயர் நல்லமுத் தென்றி சைப்பார்.

இரிசன் :

என்ன படிக்கிருய் இந்நே ரத்தில்!

நல்லமுத்து :

காலே அரைக்கால் கம்பரா மாயணம்.

இரிசன் :

காலே அரைக்கால் கம்பரா மாயண
நூலும் உண்டோ நுவலுக தம்பி!

நல்லமுத்து :

சிதம்பர நாதர் திருவரு ளாலே
அரையே அரைக்கால் அழிந்தது போக,
மேலும் மொழிமாற்று வேலைப் பாட்டுடன்
காலே அரைக்கால் கம்பரா மாயணம்
அச்சிடப் பட்டதை அறியீ ரோநீர்?

இரிசன் :

உனக்குத் திருமணம் உடனே நடத்த
என்மக ளைத்தான் உன்தந்தை கேட்டார்.

பெண்ணை உன் தந்தை பேசினர், பார்த்தார்.
நீயும் ஒருமுறை நேரில் பார்ப்பாய்.

நல்லமுத்து :

அப்பா பார்த்தார் அதுவே போதும்.

இரிசன் :

மணந்து கொள்வார் இணங்க வேண்டுமே?

நல்லமுத்து :

அப்பா இணங்கினர்! அதுவே போதும்!

இரிசன் :

கட்டிக் கொள்பவர் கண்ணுக்குப் பிடித்தமா
என்பது தானே எனக்கு வேண்டும்.

நல்லமுத்து :

பெற்ற தந்தைக்குப் பிடித்ததா, இல்லையா?
பிடித்தம் என்றால், எனக்கும் பிடித்தமே!

இரிசன் :

என் மகள், ஒருமுறை உன்னைப் பார்க்க
நினைப்ப தாலே நீவர வேண்டும்.

நல்லமுத்து :

அப்பாவைப் பார்த்தாள் அதுவே போதும்.
அப்பா கருத்துக் கட்டி உண்டோ?
இந்தரா மாயணம் இயம்புவ தென்ன?
தந்தை சொல்லைத் தட்டலா காதே
என்று தானே இயம்பு கின்றது?

இரிசன் :

மகிழ்ச்சி, தம்பி வருகின் றேன்நான்.

இரிசன் வெள்ளையப்பனிடம் :

நல்ல முத்து மிகவும் நல்லவன்
தகப்ப னுரை மிகவும் மதிப்பவன்
அடக்க முடையவன் அன்பு மிகுந்தவன்
பொழுது போயிற்றுப் போய்வரு கின்றேன்.

வெள்ளையப்பன் :

போகலாம் நாளைக்குப் பொழுதுபோ யிற்றே!

இரிசப்பன் :

பொறுத்துக் கொள்க, போய்வரு கின்றேன்.

காட்சி—6

அம்மாக்கண்ணுக்கு ஆளானுன்

[அம்மாக்கண்ணும் வெள்ளையப்பனும்]

வெள்ளையப்பன் :

உன்றன் நினைவால் ஓடி வந்தேன்
இரண்டு நாள்முன் இரிசன் வந்து
மாப்பிள்ளை பார்த்தான் மகிழ்ச்சி கொண்டான்.
திரும ணத்தின் தேதி குறிக்க
வருவது போல வந்தேன் இங்கே.
மண்ணுங் கட்டியும் வருவேன் என்ருள்
தட்டிக் கழித்துநான் தனியே வந்தேன்.

அம்மாக்கண்ணு :

இன்று நீங்கள் இங்கு வராவிடில்
என்றன் உயிரே ஏன் இருக்கும்?
பிரிந்து சென்றீர்! பிசைந்த சோற்றைக்
கையால் அள்ளினுல் வாயோ கசக்கும்;
பச்சைத் தண்ணீர் பருகி யறியேன்
ஏக்கம் இருக்கையில் தூக்கமா வரும்?
பூனை உருட்டும் பானையை அவ்வொலி
நீங்கள் வரும்ஒலி என்று நினைப்பேன்.
தெருநாய் குரைக்கும் வருகின் ருரோ
என்று நினைப்பேன் ஏமாந்து போவேன்.
கழுதை கத்தும், கனைத்தீர் என்று
எழுந்து செல்வேன் ஏமாந்து நிற்பேன்.
உம்மைஎப் போதும் உள்ளத்தில் வைத்ததால்
அம்மியும் நீங்கள் அடுப்பும் நீங்கள்
சட்டியும் நீங்கள் பானையும் நீங்கள்
வீடும் நீங்கள் மாடும் நீங்கள்

திகைப்ப டைந்து தெருவிற் போனல்
மரமும் நீங்கள் மட்டையும் நீங்கள்
கழுதை நீங்கள் குதிரை நீங்கள்
எல்லாம் நீங்களாய் எனக்குத் தோன்றும்.
இனிமேல் நொடியும் என்னை விட்டுப்
பிரிந்தால் என்னுயிர் பிரிந்து போகும்.

வெள்ளையப்பன் சொல்கிருன் :

அழாதே, தரையில் அம்மாக் கண்ணு
விழாதே, உன்னை விட்டுப் பிரியேன்;
துடைகண் ணீரைப், புடவையும் நனைந்ததே!
பயித்தியக் காரி பச்சையாய்ச் சொல்வேன்:
என்னுயிர் இந்தா! பிடி, உன் னதுதான்!

அம்மாக்கண்ணு :

இரிசன் மகளையும் என் மகனுக்கே
பேசி முடிப்பீர்; பின்பு நீங்களும்
இங்கே யேதான் தங்கினல் என்ன?
என்மகன் உங்கள் பொன்மகன் அல்லனே?
இங்குள தெல்லாம் உங்கள் சொத்தே.
மண்ணுங் கட்டிதான் மனைவியோ? இங்குள
பொன்னுங் கட்டி போயொழிந் தாளோ?

வெள்ளையப்பன் :

உறுதி உறுதி உன்மக னுக்கே
இரிசன் மகளை ஏற்பாடு செய்வேன்.
என்மகன் பெரியதோரீ இளிச்ச வாயன்;
மண்ணுங் கட்டி மண்ணுங் கட்டிதான்!
பெண்ணு அவள்? ஒருபேய் மூதேவி!
இரு! போய் அந்த இரிசனைக் கண்டு
பேசி விட்டுப் பின்வரு கின்றேன்.

காட்சி—7

வெள்ளையப்பன் மாறுபாடு

வெள்ளையப்பன் :

இரிசனார் வீட்டில் இருக்கின் றாரா!

இரிசப்பன் :

உள்ளே வருவீர் வெள்ளை யப்பரே :
எப்போது வந்தீர்? இப்போது தானா!
மனைவியார் உம்முடன் வந்திட வில்லையா?
நல்ல முத்து நலமா? அமர்க.

வெள்ளையப்பன் :

மனைவி வயிற்று வலியோ டிருந்தாள்;
பையன் நிலையைப் பகர வந்தேன்;
திருமணம் வேண்டாம் என்று செப்பினான்.

இரிசப்பன் :

வெளியிற் சொன்னால் வெட்கக் கேடு
வெள்ளை யப்பரே வெந்தது நெஞ்சம்
பேச்சை நம்பி ஏச்சுப் பெற்றேன்.
திருமணம் விரைவில் செய்ய எண்ணி
எல்லாம் செய்தேன் எவர்க்கும் சொன்னேன்.
என்னை ஊரார் என்ன நினைப்பார்?
எப்படி வெளியில் இனிமேற் செல்வேன்?
மணம்வேண் டாமென மறுத்த தெதற்கு
அடங்கி நடப்பவன் அல்லவா உம்மகன்?
நல்ல முத்தா சொல்லைத் தட்டுவான்?
சொல்வது தானே நல்லமுத் துக்கு?

வெள்ளையப்பன் :

நூறு தடவை கூறிப் பார்த்தேன்;
வேண்டாம் மணமென விளம்பி விட்டான்.
மனம்புண் பட்டு வந்தே னிங்கே.
அம்மாக் கண்ணுவின் அழகு மகனுக்குத்
தங்கள் பெண்ணைத் தருவது நல்லது;
வைத்த நாளில் மணத்தை முடிக்கலாம்;
என்னசொல் கின்றீர் இரிசப்ப னரே?

இரிசப்பன் :

அம்மாக் கண்ணை அறிவேன் நானும்.
வெள்ளை யப்பரே வீண்பேச் செதற்கு?
நீவிர் விரைவாய் நீட்டுவீர் நடையை.

காட்சி—8

வலையில் சிக்கினார் கணவர்

இரிசப்பன் மண்ணாங்கட்டியிடம் வந்து கூறுகிறான் :

நல்ல முத்து நல்ல பிள்ளை
நீங்களும் மிகவும் நேர்மை யுடையவர்
வெள்ளை யப்பர் மிகவும் தீயவர்
அரச லூரில் அம்மாக் கண்ணின்
வலையிற் சிக்கி வாழு கின்றார்.
அங்கேயே அவர் தங்கி விட்டார்.
இன்னும் இங்கே ஏன்வர வில்லை?
மான மிழந்து வாழு கின்றார்;
அம்மாக் கண்ணின் அழகு மகனுக்கு
நான்என் பெண்ணை நல்க வேண்டுமாம்!
மணம் வேண்டாமென மறுத்தானும் மகன்!
நேரில் உம்மிடம் நிகழ்த்த வந்தேன் இதை;
உங்கள் கருத்தை உரைக்க வேண்டும்.

மண்ணாங்கட்டி :

கெடுத்தா ளாளென் குடித்தனத்தை?
விருந்து வைத்து மருந்தும் வைத்தாள்.
சோற்றைப் போட்டு மாற்றினாள் மனதை!
ஏமாந் தாரா என்றன் கணவர்?
போய்ப் புகுந்தாரா புலியின் வாயில்?
எங்கள் பிள்ளை உங்கள் பெண்ணை
வேண்டா மென்று விளம்ப வில்லையே?
அவள் மகனுக்கே அவளைக் கட்ட
இப்படி எல்லாம் இயம்பினார் போலும்!
மாதம் ஒன்றாகியும் வரவில்லை அவர்,

மகனை இங்கே வரவழைக் கின்றேன்
சொல்லிப் பார்ப்போம்; சொன்னாற் கேட்பான்.

(நல்லமுத்துவிடம் மண்ணாங்கட்டியும் இரிசனும் சொல்லுகிறார்கள்.)

மண்ணாங்கட்டி :

ஒருமாத மாக உன்றன் தந்தையார்
அரச லூரில் அம்மாக் கண்ணிடம்
விளையாடு கின்றார்; வீட்டை மறந்தார்.
அவர்தாம் அப்படி ஆனார் உன்றன்
திருமணம் பற்றிய சேதி எப்படி?
இரிசனார் பெண்ணை ஏற்பாடு செய்தோம்;
உடனே மணத்தை முடிக்க வேண்டும்.

நல்லமுத்து :

அப்பா இல்லை; அதுமுடி யாது.
விவாஹ முகூர்த்த விளம்ப ரத்தில்
அப்பா கையெழுத் தமைய வேண்டும்.
பாத பூசை பண்ணிக் கொள்ள
அப்பா இல்லை! எப்படி முடியும்?
திருமண வேளையில் தெருவில் நின்று
வருபவர் தம்மை வரவேற் பதற்கும்
அப்பா இல்லை! எப்படி முடியும்?
புரோகிதர் தம்மைப் போய ழைக்க
அப்பா இல்லை எப்படி முடியும்?
அரசாணிக் கால்நட அம்மி போட
நலுங்கு வைக்க நாலு பேரை
அழைக்க, நல்லநாள் அமைக்க, அம்மன்
பூசை போடப் பொங்கல் வைக்க
அப்பா இல்லை! எப்படி முடியும்?

இரிசப்பன் :

அப்பன் இல்லையே? அதற்கென்ன செய்வது?

நல்லமுத்து :

சோற்றை உண்டு சும்மா இருப்பது!

மண்ணாங்கட்டி :

அம்மாக் கண்ணின் அழகு மகனுக்கு
மகளைக் கட்டி வைக்கச் சொல்லிக்
கெஞ்சினு ராமே அவரை
இரக்கம் இருந்ததா இனிய தந்தைக்கே?

நல்லமுத்து :

என்னருந் தந்தை இயம்பிய படியே
இவரின் மகளை அவன் மணக்கட்டும்.
"தெருவில் என்ன பெரிய கூச்சல்?"
போய் வருகின்றேன் பொறுப்பீர் என்னை!

(நல்லமுத்து போனபின்,
இரிசனும், மண்ணாங்கட்டியும் பேசுகின்றார்கள்.)

மண்ணாங்கட்டி :

தன்மானம் இல்லாத் தடிப்பயல் என்மகன்.
உணர்ச்சி இல்லா ஊமை என்மகன்.
அடிமை எண்ணம் உடையவன் என்மகன்
தனக்குப் பார்த்த தையலை, அப்பன்
அயலான் மணக்கச் செயலும் செய்தால்
துடிக்க வேண்டுமே தடிக்கழுதை மனம்!
இல்லவே இல்லை; என்ன செய்யலாம்?
சாப்பி டுங்கள், சற்று நேரத்தில்
வருவான் பையன் ஒருமுறைக் கிருமுறை
சொல்லிப் பார்ப்போம்; துன்பம் வேண்டாம்,

காட்சி—9

தமிழ் உணர்ச்சி

[இரிசப்பனும் மண்ணுங்கட்டியும்
பேசியிருக்கிறார்கள்.]

இரிசப்பன் :

எங்கே போனான் உங்கள் பிள்ளை?

மண்ணுங்கட்டி :

கூச்சல் கேட்டதாய்க் கூறிப் போனான்.

இரிசப்பன் :

என்ன கூச்சல்? எங்கே கேட்டது?

மண்ணுங்கட்டி :

கேட்டது மெய்தான், கிழக்குப் பாங்கில்
வாழ்க தமிழே! வீழ்க இந்தி! என்று.

இரிசப்பன் :

எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாப் பிள்ளை
அந்த இடத்தை அடைந்த தென்ன?

மண்ணுங்கட்டி :

என்ன இழவோ? யார் கண்டார்கள்?

[தமிழ்ப்புலவர் அமுதனார் வந்து, இரிசனிடத்திலும் மண்ணுங்கட்டி யிடத்திலும் சொல்லுகிறார் :]

அமுதனார் :

உங்கள் பிள்ளையா நல்லமுத் தென்பவன்?

மண்ணுங்கட்டி :

ஆம்ஆம் ஐயா! அன்னவன் எங்கே?

அமுதனர் :

யானதைச் சொல்லவே இங்கு வந்தேன்.
இந்த அரசினர் செந்தமிழ் ஒழித்துத்
தீய இந்தியைத் திணிக்கின் றூர்கள்.
தமிழ் அழிந்திட்டால் தமிழர் அழுவார்.
நம்தமிழ் காப்பது நம்கடன் அன்றோ?
போருக்குத் திராவிடர் புறப்பட் டார்கள்.
திராவிடர் கழகம் சேர்ந்தான் உங்கள்
நல்ல முத்தும்! நல்லது தானே!

இரிசப்பன் :

எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாப் பிள்ளை
இந்தக் கிளர்ச்சியில் என்ன செய்வான்?

மண்ணுங்கட்டி :

திருமணம் செய்யச் சேயிழை ஒருத்தியை
அமைத் திருந்தார் அவனின் தந்தையார்!
பாரடா நீ போய்ப் பாவை தன்னை
என்றால், அதையும் ஏற்க வில்லை.
அந்தப் பெண்ணை அயலொரு வனுக்குத்
தரும்படி சொன்னர் தந்தை என்றால்,
அப்பா மனப்படி ஆகுக என்றான்.
இப்படிப் பட்டவன் என்ன செய்வான்?
அப்பா அயலவள் அகத்தில் நுழைந்தார்
இப்பக் கத்தில் இனிவரரார் ஆதலால்
திருமணத்தை நீ செய்துகொள் என்றால்,
ஓலை விடுக்கவும், ஊரைக் கூட்டவும்,
சாலும் கரகம் தனியே வாங்கவும்,
பாத பூசை பண்ணிக் கொள்ளவும்
அப்பா வேண்டும் என்றெப்பனை வைக்கிறான்.

அமுதனார் :

மடமையில் மூழ்கி மடிகின்றான் அவன்
தன்மா னத்தைச் சாகடிக் கின்றான்.
மரக்கட் டைபோல் வாழ்ந்து வந்தான்.
இந்த நிலைக்கெல்லாம் ஈன்றவர் காரணர்.
ஆயினும் தமிழ்ப்பற் றவனிடம் இருந்தது.
திராவிடர் கழகம் சேர்ந்து விட்டான்.
இனிமேல் அவனோர் தனியொரு மறவன்!
அரசினர் சிறையில் அடைத்தார் அவனை!

இரிசப்பன் :

என்ன? என்ன? எப்போது விடுவார்?

மண்ணாங்கட்டி :

இருந்தும் பயனிலான்; இருக்கட்டும் சிறையில்.

அமுதனார் :

எப்போது வருவான் என்பது அறியோம்
துப்பிலா அரசினர் சொல்வதே தீர்ப்பு
நான்வரு கின்றேன்; நல்ல முத்துவின்
திருமணம் விரைவில் சிறப் படைக!

காட்சி—10

திருமணம் என் விருப்பம்

[இரிசப்பன் வீட்டில், வெள்ளையப்பன் வந்து பேசுகிறான்.]

வெள்ளையப்பன் :

அம்மாக் கண்தன் சொத்தெலாம் அளிப்பாள்.
உம்மகள் தன்னை, அம்மாக் கண்ணின்
மகனுக்கே, திரு மணம்செய் விப்பீர்,
என்மகன் பெரியதோர் இளிச்ச வாயன்!

இரிசப்பன் :

அம்மாக் கண்ணின் அடியை நத்தி
வீணில் வாழும் வெள்ளை யப்பரே!
உமது சொல்லில் உயர்வே யில்லை
எமது கொள்கை இப்படி யில்லை
நல்லமுத் துக்கே நம்பெண் உரியவள்
பொல்லாப் பேச்சைப் புகல வேண்டாம்.

[அதேசமயத்தில் நல்லமுத்து வந்து, இரிசனிடம் இயம்புகின்றான்.]

நல்லமுத்து :

உம்மகள் என்னை உயிரென்று மதித்தாள்.
திருமணம் எனக்கே செய்து வைத் திடுக:

[வெள்ளையப்பன், தன் மகனை நல்லமுத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றான் :]

என்விருப் பத்தை எதிர்க்கவும் துணிந்தாய்,
உன்விருப் பத்தால் என்ன முடியும்?
இன்று தொட்டுநீ என்வீட்டு வாயிலின்

வழியும் காலெடுத்து வைக்க வேண்டாம்.
என்றன் சொத்தில் இம்மியும் அடையாய்.
நான்சொன் னபடி நடந்து கொண்டால்,
திருமணம் பிறகு செய்து வைப்பேன்.
அம்மாக் கண்ணின் அழகு மகனே
இந்நாள் இந்த எழில் மடந்தையை
மணந்துகொள் எட்டும் மறுக்க வேண்டாம்.

நல்லமுத்து :

திருமணம் எனது விருப்ப மாகும்.
ஒருத்தியும் ஒருவனும் உள்ளம் கலத்தல்
திருமணம் என்க. இரிசனுர் மகளும்
என்னை உயிரென எண்ணி விட்டாள்.
நானும் என்னை நங்கைக் களித்தேன்.
உம்வீட்டு வாயிலை ஒருநாளும் மிதியேன்:
உம்பொருள் எனக்கேன்? ஒன்றும் வேண்டேன்.
நானும்என் துணைவியும் நான்கு தெருக்கள்
ஏனமும் கையுமாய், எம்நிலை கூறி,
ஒருசாண் வயிற்றை ஓம்புதல் அரிதோ?
ஆட்சித் தொட்டியில் அறியாமை நீர்பெய்து
சூழ்ச்சி இந்திஇட்டுத் துடுக்குத் துடுப்பால்
துழவிப் பழந்தமிழ் அன்னுய் முழுகென
அழுக்குறு நெஞ்சத் தமைச்சர் சொன்னுர்.
இழுக்குறும் இந்நிலை இடர வேண்டி
நானும்என் துணைவியும் நாளும் முயல்வதில்
சிறைப்படல், காதல் தேனருந் துவதாம்!
இறப்புறல் எங்கள் இன்பத்தி னெல்லையாம்!

[வெள்ளையப்பனை நோக்கி இரிசன்
சொல்லுகிறுன்:]

இரிசன் :

வெள்ளை யப்பரே வெளியில் போவீர்
என்மகள் உம்மகன் இருவரும் நாளைக்குக்
காதல் திருமணம் காண்பார், நீவிரோ
அம்மாக் கண்ணொடும் அழகு மகனொடும்
இம்மா நிலத்தில் இன்புற் றிருங்கள்.

[நல்லமுத்து, தன் திருமணத்திற்குப்பின், துணைவியு டன் இந்தி எதிர்ப்பு மறியலுக்குப் புறப்படுகிறான்.]

நல்லமுத்து :

வாழிய செந்தமிழ் வாழ்கநற் றமிழர்
இந்தி ஒழிக! இந்தி ஒழிக!

[சென்று கொண்டிருக்கையில், நல்லமுத்தின் தாய் அவர்களைத் தொடர்கிறாள்.]

மண்ணாங்கட்டி :

இன்பத் தமிழுக் கின்னல் விளைக்கையில்
கன்னலோ என்னுயிர்? கணவனும் வேண்டேன்;
உற்றார் வேண்டேன்; உடைமை வேண்டேன்;
இந்தி வீழ்க! இந்தி வீழ்க!
திராவிட நாடு வாழிய!
அருமைச் செந்தமிழ் வாழிய நன்றே!

ஏற்றப் பாட்டு

பாரதிதாசன்

ஏற்றப் பாட்டு

முற்பகல்

ஓங்கு கதிர் வா வா—நீ
[ஒன்றுடனே] வாழி

மாங் கனியும் நீதான்—அந்த
வானம் என்னும் தோப்பில்!

நீங்கும் பனி என்றே—இங்கு
நீ சிரித்து வந்தாய்!

நாங்கள் மறப் போமோ—நீ
[நாலு டனே] வாழி

ஐந் துடனே வாழி—நீ
அள்ளி வைத்த தங்கம்!

முந்திய 'கருக்கல்'—எந்த
மூலை யிலும் இல்லை.

சந்து பொந்தில் எங்கும் உன்
தங்க வெய்யில் கண்டோம்.

இந்த நன்மை செய்தாய்—நீ
[எட்டு டனே] வாழி!

திராவிடநாடு வாழ்த்து

இன்பம் உள்ள நாடு—தம்பி
இத் திராவி டந்தான்.

உன்னி வாழ்த்து வோமே—தம்பி
[ஒருப துடன்] வாழி!

திராவிட நாட்டின் சிறப்பு

நன்மை யுள்ள நாடு—தம்பி
நாவலந் தீ வுக்குள்

தென்னை வளம் சேரும்—நல்ல
தெற்கு வள நாடு,

கன்னி முதல் வங்கம்—இரு
கடல் கிழக்கு மேற்கு,

சின்ன தல்ல தம்பி—நம்
திராவிட நன்னாடு!

முன்னரசர் நாடு—நல்ல
மூன் றரசர் நாடு

மன்னர் வில்எ டுத்தால்—பனி
வட மலைந டுங்கும்.

பாண் டியன்பேர் சொன்னால்—இந்தப்
பார் நடுங்கும் தம்பி

ஆண்டிருந்த சேரன்—அவன்
ஆரி யரை வென்றான்.

மாண்ட துண்டு சோழன்—அவன்
மா நிலத்தைக் காத்தான்.

மாண்டு விட்டால் என்ன?—அவன்
வழி வந்தவர் நாமே!

[இருப துடன் ஒன்றே]—வளம்
எக்க ளிக்கும் நாட்டில்

எரு தடிப்ப தாலே—தம்பி
என்ன பயன் என்று

பொருந்த யானை கட்டி—நெல்
போரர் அடித்தல் உண்டு,

கரும்பு தரும் சாறு—தம்பி
கா விரியின் ஆறு!

முப் பழமும் தேனும்—நல்ல
முந்தி ரிப் ப ருப்பும்,

எப்பொ ழுதும் காணும்—தம்பி
[இருப துடன் ஆறு]
கப்பல் கொண்டு போகும்—இங்கு
காணும் சரக் கெல்லாம்.

சிப்ப மாகச் சாயும்—பல
சீமைச் சரக் கெல்லாம்.

கெட்டி முத்துச் சாயும்—நம்
கீழ்க் கடலில் தம்பி.

முட்டில் லாத நாடு—தம்பி
(முப்பதுடன்) வாழி!

வெட்டும்இட மெல்லாம்—நாம்
வேண்டிய பொன் கிட்டும்.

எட்டுத் திசை பாடும்—நம்
இன்பத் திரு நாட்டை!

நாக ரிக நாடு;—நம்
நல்ல பெரு நாடு!

தோகை மயில் ஆடும்—பூந்
தோட் டங்களில் எல்லாம்.

வேக வைக்கும் கோடை—அதை
விழுந் தவிக்கும் தென்றல்

வாழ் கறவை மாடு—தம்பி
மாம லையின் ஈடு!

சந்த னத்துச் சோலை—அதைச்
சார்ந்து நிற்கும் குன்றம்

அந்தப் 'பொதிகை' போல்—தம்பி
ஆருங் கண்ட தில்லை

சிந் தருவி உண்டு—தம்பி
தெங் கிளநீர் போலே!

நந்து புனல் ஆறு—தம்பி
(நாற்ப துடன்) வாழி!

காவிரி நல்வைகை—பல
கண் கவரும் பொய்கை

பூ விரியும் சோலை—நல்ல
பொன் கொழிக்கும் நன்செய்

யாவும் உண்டு கண்டாய்—தம்பி
இத் திராவி டத்தில்.

தேவை எல்லாம் சாயும்—நம்
தெற்கு வள நாட்டில்.

திராவிடர் கலை ஒழுக்கம்

குற்ற மற்ற கொள்கை—தம்பி
கொண்ட திந்த நாடு;

கற்ற வருக் கெல்லாம்—தம்பி
கல்வி தந்த நாடு.

வெற்றி மற வர்கள்—தம்பி
வேல் மறவர் நாடு.

மற்ற வரும் வாழத்—தம்பி
வழி வகுத்த நாடு.

இங்கு வள்ளுவன் தான்
ஈரடியும் தந்தான்—தம்பி

ஆரும் அறம் கண்டோம்—தம்பி
(ஐம்ப துடன்) வாழி

சீருடைய நாடு—தம்பி
திராவிட நன்னாடு
பேருடைய நாடு—தம்பி
பெருந் திராவிட ந்தான்.
ஓர் கடவுள் உண்டு—தம்பி
உண்மை கண்ட நாட்டில்

பேரும் அதற் கில்லை—தம்பி
பெண்டும் அதற் கில்லை.
தேரும் அதற் கில்லை—தம்பி
சேயும் அதற் கில்லை.

ஆரும் அதன் மக்கள்—அது
அத்தனைக்கும் வித்து!

உள்ளதொரு தெய்வம்—அதற்
குருவ மில்லை தம்பி.

அள்ளி வைத்த ஆப்பி—தம்பி
அதிர் கடவுள் இல்லை.

குள்ள மில்லை தெய்வம்—அது
கோயில் களில் இல்லை.

தெள்ளு பொடி பூசும்—தம்பி
சிவன் கடவு ளல்ல.

(அறுப துடன் ஒன்று) தம்பி
அரி கடவுள் அல்ல.

அறு முகனும் அல்ல—தம்பி
ஐங் கையனும் அல்ல.

அறு சமயம் சொல்லும்—தம்பி
அது கடவுள் அல்ல.

பிற மதத்தில் இல்லை—அந்தப்
பெரிய பொருள் தம்பி.

திராவி டர்கள் முன்னே—தம்பி
தெரிந் துணர்ந்த உண்மை.

ஒரு மதமும் வேண்டாம்—தம்பி
உண்மை யுடை யார்க்கே.

பெரு மதங்கள் என்னும்—அந்தப்
பேய் பிடிக்க வேண்டாம்.

திருட்டுக் குரு மாரின்—கெட்ட
செயலை ஒப்ப வேண்டாம்!
காணிக் கைகள் கொட்டி—நீ
கண் கலங்க வேண்டாம்!
ஏணி ஏற்ற மாட்டார்—தம்பி
(எழுப துடன்) வாழி!

தோணி யினில் ஏற்றி—நல்ல
சொர்க்கம் சேர்க்க மாட்டார்.
நாண மற்ற பேச்சை—நீ
நம்ப வேண்டாம் தம்பி.
சாதி யில்லை தம்பி—மக்கள்
தாழ் வுயர்வும் இல்லை.

தீத கற்ற வந்த—நம்
திருக் குறளைப் பாராய்.

நீதி பொது தம்பி— இந்த
நீணி லத்தில் யார்க்கும்.

மாத ருக்கும் நீதி—ஆண்
மக்க ளுக்கும் ஒன்றே.

பச்சை விளக் காகும்—உன்
பகுத் தறிவு தம்பி!

பச்சை விளக் காலே—நல்ல
பாதை பிடி தம்பி!

அச்ச மில்லை தம்பி—நல்ல
அறம் இருக்கும் போது!

எச்ச ரிக்கை கண்டாய்—தம்பி
(எண்ப. துடன்) வாழி!

வள்ளு வரின் நூலே—நல்ல
வழி யளிக்கும் தம்பி!

குள்ளர் வழிச் சென்று—நீ
குழியில் விழ வேண்டாம்.

உள்ள இனத் தார்கள்—உளம்
ஒன்று பட வேண்டும்.

தள்ளுக 'பொ றாமை'—ஒரு
தாய் வயிற்று மக்கள்.

நீக்குக பே ராசை—தம்பி
நிகர் எவரும் ஆவார்.

போக்கு சினம் தீச்சொல்—நீ
பொன் அறத்தை வாழ்த்து.

சேர்க்கும் அறம் உன்னை—ஒரு
தீங்கும் அற்ற வாழ்வில்!

ஊர்க் குழைக்க வேண்டும்—நீ
உண்மையுடன் தம்பி!

நாட்டுக் குழை தம்பி—இந்த
நானி லத்தை எண்ணி!

வீட்டுக் குழை தம்பி—இங்கு
மீதிப் பெயர் எண்ணி!

தேட்டம் பொது தம்பி—இந்தச்
சீமை பொது தம்பி!

தோட்டம் பொது தம்பி—உணர்
[தொண்ணூ ற்றேடி ரண்டே.]

கண் அடித் தழைக்கும்—ஒரு
கட்டழகி தன்னை

எண்ணம் ஒத்திருந்தால்—நீ
ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்

பண்ணி வைப்பதாக—வரும்
பார்ப்பு மணம் வேண்டாம்.

கண்மணியும் நீயும்—நல்ல
காதல் மணம் கொள்வீர்.

திராவிடத்தை மீட்பீர்—நம்
செந்தமிழை மீட்பீர்.

திராவிடர்கள் ஒன்றாய்த்—தம்பி
சேர்ந்துழைக்க வேண்டும்.

திராவிடத்தில் மாற்றார்—தமைச்
சேர விட வேண்டாம்

ஒரே உறுதி கொள்வாய்—தம்பி
[ஒரு நூறுடன்] வாழி.

குறிப்புரை :

கதிர்-சூரியன். ஓங்கு-கடல்மேல் எழுகின்ற, உன்னி-நினைத்து. நாவலந்தீவு-இந்தியா. கன்னி-கன்னியாகுமரி. வங்கம்-வங்காளம். மூன்றரசர்-சேர, சோழ, பாண்டியர். பனிவட மலை-இமயமலை. பார்-உலகம். முப்பழம்-மா, பலா, வாழை. குன்றம்-மலை. நந்து புனல்- பெருகுகின்ற நீர். மறவர்-வீரர். அறம்-தருமம். சேய்-பிள்ளை. ஆப்பி-சாணி. தெள்ளு பொடி-திருநீறு. நிகர் எவரும்-எவரும் சமானம். தேட்டம்-சொத்து. பார்ப்பு-பார்ப்பனன். மாற்றார்-பகைவர்,

பிற்பகல்

மாலை

உச்சி குடை சாய்ந்தான்—கதிர்
[ஒன்றுடனே] வாழி!

மச்சு வேய்ந்திருந்தான்—அந்த
மாற்றுயர்ந்த பொன்னன்.

மெச்சு தடி பெண்ணே—அந்த
வெய்யிலையும் வையம்.

வைச்ச புள்ளி மாறுன்—அவன்
மாலை மாற்றப் போவான்.

ஒழுக்கம்

நல்லொழுக்கம் ஒன்றே—பெண்ணே
நல்ல நிலை சேர்க்கும்.

புல் ஒழுக்கம் தீமை—பெண்ணே
பொய் உரைத்தல் தீமை!

இல் லறமே பெண்ணே—இங்கு
நல் லறமென் பார்கள்.

கல்வியுடை யோரே—பெண்ணே
கண்ணுடைய ராவார்.

நன்றி மறவாதே—பெண்ணே
நற்பொறுமை வேண்டும்.

இன்சொல் இனிதாகும்—பெண்ணே
இன்னல் செய்ய வேண்டாம்.

உன்னருமை நாட்டின்—பெண்ணே
உண்மை நிலை காண்பாய்,

இந்நிலத்தின் தொண்டில்—நீ
ஈடுபட வேண்டும்.

[பத்துடனே மூன்று]—நீ
பகுத்தறிவைப் போற்று!

நத்தியிரு பெண்ணே—நீ
நல்ல வரை என்றும்!

சொத்து வரும் என்று—நீ
தோது தவறாதே.

முத்து வரும் என்று—நீ
முறை தவற வேண்டாம்.

கனியத் தமிழ் பாடு—பெண்ணே
கச்சேரி செய்யாதே.

சினிமாவிற் சேர்ந்து—நீ
தீமை யடையாதே!

தனித்து வரும்போது—கெட்ட
தறுதலை கண் வைத்தால்,

இனிக்க நலம் கூறு—பெண்ணே
இல்லாவிடில் தாக்கு.

[இருபதுடன் ஒன்றே]—பெண்ணே
இத்திரா விடத்தில்.

அரிசிமட்டும் இல்லை—பெண்ணே
ஆட்சி மட்டும் உண்டு.

இரிசன் மகன் முத்தை—பெண்ணே
"இந்தி படி" என்றான்.

வரிசை கெட்ட மூளி—அவன்
வைத்ததுதான் சட்டம்!

[இருபதுடன் ஐந்தே]—நம்
இனிய தமிழ் தாயைக்

கருவறுத்துப் போடும்—ஒரு
கத்தியடி இந்தி.

அரிய செயல் ஒன்று—பெண்ணே
ஆளுபவர் செய்தார்.

ஒருவருக்கும் கள்ளைப் பெண்ணே
ஒழிக்கச் சட்டம் செய்தார்!

கள்ளை விட்ட பேர்க்குப்—பெண்ணே
கைப் பணமும் மீதி.

முள் விலக்கினார்கள்—பெண்ணே
[முப்பதுடன்] வாழி!

கள்ளை விட்டுக் கையில் பெண்ணே
காசு மீத்தச் செய்தார்.

கள்ளக் கடை போட்டார்—அதைக்
கழற்ற வழி செய்தார்.

ஆள வந்தார் உண்டு—பெண்ணே
ஐயோ பெரும் மண்டு

நாளும் கையில் மட்டும்—பெண்ணே
நல்ல வருமானம்!

ஆளுக்கென்ன பஞ்சம்—பெண்ணே
அடிமடியில் லஞ்சம்!

தோளிலே மிடுக்காம்—அவர்
தொழுவதோ வடக்காம்!

கெண்டை விழி யாளே—அடி
கிள்ளை மொழி யாளே!

கொண்டை யிலே பூவும்—உன்
கோணை நெடு வாக்கும்,

தண்டை யிலே பாட்டும்—என்
தாழ் அடியில் கூத்தும்.

கண்டவுடன் காதல்—நான்
கொண்டேனே உன் மீதில்.

[நாற்ப துடன் ஒன்று]—பெண்ணே
நான் உனக்கு மாமன்.

நேற்று வந்து போனாய்—அடி
நீல மயில் போலே.

மாற்று யர்ந்த பொன்னே—அடி
மாணிக் கமே கேளாய்.

சோற்றை மறந் தேனே—அடி
தூக்க மில்லை மானே!

உன் நினைப்புத் தானே—அடி
ஊற் றெடுத்த தேனே!

என்னைக் கொல்லு தேடி—அடி
ஏதுக் கிந்த மோடி?

சின்ன வய தாளே,—அடி
சிரித்த முகத் தாளே;

அன்ன நடை யாளே,—நல்ல
அச்ச இடை யாளே!

துள்ளு வதென் ஆசை—அடி
துடித்த தடி மீசை.
அள்ளுவ தென் காதல்—அடி
[ஐம்ப துடன்] வாழி!
தள்ளத் தகு மோடி—நான்
தாய்க்குத் தலைப் பிள்ளை
நொள்ளை யல்ல பெண்ணே—நான்
நொண்டி யல்ல பெண்ணே
வருத்தம் இல்லை பெண்ணே—என்
மாமிக் கும்என் மேலே
கருத்து உண்டு மாமன்—என்னைக்
கட்டிக் கொள்ளச் சொல்வான்.
சிரிப்பு மலர் வாயால்—அடி
தெரிவி ஒரு பேச்சே.
கருத்தை உரை கொஞ்சம்—பெண்ணே
கல்லடி உன் நெஞ்சம்.
பார் இரண்டு சிட்டு—பெண்ணே
பழகும் ஒன்று பட்டு.
யார் தடுக்கக் கூடும்—பெண்ணே
[ஐம்ப துடன் எட்டு]
பீர்க்க மலர் பூக்கும்—அடி
பின் பொழுதும் கண்டாய்.
ஆர்க்கு தடி வண்டும்—பெண்ணே
[அறுப துடன்] வாழி!
விரிந்ததடி முல்லை—அடி
வீசி யது தென்றல்
சரிந்த தடி பெண்ணே—மலர்
தங்கப் பொடி எங்கும்.

எரிந்த தடி மேனி—பெண்ணே
இனிப் பொறுக்க மாட்டேன்.

புரிந்தனை இந் நேரம்—அடி
பொல்லாத ஓட் டாரம்.

பூட்டி வைத்த வீட்டின்—அடி
புது விளக்கும் நீயே.

மாட்டி வைத்த கூட்டில்—அடி
மணிக் கிளியும் நீயே.

போட்டு வைத்த சம்பா—இனிப்
பொங்கி டும்முன் னாலே.

கூட்டி வைத்த வீட்டின்—நல்ல
குடும்ப விளக் காவாய்.

கூண்டு வண்டி கட்டி—நாம்
கூட லூர் அடைந்தால்,

பாண்டி யன்கு டும்பம்—என்று
பார்த்து மகிழ் வார்கள்.

தாண்டு நடை போட்டு—நாம்
தகதகென்று போனால்

மாண்ட நெடுஞ் சோழன்—அவன்
வளர் குடும்பம் என்பார்.

தையல் என்றன் வீட்டில்—நீ
சமையல் செய்யும் போதுன்

கை யழகு பார்த்து—நான்
களித் திடுவேன் பெண்ணே.

கையில் விளக் கேந்தி—நீ
கடைசி அறை போவாய்,

பொய் யல்லவே பெண்ணே—மிகப்
பூரிக்கும் என் மேனி.

[எழுப துடன் ஏழு]—பெண்ணே
இளமை மாறிப் போகும்.

அழகு மாறிப் போகும்—நீ
அறிந்து நட பெண்ணே.

குழந்தை குட்டி பெற்று—நாம்
குறை தவிர்க்க வேண்டும்.

பிழிந்த பழச் சாறே—அடி
பேச்சும் உண்டோ வேறே.

தங்கக் கதிர் மேற்கில்—மெல்லத்
தவழ்ந்ததடி பெண்ணே.

மங்கிற்றடி வெய்யில்—அதோ
மகிழ்ந்த தடி அல்லி.

தங்கும் தாம ரைப்பூ—மானே
தளர்த்ததடி மேனி.

பொங்கிற் றடி காதல்—அடி
பூவை யேஉன் மீதில்?

[எண் பதுடன் ஐந்தே]—பெண்ணே
எருதுகளின் கூட்டம்.

கண் மகிழ்ந்து பெண்ணே—அவை
கழனி விட்டுப் போகும்.

பெண் மயிலே என்னை—நீ
பெருமை படச் செய்வாய்.

உண்மையிலே நானே—உன்
ஊழி யம்செய் வேனே.

பட்ட தடி உன்கை—பெண்ணே
பலித்த தடி வாழ்வு.

தொட்டது துலங்கும்—இனித்
[தொண்ணூ றுடன்] வாழி!

இட்டது நீ சட்டம்—என்
இன்பப் பெரு மாட்டி,

விட்டுப் பிரி யாதே—எந்த
வேளை யிலும் மாதே.

ஆறு தலைச் செய்வாய்—என்
அண்டை யிலி ருந்தே.

மாறி டுமோ கண்ணே—நம்
வாழ்க் கையிலே எண்ணம்?

மாறும் படி செய்வார்—இவ்
வையகத்தில் இல்லை.

ஊறு தடி அன்பும்—பெண்ணே
ஏங் கிடுதே இன்பம்.

தேங்கி யது நீலம்—அந்தச்
செங்க திரின் மேலே.

பூக்கும் மண முல்லை—இனிப்
போகு மடி மாலை.

வாய்க்க விளக் கேற்றி—நகர்
மாத ரும்ம கிழ்ந்தார்.

நோக் கியது வையம்—பெண்ணே
[நூறுடனே] வாழி!

திராவிடர்
திருப்பாடல்

பாரதிதாசன்

திராவிடர் திருப்பாடல்

காலைப் பத்து

வெண்டளையான் வந்த தரவிணைக்

கொச்சகக் கலிப்பா

கிழக்கு மலரணையில் தூங்கிக் கிடந்து
விழித்தான்; எழுந்தான்; விரிகதிரோன் வாழி!
அழைத்தார்கள் அன்பால் திராவிடர்கள் உம்மை!
மொழிப்போர் விடுதலைப்போர் மூண்டனவே இங்கே!
விழிப்பெய்த மாட்டீரோ? தூங்குவீரோ மேலும்?
அழிப்பார் தமிழை! அடிமையிற் சேர்ப்பார்!
ஒழிப்பீர் பகையை! நொடியில் மறவர்
வழித்தோன்றும் மங்கையீர் காளையரே வாரீரோ! 1

எழுந்தன புட்கள்; சிறகடித்துப் பண்ணே
முழங்கின! ஏருழவர் முன்செல் எருதை
அழிஞ்சிக்கோல் காட்டி அதட்டலும் கேட்டீர்.
எழுந்திருப்பீர் வீட்டினரே, இன்னும் துயிலோ?
பழந்தமிழர் செல்வம் கலையொழுக்கம் பண்பே
ஒழிந்துபட வடக்கர் ஒட்டாரம் செய்தார்;
அழிந்தோமா வென்றுமோ என்ப துணர்த்த
எழில்மடவீர் காளையரே இன்னேநீர் வாரீரோ! 2

காக்கைக் கழுத்துப்போல் வல்லிருளும் கட்டவிழும்!
தாக்கும் மணிமுரசு தன்முழக்கம் கேட்டீரோ?
தூக்கமோ இன்னும்? திராவிடர்கள் சூழ்ந்து நின்றார்.
தூக்கறியார் வாளொன்றும்! போராடும் துப்பில்லார்.
சாய்க்கின்றார் இன்பத் தமிழைக் குறட்கருத்தைப்
போக்கேதும் இல்லா வடக்கர் கொடுஞ்செயலும்
வாய்க்க அவர் வால்பிடிக்கும் இங்குள்ளார் கீழ்ச்செயலும்
போக்க மடவீரே காளையரே வாரீரோ! 3

தங்கம் உருக்கிப் பெருவான் தடவுகின்றான்
செங்கதிர்ச் செல்வன்! திராவிடர்கள் பல்லோர்கள்
தங்கள் விடுதலைக்கோர் ஆதரவு தாங்கேட்டே
இங்குப் புடைசூழ்ந்தார் இன்னும் துயில்வீரோ?
பொங்கும் வடநாட்டுப் பொய்யும் புனைசுருட்டும்
எங்கும் தலைவிரித்தே இன்னல் விளைத்தனவே
வங்கத்துக் கிப்பால் குடியரசு வாய்ப்படைய
மங்கையீர் காளையரே வாரீரோ! வாரீரோ! 4

தேர்கலி கொள்ள அமர்ந்து செழும்பரிதி
ஆர்கலிமேற் காட்சி அளிக்கின்றான் கீழ்த்திசையில்!
ஊர்மலர்ந்தும் உங்கள் விழிமலர ஒண்ணாதோ?
சீர்மலிந்த அன்பின் திராவிடர்கள் பல்லோர்கள்
நேர்மலிந்தார் பெற்ற நெருக்கடிக்குத் தீர்ப்பளிப்பார்
பார்கலந்த கீர்த்திப் பழைய திராவிடத்தை
வேர்கலங்கச் செய்ய வடக்கர் விரைகின்றார்;
கார்குழலீர் காளையரே வாரீரோ வாரீரோ! 5

செஞ்சூட்டுச் சேவல்கள் கூவின கேட்டீரோ?
மிஞ்சும் இருள்மீது பொன்னொளி வீழ்ந்ததுவே!
பஞ்சணைவிட் டெழுந்து பாரீர் திராவிடத்தை
நஞ்சுநிகர் இந்தியினை நாட்டித் தமிழமுதை
வெஞ்சேற்றுப் பாழ்ங்கிணற்றில் வீழ்த்த நினைத்தாரே!
நெஞ்சிளைப் போமோ? நெடுந்தோள் தளர்வோமோ?
அஞ்சுவமோ என்று வடக்கர்க் கறிவிக்க
கொஞ்சுங் குயில்களே காளையரே வாரீரோ! 6

கோவாழும் இல்லொன்றே கோவிலாம் மற்றவை
நாவாலும் மேல்என்றோம்; நல்லறமே நாடுவோம்!
தேவர்யாம் என்பவரைத் தெவ்வரென எதிர்ப்போம்
சாவு தவிர்ந்த மறுமையினை ஒப்புகிலோம்

வாழ்விலறம் தந்து மறுமைப் பயன் வாங்கோம்
மேவும் இக்கொள்கைத் திராவிடத்தை அவ்வடக்கர்
தாவித் தலைகவிழ்க்க வந்தார் தமைஎதிர்க்க
பாவையரே காளையரே பல்லோரும் வாரீரோ! 7

மன்னிய கீழ்க்கடல்மேல் பொன்னங் கதிர்ச்செல்வன்
துன்னினான்! இன்னும்நீர் தூங்கல் இனிதாமோ?
முன்னாள் தமிழ்காத்த மூவேந்தர் தம்உலகில்,
"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது" என்னும் நன்னாட்டில்
சின்ன வடக்கரும் வால்பிடிக்கும் தீயர்களும்,
இன்னலே சூழ்கின்றார் இன்பத் திராவிடத்துக்
கன்னல்மொழி மங்கையீர் காளையரே வாரீரோ! 8

நீல உடையூடு பொன்னிழை நேர்ந்ததென
ஞால இருளின் நடுவில் கதிர்பரப்பிக்
கோலஞ்செய் கின்றான் இளம்பரிதி! கொண்டதுயில்
ஏலுமோ? உம்மை எதிர்பார்த் திருக்கின்றார்
தோலிருக்க உள்ளே சுளையைப் பறிப்பவரைப்
போல வடக்கர்தம் பொய்ந்நூல் தனைப்புகுத்தி
மேலும்நமை மாய்க்க விரைகின்றார் வீழ்த்தோமோ?
வாலிழையீர் காளையரே வாரீரோ வாரீரோ! 9

அருவி, மலை, மரங்கள் அத்தனையும் பொன்னின்
மெருகு படுத்தி விரிகதிரோன் வந்தான்.
விரியாவோ உங்கள் விழித் தாமரைகள்?
அருகு திராவிடர்கள் பல்லோர்கள் ஆர்த்தார்
ஒருமகளை ஐவர் உவக்கும் வடக்கர்
திருநாட்டைத் தம்மடிக்கீழ்ச் சேர்க்க நினைத்தார்;
உருவிய வாளின், முரசின் ஒலி கேட்பீர்!
வரைத்தோளீர் காளையரே வாரீரோ வாரீரோ! 10

விடுதலைப் பாட்டு

மீள்வது நோக்கம்—இந்த
மேன்மைத் திராவிடர் மீளுவ தின்றேல்
மாள்வது நோக்கம்—இதை
வஞ்ச வடக்கர்க்கெம் வாள்முனை கூறும்!
ஆள்வது நோக்கம்—எங்கள்
அன்னை நிலத்தினில் இன்னொரு வன்கால்
நீள்வது காணும்—இதை
நீண்டஎம் செந்தூக்கு வாள்முனை கூறும்!
(மீள்வது நோக்கம்)

கனவொன்று கண்டார்—தங்கள்
கையிருப் பிவ்விடம் செல்லுவ துண்டோ?
இனநலம் காண்பார்—எனில்
இங்கென்ன வேலை அடக்குக வாலை!
தினவுண்டு தோளில்—வரத்
திறல்மிக உண்டெனில் வந்துபார்க் கட்டும்!
மனநோய் அடைந்தார்—அந்த
வடக்கர்க்கு நல்விடை வாள்முனை கூறும்!
(கனவொன்று கண்டார்)

திராவிடர் நாங்கள்—இத்தி
ராவிட நாடெங்கள் செல்வப் பெருக்கம்
ஒரே இனத்தார்கள்—எமக்
கொன்றே கலைபண் பொழுக்கமும் ஒன்றே!
சரேலென ஓர்சொல்—இங்குத்
தாவுதல் கேட்டெம் ஆவி துடித்தோம்
வராதவர் வந்தார்—இங்கு
வந்தவர் எம்மிடம் வாளுண்டு காண்பார்!
(திராவிடர் நாங்கள்)

இராப் பத்து

வெண்டளையான் வந்த இயற்றரவிணைக்
கொச்சகக் கலிப்பா

திருவிளக் கேற்றி இரவு சிறக்க
வருவிருந் தோடு மகிழ்ந்துண வுண்டீர்!
அருகு மடவார் அடைகாய் தரவும்
பருகுபால் காத்திருக்கப் பஞ்சணை மேவித்
தெருவினில் யாம்பாடும் செந்தமிழும் கேட்பீர்!
பெருவாழ்வு வாழ்ந்த திராவிடநா டிந்நாள்
திருகு வட நாட்டார் கையினிற் சிக்கி
உருவழிந்து போகாமே காப்பாற்றல் உங்கடனே. 1

ஆற்றும் பணிகள் பகலெல்லாம் ஆற்றியபின்
சேற்றில் முளைத்திட்ட செந்தா மரைபோலும்
தோற்றும் இரவும் சுடர்விளக்கும் இல்லத்தில்
காற்று நுகர்ந்திடுவீர்! காது கொடுத்தேயாம்
சாற்றுதல் கேளீர் தமிழை வடநாட்டார்
மாற்றித் தமிழர் கலை யொழுக்கம் பண்பெல்லாம்
மாற்றவே இந்திதனை வைத்தார்கட் டாயமென
வேற்றுவரின் எண்ணத்தை வேரறுத்தல் உங்கடனே. 2

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் எனுமோர்
சிறப்புடைய நம்கொள்கை நானிலத்தின் செல்வம்!
தறுக்கன் வடநாட்டான் தன்னலத்தான் இந்நாள்
நிறப்பாகு பாட்டை நிலைநிறுத்த எண்ணி
வெறுப்புடைய இந்தி விதைக்கின்றான் இங்கே.
அறப்போர் தொடுத்திடுவோம் வெல்வோம் நாம் அன்றி
இறப்போம் உறுதி இதுவாகும் என்பீர்
உறக்கம் தவிர்த்துணர்வே உற்றெழுதல் உங்கடனே. 3

தீயில் நிலநீரில் காற்றில் செழுவானின்
ஆயில் குறியில் அறியாப் பெரும்பொருட்குக்
கோயில் தனைஒப்புக் கொள்ளோம்! சுமந்தீன்ற
தாயின் பிறிதோர் பொருட்குத் தலைவணங்கோம்!
வாயில் பொருமைச்சொல் வையோம்! அவா வெகுளி
தீயிற் கொடுஞ்சொற்கள் தீர்த்தோம்; அறப்பயனே
வாயிற் பருகுவோம் நம்கொள்கைப் பற்றறுக்க
நோயில் நுழைஇந்தி வேரறுத்தல் உங்கடனே. 4

ஒழுக்கம் கெடுக்கும்! உணர்வை ஒடுக்கும்!
வழக்கும் பெரும்போரும் மாநிலத்தில் சேர்க்கும்!
இழுக்குத் தருமதங்கள் யாவும் விலக்கிக்
கொழுக்கும் குருமாரின் கொட்டம் அறுத்துத்
தழைக்கத் தழைக்க நறுங்கொள்கை நெஞ்சிற்
பழுக்கும் படிவாழ் திராவிடர் பண்பை
அழிக்க நினைத்திங்கே ஆளவந்தார் இந்தி
புழுக்கும் படிசெய்தார் போக்கிடுதல் உங்கடனே. 5

எட்டுத் திசையும் பதினா றிடைப் பாங்கும்
முட்டித் தளும்பி முளைத்தோங்கு பேரொளிக்கே
எட்டுக் குடப்பசுப்பால் இட்டாட்டு வீரென்னும்
பட்டாடை சாத்தென்னும் பல்பணி பூட்டென்னும்
குட்டி வணங்குமுன்பு பார்ப்பனனைக் கும்பிடென்னும்
மட்டக் கருத்துக்கள் மாளா மடமை எலாம்
கொட்டி அளக்குமோர் இந்தியினை நம்தலையில்
கட்டுவார் தம்மைஒரு கைபார்த்தல் உங்கடனே. 6

தந்தைமார் பற்பலராய்த் தாயொருத்தி யாய்மாட்டு
மந்தையுடன் இந்நாட்டில் வந்தவர்கள் நாமெல்லாம்
முந்தைக்கு முந்தை அதன்முந்தை நாளாக
இந்தப் பெருநாடாம் யாழின் இசையாவோம்!

வந்தார்க்கோ நாமடிமை? வந்தார் பொருள்விற்கும்
சந்தையா நம்நாடு? தாயாம் தமிழிருக்க
இந்தியோ கட்டாயம்? என்ன பெருங்கூத்தோ?
கொந்துமொரு கொத்தடிமை நீக்கிடுதல் உங்கடனே. 7

புலையொழுக்கம் கொண்டவர்கள் பொல்லா வடக்கர்
தலையெடுத்தார் இன்பத் திராவிடத்தின் தக்க
கலையொழுக்கம் பண்பனைத்தும் கட்டோ டொழித்து
நிலைபுரட்டி நம்நாட்டை நீளடிமை யாக்க
வலைகட்டி நம்மில் வகையறியா மக்கள்
பலரைப் பிடித்துரா மாயணத்தை மற்றும்
மலிபொய் மனுநூலை வாழ்வித்தார் யாவும்
தொலையப் பெரும்போர் தொடுப்பதுவும் உங்கடனே. 8

தென்றற் குளிரும், செழுங்கா மலர்மணமும்,
நின்று தலைதாழ்த்தும் வாழையும், நீள்கரும்பும்;
என்றும் எவர்க்குமே போதும்எனும் செந்நெல்
நன்று விளையும் வளமார்ந்த நன்செய்யும்,
அன்றன் றணுகப் புதிய புதியசுவை
குன்றாத செந்தமிழும், குன்றும், மணியாறும்
தொன்றுதொட்ட சீரும் உடைய திராவிடத்தை
இன்று விடுதலைச்சீர் எய்துவித்தல் உங்கடனே. 9

"வீழ்நாள் படாஅமை நன்றாற்றின் அஃதொருவன்
வாழ்நாள் வழியடைக்கும் கல்" என்ற வள்ளுவர்சொல்
தாழ்வொன் றடையாது தஞ்செயலை நன்றாற்றும்
ஆழ்கடல் முப்பாங் கமைந்த திராவிடத்தில்
வாழ்கின்றார் ஆன வடுத்தீர் திராவிடர்கள்
வாழ்க! நனிவாழ்க! மற்றோர்கள் வீழ்ந்திடுக!
யாழ்கொள் நரம்பும் இசையும்போல் எந்நாளும்
வாழ்க திராவிடமும் வான்புகழும் சேர்ந்தினிதே! 10

திராவிடர் ஒழுக்கம்

சிந்து கண்ணிகள்

தட்டுப்ப டாதபெரும்—பொருட்கொரு
சாதியும் உண்டோடா—படுவாய்,
சாதியும் உண்டோடா?
மட்டற்ற செம்பொருட்கே—முரண்படும்
மதங்கள் உண்டோடா?

எட்டுத் திசைமுழுதும்—விசும்பு, மண்
எங்கும் நிறை பொருட்கே—படுவாய்,
எங்கும் நிறைபொருட்கே
கொட்டு முழக்குண்டோ—அமர்ந்திடக்
கோயில்கள் உண்டோடா?

பிட்டுச் சுமந்ததுண்டோ?—நிறைபொருள்
பெண்டாட்டி கேட்டதுண்டோ?—படுவாய்,
பெண்டாட்டி கேட்டதுண்டோ?
கட்டைக் குதிரை கட்டும்—பெருந்தேர்
காட்டெனக் கேட்ட துண்டோ?

பட்டுடை கேட்டதுண்டோ?—பெரும்பொருள்
பண்ணியம் உண்பதுண்டோ?—படுவாய்,
பண்ணியம் உண்பதுண்டோ?
அட்டைப் படத்தினிலும்—திரையிலும்
அப்பொருள் காண்பதுண்டோ?

பிரமன் என்பதிலும்—மொட்டைத்தலைப்
பிச்சையன் என்பதிலும்—படுவாய்,
பிச்சையன் என்பதிலும்
முருகன் என்பதிலும்—திருமால்
மூக்கணன் என்பதிலும்,

வரும் பெருச்சாளி—அதன்மிசை
வருவன் என்பதிலும்—படுவாய்,
வருவன் என்பதிலும்
சரிந்த தொந்தியுள்ளார் பார்ப்பனர்க்குத்
தரகன் என்பதிலும்

பெரும்பொருள் உளதோ?—தொழுவதில்
பேறுகள் பெற்றதுண்டோ?—படுவாய்,
பேறுகள் பெற்றதுண்டோ?
கரும் பிருக்குதடா—உன்னிடத்தில்
காணும் கருத்திலேயோ!

இரும்பு நெஞ்சத்திலே—பயன்ஒன்றும்
இல்லை. உணர்ந்திடடா—படுவாய்,
இல்லை உணர்ந்திடடா!
திரும்பும் பக்கமெலாம்—பெருமக்கள்
தேவை யுணர்ந்திடடா!

தீயபொ ருமையையும்—உடைமையிற்
செல்லும் அவாவினையும்—படுவாய்,
செல்லும் அவாவினையும்
காயும் சினத்தினையும்—பிறர்உளம்
கன்ற உரைப்பதையும்

ஆயின் அகற்றிடுவாய்—உளத்தினில்
அறம் பிறக்குமடா!—படுவாய்,
அறம் பிறக்குமடா!
தூய அறவுளத்தால்—செயலினில்
தொண்டு பிறக்குமடா!

ஏயும் நற்றெண்டாலே—பெரியதோர்
இன்பம் பிறக்குமடா—படுவாய்,
இன்பம் பிறக்குமடா!
தீயும் குளிருமடா—உனையண்டும்
நோயும் பறக்குமடா!

வாயில் திறக்குமடா—புதியதோர்
வழி பிறக்குமடா—படுவாய்,
வழி பிறக்குமடா
ஓயுதல் தீருமடா—புதியதோர்
ஒளி பிறக்குமடா!

தாயொடு மக்களடா—அனைவரும்
சரி நிகர் உடைமை;
தேயும் நிலை விடுப்பாய்—இவையே
திராவிடர் ஒழுக்கம்.

அன்னை அறிக்கை

(திராவிடம்)

என்னருமை மக்களே இன்பத் திராவிடரே
இன்னல் வடக்கர்களை எவ்வளவும் நாடாதீர்!

உங்கள் கலை ஒழுக்கம் மிக்க உயர்ந்தனவாம்
பொங்கிவரும் ஆரியத்தின் பொய்க்கதைகள் ஒப்பாதீர்

ஏமாற்றி மற்றவரை, ஏட்டால் அதை மறைத்துத்
தாமட்டும் வாழச் சதைநாணு ஆரியத்தை

நம்புவார் நம்பட்டும் நாளைக் குணர்வார்கள்
அம்பலத்தில் வந்ததின்றே ஆரியரின் சூழ்ச்சியெலாம்!

பிச்சை எடுப்பவர்கள் பேரதிகா ரம்பெற்ருல்
அச்சத்தால் நாட்டில் அடக்குமுறை செய்யாரோ?

ஆட்சி யறியாத ஆரியர்கள் ஆளவந்தால்
பாட்டாளி மக்களெல்லாம் பாம்பென்றே அஞ்சாரோ?

மிக்க மதவெறியர் மேல்நிலையை எய்திவிட்டால்
தக்க முஸ்லீமைத் தாக்கா திருப்பாரோ?

உங்கள் கடமை உணர்வீர்கள், ஒன்றுபட்டால்
இங்கே எவராலும் இன்னல் வருவதில்லை!

ஏசு மதத்தாரும் முஸ்லீம்கள் எல்லாரும்
பேசில் திராவிடர் என் பிள்ளைகளே என்றுணர்க!

சாதிமதம் பேசித் தனித்தனியே நீரிருந்தால்
தோதுதெரிந் தாரியர்கள் உம்மைத் தொலைத்திடுவார்

ஆரியரின் இந்தி அவிநாசி ஏற்பாடு
போரிட்டுப் போக்கப் புறப்படுங்கள் ஒன்றுபட்டே!

ஆண்டேன் உலகுக்கே ஆட்சிமுறை நான்தந்தேன்
பூண்ட விலங்கைப் பொடியாக்க மாட்டீரோ!

மன்னும் குடியரசின் வான்கொடியை என்கையில்
இன்னே கொடுக்க எழுச்சி யடையீரோ!

சமத்துவப் பாட்டு

பாரதிதாசன்

சமத்துவப் பாட்டு

[குதம்பைச் சித்தர் பாடலின் மெட்டு]

புவியிற் சமூகம் இன்பம்
பூணல் சமத்துவத்தால்
கவிழ்தல் பேதத்தாலடி—சகியே
கவிழ்தல் பேதத்தாலடி! 1

புவிவேகம் கொண்டு செல்லும்
போதில்உடன் செல்லாதார்!
அவிவேகம் கொண்டாராடி—சகியே
அவிவேகம் கொண்டாரடி 2

தாழ்வென்றும் உயர்வென்றும்
சமூகத்திற் பேதங்கொண்டால்
வாழ்வின்பம் உண்டாகுமோ?—சகியே
வாழ்வின்பம் உண்டாகுமோ?" 3

தாழ்ந்தவர் என்றுநீக்கிச்
சமுதாயச் சீர்தேடி
வாழ்ந்தது காணேனடி—சகியே
வாழ்ந்தது காணேனடி! 4

பிறப்பி லுயர்வு தாழ்வு
பேசும் சமூகம் மண்ணில்
சிறக்குமோ சொல்வாயடி—சகியே
சிறக்குமோ சொல்வாயடி? 5

பிறந்த முப்பது கோடிப்
பேரில் ஐங்கோடி மக்கள்
இறந்தாரோ சொல்வாயடி—சகியே
இறந்தாரோ சொல்வாயடி? 6

இதந்தரும் சமநோக்கம்
இல்லா நிலத்தில் நல்ல
சுதந்தரம் உண்டாகுமோ?—சகியே
சுதந்தரம் உண்டாகுமோ? 7

பதம்பெறப் பணிசெய்வோர்
பலைகொண்டார் எனில்எந்த
விதம் அஃது கொள்வாரடி—சகியே
விதம்அஃது கொள்வாரடி? 8

சோதர பாவம் நம்மில்
தோன்றுவிடில் தேசத்தில்
தீதினி நீங்காதடி—சகியே
தீதினி நீங்காதடி! 9

பேதம் பாராட்டி வந்தோம்
பிழைசெய்தோம் பல்லாண்டாக
மீதம் உயிர்தானுண்டு—சகியே
மீதம் உயிர்தானுண்டு! 10

அற்பத் தீண்டாதார் என்னும்
அவரும் பிறரும் ஓர்தாய்
கர்ப்பத்தில் வந்தாரன்றோ!—சகியே
கர்ப்பத்தில் வந்தாரன்றோ? 11

பொற்புடை முல்லைக்கொத்தில்
புளியம்பூ பூத்ததென்றால்
சொற்படி யார் நம்புவார்—சகியே
சொற்படி யார் நம்புவார்? 12

தீண்டும் மக்களின் அன்னை
தீண்டாரையும் பெற்றாளோ?
ஈண்டிதை யார் நம்புவார்?—சகியே
ஈண்டிதை யார் நம்புவார்? 13

தீண்டாமை ஒப்புகின்றார்
    தீண்டாரிடம் உதவி
வேண்டாமல் இல்லையடி—சகியே
    வேண்டாமை இல்லையடி! 14

அடிமை கொடியதென்போர்
    அவர்சோத ரர்க்கிழைக்கும்
மிடிமையை எண்ணாரடி—சகியே!
    மிடிமையை எண்ணாரடி 15

கொடியோர் பஞ்சமர் என்று
    கூடப் பிறந்தோர்க் கிவர்
சுடும்பேர் வைத்திட்டாரடி!—சகியே
    சுடும்பேர் வைத்திட் டாரடி 16

தீண்டாதார் பழங்கீர்த்தி
    தெரிந்தால் தீண்டாமைப்பட்டம்
வேண்டாதார் இல்லையடி—சகியே
    வேண்டாதார் இல்லையடி! 17

ஆண்டார் தமிழர் இந்நா
    டதன்பின் ஆரியர் என்போர்
ஈண்டுக் குடியேறினார்—சகியே
    ஈண்டுக் குடியேறினார்! 18

வெள்ளை யுடம்புகாட்டி
    வெறும்வாக்கு நயம்காட்டிக்
கள்ளங்கள் செய்தாரடி—சகியே
    கள்ளங்கள் செய்தாரடி 19

பிள்ளைக்குக் கனிதந்து
    பின்காது குத்தல்போல்தம்
கொள்கை பரவச் செய்தார்—சகியே
    கொள்கை பரவச் செய்தார் 20

கொல்லா விரதம் கொண்டோர்
கொலேசெய்யும் ஆரியர்தம்
சொல்லுக் கிசைந்தாரடி—சகியே
சொல்லுக் கிசைந் தாரடி. 21

நல்ல தமிழர் சற்றும்
நலமற்ற ஆரியர்தம்
பொல்லாச்சொல் ஏற்ருரடி—சகியே
பொல்லாச்சொல் ஏற்ருரடி? 22

ஏச்சும் எண்ணுர் மானம்
இல்லாத ஆரியர்
மிலேச்சர் என் றெண்ணப்பட்டார்—சகியே
மிலேச்சர்என் றெண்ணப் பட்டார்! 23

வாய்ச்சாலத் தால்கெட்ட
வஞ்சகத்தால் கலகத்தால்
ஏய்ச்சாள வந்தாரடி—சகியே
ஏய்ச்சாள வந்தாரடி! 24

மன்னர்க் கிடையில் சண்டை
வளர்த்தார்தம் வசமானுல்
பொன்னுடு சேர்வார் என்ருர்—சகியே
பொன்னுடு சேர்வார் என்ருர்! 25

பொன்னுட்டு மாதர் போலும்
பூலோகத் தில்லே யென்று
மன்னர்பால் பொய்கூறினுர்—சகியே!
மன்னர்பால் பொய்கூறினுர்! 26

வான்மறை எனத்தங்கள்
வழக்கம் குறித்தநூலேத்
தேன்மழை என்ருரடி—சகியே
தேன்மழை என்ருரடி! 27

"ஏன்மறை" எங்கட்கென்றே
இசைத்தால் ஆரியர் நீங்கள்
வான்புகத் தானென்றனர்—சகியே
வான்புகத் தானென்றனர்! 28

மேலேழு லோகம் என்றார்
கீழேழு லோகம் என்றார்
நூலெல்லாம் பொய் கூறினார்—சகியே
நூலெல்லாம் பொய்கூறினார்! 29

மேலும் தமை நிந்திப்போர்
மிகுகஷ்டம் அடைவார்கள்
தோலோதோல் கூடாதென்றார்—சகியே
தோலோதோல் கூடாதென்றார் 30

சுவர்க்கத்தில் தேவர் என்போர்
சுகமாய் இருப்பதுண்டாம்
அவர்க்குத்தாம் சொந்தம் என்றார்—சகியே
அவர்க்குத்தாம் சொந்தம்—என்றார்! 31

துவக்கத்தில் ஆரியரைத்
தொழுதார் இறந்தபின்பு
சுவர்க்கஞ்செல் வார் என்றனர்—சகியே
சுவர்க்கஞ்செல் வார்என்றனர்! 32

தம்சிறு வேதம் ஒப்பாத்
தமிழரை ஆரியர்கள்
நஞ்சென்று கொண்டாரடி—சகியே
நஞ்சென்று கொண்டாரடி! 33

வெஞ்சிறு வேதம்ஒப்பா
வீரரை ஆரியர்கள்
வஞ்சித்துக் கொன்றாரடி—சகியே
வஞ்சித்துக் கொன்றாரடி! 34

அழிவேதம் ஒப்பாதாரை
அரக்கரென் றேசொலிப்
பழிபோட்டு தலைவாங்கினார்—சகியே
பழிபோட்டுத் தலைவாங்கினார்! 35

பழிவேதம் ஒப்போம்என்ற
பண்டைத் தமிழர்தம்மைக்
கழுவேற்றிக் கொன்றாரடி—சகியே
கழுவேற்றிக் கொன்றாரடி! 36

ஆரியர்தமை ஒப்பா
ஆதித் திராவிடரைச்
சேரியில் வைத்தாரடி—சகியே
சேரியில் வைத்தாரடி! 37

சேரிப் பறையர்என்றும்
தீண்டாதார் என்றும்சொல்லும்
வீரர்நம் உற்றாரடி—சகியே
வீரர்நம் உற்றாரடி! 38

வெஞ்சமர் வீரர் தம்மை
வெல்லாமற் புறந்தள்ளப்
பஞ்சமர் என்றாரடி—சகியே
பஞ்சமர் என்றாரடி! 39

தஞ்சம் புகாத்தமிழர்
சண்டாளர் எனில் தாழ்ந்து
கெஞ்சுவோர் பேரென்னடி?—சகியே
கெஞ்சுவோர் பேரென்னடி! 40

மாதர் சகிதம் தங்கள்
மதத்தைத் தமிழ் மன்னர்க்குப்
போதனை செய்தாரடி—சகியே
போதனை செய்தாரடி! 41

சூதற்ற மன்னர் சில்லோர்
சுவர்க்கக் கதையை நம்பித்
தீதுக் கிசைந்தாரடி—சகியே
தீதுக் கிசைந்தாரடி! 42

உலகம் நம்மைப் பழிக்க
உட்புகுந் தாரியர்கள்
கலகங்கள் செய்தாரடி—சகியே
கலகங்கள் செய்தாரடி! 43

கொலைக்கள மாக்கிவிட்டார்
குளிர்நாட்டைத் தம்வாழ்வின்
நிலைக்களம் என்றாரடி!—சகியே
நிலைக்களம் என்றாரடி! 44

சாதிப் பிரிவுசெய்தார்
தம்மை உயர்த்துதற்கே
நீதிகள் சொன்னாரடி—சகியே
நீதிகள் சொன்னாரடி! 45

ஓதும் உயர்வுதாழ்வை
ஆரியர் உரைத்திட்டால்
ஏதுக்கு நாம்ஏற்பதோ —சகியே
ஏதுக்கு நாம்ஏற்பதோ? 46

ஊர்இரண்டு படுங்கால்
உளவுள்ள கூத்தாடிக்குக்
காரியம் கைகூடுமாம்—சகியே
காரியம் கைகூடுமாம்! 47

நேர்பகை யாளிஎன்னை
நீசனென்றால் என்சுற்றத்
தார்என்னைத் தள்ளாரடி—சகியே
சுற்றத் தார்என்னைத் தள்ளாரடி! 48

வீரமில் ஆரியரின்
வீண்வாக்கை நம்பினல் நம்
காரியம் கைகூடுமோ?—சகியே
காரியம் கைகூடுமோ? 49

ஆரியர் சொன்னவண்ணம்
ஆண்டுபல கழித்தோம்
காரியம் கைகூடிற்ற?—சகியே
காரியம் கைகூடிற்ற? 50

எத்தால் வாழ்வுண்டாகும்! நாம்
ஒத்தால் வாழ்வுண்டாகும்! இஃது
சத்தான பேச்சல்லவோ?—சகியே
சத்தான பேச்சல்லவோ? 51

எத்தர்கள் பேச்சைநம்பி
இரத்தக் கலப்பைநீக்கிச்
சத்தின்றி வாழ்வாருண்டோ—சகியே
சத்தின்றி வாழ்வாருண்டோ? 52

ஆரியப் பேர்மறைந்தும்
அவர்வைத்த "தீண்டார்" என்ற
பேர்நிற்றல் ஏதுக்கடி—சகியே
பேர்நிற்றல் ஏதுக்கடி? 53

ஆரியர் பார்ப்பாராஞல்
அவர்சொன்ன தீண்டாதார்கள்
சேரியில் ஏன் தங்கிஞர்?—சகியே
சேரியில் ஏன்தங்கிஞர்? 54

ஊர்தட்டிப் பறித்திட
உயர்சாதி என்பார்இஃதை
மார்தட்டிச் சொல்வேனடி—சகியே
மார்தட்டிச் சொல்வேனடி! 55

ஓர் தட்டில் உயர்ந்தோர்மற்
றொன்றில் தாழ்ந்தோரை இட்டுச்
சீர்தூக்கிப் பார்ப்போமடி—சகியே
சீர்தூக்கிப் பார்ப்போமடி! 56

தீண்டாதார் சுத்தமற்றோர்
என்றாலச் சுத்தத்தன்மை
தாண்டாதார் எங்குண்டடி?—சகியே
தாண்டாதார் எங்குண்டடி? 57

தீண்டாதார் ஊனுண்டால்
தீண்டு மனிதர்வாய்க்குள்
மாண்டன பல்கோடியாம்—சகியே
மாண்டன பல்கோடியாம்! 58

பறவை மிருகமுண்டோர்
பறையர் என்றால் மனுநூல்
முறையென்பார் பேரென்னடி?—சகியே
முறையென்பார் பேரென்னடி? 59

வெறிமது உண்போர் நீசர்
என்றால் பிறர்க்கிருட்டில்
நிறைமுக்கா டேதுக்கடி?—சகியே
நிறைமுக்கா டேதுடிக்கடி? 60

சீலம் குறைந்தோர் என்றால்
சீலமிலாச் சிலரை
ஞாலத்தில்ஏன் தீண்டினார்?—சகியே
ஞாலத்தில்ஏன் தீண்டினார்? 61

மேலைவழக்கங் கொண்டு
மிகுதாழ்ந்தோர் என்றாலந்தக்
காலத்தில் தாழ்ந்தாருண்டோ?—சகியே
காலத்தில் தாழ்ந்தாருண்டோ? 62

சாத்திரம் தள்ளிற்றென்றால்
சற்றும் அதுதான் எங்கள்
கோத்திரத் தார்செய்ததோ?—சகியே
கோத்திரத் தார் செய்ததோ? 63

வாய்த்திறம் கொண்ட மக்கள்
வஞ்சம் யாவையும் நம்பி
நேத்திரம் கெட்டோமடி—சகியே
நேத்திரம் கெட்டோமடி! 64

மனிதரிற் றாழ்வுயர்வு
வகுக்கும் மடையர் வார்த்தை
இனிச்செல்ல மட்டாதடி—சகியே
இனிச்செல்ல மாட்டாதடி! 65

கனிமா மரம் வாழைக்காய்
காய்க்காதெனில் இரண்டும்
தனித்தனிச் சாதியடி—சகியே
தனித்தனித் சாதியடி! 66

எருமையைப் பசுச்சேர்தல்
இல்லை; இதனாலிவை
ஒருசாதி இல்லையடி—சகியே
ஒருசாதி இல்லையடி! 67

ஒருதாழ்ந்தோன் உயர்ந்தானை
ஒப்பக் கருக்கொள்ளுங்கால்
இருசாதி மாந்தர்க்குண்டோ?—சகியே
இருசாதி மாந்தர்க்குண்டோ? 68

உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள்
தாழ்ந்தவர்கள் என்றன்னோர்
பிழைப்பைக் கெடுத்தாரடி—சகியே
பிழைப்பைக் கெடுத்தாரடி! 69

தொழிலின்றிச் சோறுண்ணுஞ்
சுத்தர் அசுத்தர்என்ப
தெழிலற்ற வார்த்தையடி—சகியே
எழிலற்ற வார்த்தையடி! 70

உடல்நோய்கள் அற்றபேரை
ஒழுக்கமில்லார் என்பவர்
கடலைஉளுந் தென்பரோ?—சகியே
கடலைஉளுந் தென்பரோ? 71

தடையற்ற அன்பினரைச்
சண்டாளர் என்றுசொல்லும்
கடையர்க்கு வாழ்வேதடி?—சகியே
கடையர்க்கு வாழ்வேதடி? 72

பழிப்பவர்க்கும் உதவும்
பாங்கர் பறையர் என்பார்
விழித்துத் துயில்வாரடி—சகியே
விழித்துத் துயில்வாராடி! 73

தழைக்கப் பிள்ளைபெறுவோர்
தாழ்வாம்! பிள்ளைக்கையரை
அழைப்போர்கள் மேலோர்களாம்—சகியே
அழைப்போர்கள் மேலோர்களாம்! 74

தோள்தான் பொருள்என்போர்கள்
தாழ்வாம்; துரும்பெடுக்கக்
கூடாதோர் மேலென்பதாம்—சகியே
கூடாதோர் மேலென்பதாம்! 75

மாடா யுழைப்பவர்கள்
வறியர்; இந்நாட்டுத் தொழில்
நாடாதோர் செல்வர்களோ?—சகியே
நாடாதோர் செல்வர்களோ? 76

ஏரிக்கரையினில் வாழ்ந்
திருந்து•பிறரைக்காக்கும்
சேரியர் தாழ்ந்தார்களோ?—சகியே
சேரியர் தாழ்ந்தார்களோ? 76

ஊருக்கி ழிந்தோர் காவல்
உயர்ந்தோர் இவர்கள் வாழ்வின்
வேருக்கு வெந்நீரடி—சகியே
வேருக்கு வெந்நீரடி! 78

அங்கம் குறைச்சலுண்டோ
ஆதித் திராவிடர்க்கே?
எங்கேனும் மாற்றமுண்டோ?—சகியே
எங்கேனும் மாற்றமுண்டோ? 79

புங்கவர் நாங்கள் என்பார்
பூசுரர் என்பார் நாட்டில்
தங்கட்கே எல்லாம் என்பார்—சகியே
தங்கட்கே எல்லாம் என்பார்! 80

ஆதிசைவர்கள் என்பார்;
"ஆதிக்குப் பின்யார்?" என்ருல்
காதினில் வாங்காரடி—சகியே
காதினில் வாங்காரடி! 81

சாதியில் கங்கைபுத்ரர்
என்பார்கள் சாட்சி, பத்திரம்
நீதியில் காட்டாரடி—சகியே
நீதியில் காட்டாரடி! 82

வேலன்பங் காளியென்பார்
வெறுஞ்சேவ கனைக்கண்டால்
காலன்தான் என்றஞ்சுவார்—சகியே
காலன்தான் என்றஞ்சுவார்! 83

மேலும் முதலி; செட்டி;
வேளாளப் பிள்ளைமுதல்
நாலாயிரம் சாதியாம்—சகியே
நாலாயிரம் சாதியாம்! 84

எஞ்சாதிக் கிவர்சாதி
இழிவென்று சண்டையிட்டுப்
பஞ்சாகிப் போனாரடி!—சகியே
பஞ்சாகிப் போனாரடி! 85

நெஞ்சில் உயர்வாய்த் தன்னை
நினைப்பான் ஒருவேளாளன்
கொஞ்சமும் எண்ணாததால்—சகியே
கொஞ்சமும் எண்ணாததால்! 86

செட்டி உயர்ந்தோன் என்பான்
செங்குந்தன் உயர்வென்பான்
குட்டுக்கள் எண்ணாததால்—சகியே
குட்டுக்கள் எண்ணாததால்! 87

செட்டிகோ முட்டிநாய்க்கன்
சேணியன் உயர்வென்றே
கட்டுக் குலைந்தாரடி—சகியே
கட்டுக் குலைந்தாரடி! 88

சேர்ந்துயர் வென்றிவர்கள்
செப்பினும் பாரப்பனர்க்குச்
சூத்திரர் ஆனாரடி—சகியே
சூத்திரர் ஆனாரடி! 89

தூற்றிட இவ்வுயர்ந்தோர்
சூத்திரர் என்றுபார்ப்பான்
காற்றினில் விட்டானடி—சகியே
காற்றினில் விட்டானடி! 90

தம்மை உயர்த்தப் பார்ப்பார்
சமூகப் பிரிவுசெய்தார்
இம்மாயம் காணூரடி—சகியே
இம்மாயம் காணூரடி! 91

பொய்மை வருணபேதம்
போனல் புனிதத்தன்மை
நம்மில் நாம் காண்போமடி—சகியே
நம்மில் நாம் காண்போமடி! 92

நான்கு வருணம் என்று
நவிலும் மனுநூல்விட்டு
ஏனைந்து கொண்டாரடி—சகியே
ஏனைந்து கொண்டாரடி? 93

நான்கு பிரிவும் பொய்ம்மை
நான்குள்ளும் பேதம் என்றால்
ஊனத்தில் உள்ளூனமாம்—சகியே
ஊனத்தில் உள்ளூனமாம்! 94

சதுர்வர்ணம் வேதன் பெற்றான்
சாற்றும் பஞ்சமர் தம்மை
எதுபெற்றுப் போட்டதடி—சகியே
எது பெற்றுப் போட்டதடி! 95

சதுர்வர்ணம் சொன்னபோது
தடிதூக்கும் தமிழ்மக்கள்
அதில்ஐந்தாம் நிறமாயினர்—சகியே
அதில்ஐந்தாம் நிறமாயினர்! 96

மனிதரில் தீட்டுமுண்டோ?
மண்ணிற் சிலர்க்கிழைக்கும்
அநீதத்தை என்சொல்வதோ—சகியே
அநீதத்தை என்சொல்வதோ? 97

"புனிதர்என் றேபிறத்தல்"
"புல்லர்என் றேபிறத்தல்"
எனுமிஃது விந்தையடி—சகியே
எனுமிஃது விந்தையடி! 98

ஊரிற் புகாதமக்கள்
உண்டென்னும் மூடரிந்தப்
பாருக்குள் நாமேயடி—சகியே
பாருக்குள் நாமேயடி! 99

நேரிற்பார்க் கத்தகாதோர்
நிழல்பட்டால் தீட்டுண்டென்போர்
பாருக்குள் நாமேயடி—சகியே
பாருக்குள் நாமேயடி! 100

மலம்போக்கும் குளம்மூழ்கா
வகைமக்களை நசுக்கும்
குலமாக்கள் நாமேயடி—சகியே
குலமாக்கள் நாமேயடி! 101

மலம்பட்ட இடம் தீட்டாம்
மக்கள் சிலரைத் தொட்டால்
தலைவரைக்கும் தீட்டாம்—சகியே
தலைவரைக்கும் தீட்டாம்! 102

சோமனைத் தொங்கக்கட்டச்
சுதந்தரம் சிலர்க்கீயாத்
தீமக்கள் நாமேயடி—சகியே
தீமக்கள் நாமேயடி! 103

தாமூழ்கும் குளம் தன்னில்
தலைமூழ்கத் தகாமக்கள்
போமாறு தானென்னடி?—சகியே
போமாறு தானென்னடி? 104

பாதரட்சை யணிந்தாற்
பழித்துச் சிலரைத் தாழ்த்தும்
காதகர் நாமேயடி—சகியே
காதகர் நாமேயடி. 105

ஓதவசதியின்றி உலகிற்
சிலரைத் தாழ்த்தும்
சூதர்க்கு வாழ்வேதடி?—சகியே
சூதர்க்கு வாழ்வேதடி? 106

தீராப் பகையுமுண்டோ
திருநாட்டார்க் குள்ளும்நெஞ்சம்
நேராகிப் போனலடி—சகியே
நேராகிப் போனலடி? 107

ஒரைந்து கோடிமக்கள்
ஓலமிடுங்கால் மற்றோர்
சீராதல் இல்லையடி—சகியே
சீராதல் இல்லையடி! 108

தாழ்வில்லை உயர்வில்லை
சமமென்ற நிலைவந்தால்
வாழ்வெல்லை காண்போமடி—சகியே
வாழ்வெல்லை காண்போமடி! 109

சூழ்கின்ற பேதமெல்லாம்
துடைத்தே சமத்துவத்தில்
வாழ்கின்றார் வாழ்வின்பமாம்—சகியே
வாழ்கின்றார் வாழ்வின்பமாம்! 110

ஆலய உரிமை

[ஆறுமுக வடிவேலனே—கலியாணமும் செய்யவில்லை என்ற காவடிச்சிந்தின் மெட்டு]

கண்ணிகள்

எவ்வுயிரும் பரன் சந்நிதி யாமென்
றிசைத்திடும் சாத்திரங்கள்—எனில்
அவ்விதம் நோக்க அவிந்தனவோ நம்
அழகிய நேத்திரங்கள்? 1

திவ்விய அன்பிற் செகத்தையெல்லாம் ஒன்று
சேர்த்திடலாகும் அன்றோ?—எனில்
அவ்வகை அன்பினிற் கொஞ்சம் இருந்திடில்
அத்தனை பேரும் ஒன்றே? 2

ஏக பரம்பொருள் என்பதை நோக்க
எல்லாரும்உடன் பிறப்பே—ஒரு
பாகத்தார் தீண்டப்படாதவர் என்பதி
லேஉள்ளதோ சிறப்பே? 3

"தேகம்சுமை நமைச் சேர்ந்ததில்லை" என்று
செப்பிடும் தேசத்திலே—பெரும்
போகம் சுமந்துடற் பேதம்கொண்டோம்: மதி
போயிற்று நீசத்திலே. 4

என்னை அழைக்கின்ற கோயிலின் சாமி
எனக் கிழிவாய்த் தெரியும்—சாதி
தன்னை விலக்கிடுமோ இதை யோசிப்பீர்
சமூகநிலை புரியும். 5

என்னை அளித்தவர் ஓர்கடவுள் மற்றும்
ஏழையர்க் கோர் கடவுள்—எளிதில்
முன்னம் இரண்டையும் சேர்த்துருக் குங்கள்
முளைக்கும் பொதுக் கடவுள். 6

உயர்ந்தவர் கோயில் உயர்ந்ததென்பீர் மிகத்
தாழ்ந்தது தாழ்ந்த தென்பீர்—இவை
பெயர்ந்து விழுந்தபின் பேதமிலா தகைப்
பேசிடுவீர் அன்பீர். 7

உயர்ந்தவர் கையில் வரத்தினைச் சாமி
ஒளி மறைவில் தரத்தான்—மிகப்
பயந்திழிந் தோர்களைக் கோயில் வராவண்ணம்
பண்ணினதோ அறியேன். 8

சோதிக் கடவுளும் தொண்டரும் கோயிலிற்
சூழ்வது பூசனையோ—ஒரு
சாதியை நீக்கினர்; தலையையும் வாங்கிடச்
சதியா லோசனையோ? 9

ஆதித் திராவிடர் பாரதர்க் கன்னியர்
என்று மதித்ததுவோ—சாமி
நீதிசெய் வெள்ளையர் வந்ததும் போய்க்கடல்
நீரிற் குதித்ததுவோ? 10

மாலய மாக வணங்கிடச் சாமி
வந்திடுவார் என்றீரே—அந்த
ஆலயம் செல்ல அநேகரை நீக்கி
வழிமறித்தே நின்றீரே. 11

ஆலயம் செல்ல அருகரென்ற சிலர்
அங்கம் சிறந்தாரோ?—சிலர்
நாலினும் கீழென்று நாரி வயிற்றில்
நலிந்து பிறந்தாரோ? 12

தாழ்ந்தவர் தம்மை உயர்ந்தவராக்கிடச்
சாமி மலைப்பதுண்டோ?—இங்கு
வாழ்ந்திட எண்ணிய மக்களைச் சாமி
வருத்தித் தொலைப்பதுண்டோ? 13

தாழ்ந்தவர் வந்திடில் தன்னுயிர் போமெனில்
சாமிக்குச் சத்திலையோ—எனில்
வீழ்ந்த குலத்தினை மேற்குல மாக்கிட
மேலும் சமர்த்தில்லையோ? 14

தன்னை வணங்கத் தகாதவரை அந்தச்
சாமி விழுங்கட்டுமே—அன்றி
முன்னை யிருந்த கல்லொடு கல்லாகி
உருவம் மழுங்கட்டுமே. 15

இன்னலை நீக்கிடும் கோயிலின் சாமி
இனத்தினில் பல்கோடி—மக்கள்
தன்னை வணங்கத் தகாதென்று சொல்லிடிற்
சாவதுவோ ஓடி? 16

குக்கலும் காகமும் கோயிலிற் போவதிற்
கொஞ்சமும் தீட்டிலையோ—நாட்டு
மக்களிலே சிலர் மாத்திரம் அந்த
வகையிலும் கூட்டிலையோ? 17

திக்கெட்டுமே ஒரு கோயிலன்றோ? அதில்
சேரி அப்பால் இல்லையே—நாளும்
பொய்க்கட் டுரைப்பவர் புன்மையும் பேசுவர்
நம்புவதோ சொல்லையே? 18

தாழ்ந்தவர் என்பவர் கும்பிடுதற்குத்
தனிக் கோயிலில் காட்டுவதோ?—அவர்
வாழ்ந்திடுதற்கும் தனித்தேசம் காட்டிப்பின்
வம்பினை மூட்டுவதோ? 19

தாழ்த்தப் பட்டார்க்குத் தனிக்கோயில் நன்றெனச்
சாற்றிடும் தேசமக்கள்—அவர்
வாழ்த்தி அழைக்கும் ''சுதந்தரம்'' தன்னை
மறித்திடும் நாசமக்கள். 20

தாழ்ந்தவருக்கும் உயர்ந்தவருக்கும் இத்
தாழ்நிலம் சொந்தம் அன்றோ?—இதில்
சூழ்ந்திடும் கோயில் உயர்ந்தவர்க்கே என்று
சொல்லிடும் நீதி நன்றோ? 21

''தாழ்ந்தவர்'' என்றொரு சாதிப்பிரிவினைச்
சாமி வகுத்ததுவோ?—எனில்
வாழ்ந்திடு நாட்டினில் சாமி முனைந்திந்த
வம்பு புகுத்தியதோ? 22

முப்பது கோடியார் பாரதத்தார் இவர்
முற்றும் ஒரே சமூகம்—என
ஒப்புந் தலைவர்கள் கோயிலில் மட்டும்
ஒப்பாவிடில் என்ன சுகம்? 23

இப்பெரு நாடும் இதன்பெருங் கூட்டமும்
''யார்'' என்று தற்புகழ்ச்சி—சொல்வார்
இப்புறம் வந்ததும் கோயிலில் நம்
இனத்தைச் செய்வார் இகழ்ச்சி. 24

மாடுண்பவன் திருக் கோயிலின் வாயிலில்
வருவதற்கில்லை சத்யம்—எனில்
ஆடுண்ணுவோனுக்கு மாடுண்ணுவோன் அண்ணன்
அவனே முதற் பாத்யம். 25

நீடிய பக்தியில் லாதவர் கோயில்
நெருங்குவதால் தொல்லையே!—எனில்
கூடிஅக் கோயிலில் வேலை செய்வோருக்கும்
கூறும் பக்தி இல்லையே. 26

"சுத்தமில்லாதவர் பஞ்சமர்! கோயிற்
சுவாமியைப் பூசிப்பரோ—எனில்
நித்த முயர்ந்தவர் நீரிற் குளிப்பது
யாதுக்கு யோசிப்பிரே. 27

நித்தமும் சாக்கடை நீந்தும் பெருச்சாளி
நேரில்அக் கோயிலிலே—உண்டும்
ஒத்த பிறப்பின ரைமறுத் திருங்கள்
கோயிலின் வாயிலிலே. 28

கூறும் "உயர்ந்தவர்" "தாழ்ந்தவர்" என்பவர்
கோயிலின் செய்திவிட்டுப்—புவி
காறியு மிழ்ந்தது யார்முகத்தே யில்லை?
காட்டுவீர்ஒன்று பட்டு. 29

வீறும் உயர்ந்தவர் கோயில் புகுந்ததில்
வெற்றிஇந் நாட்டில் உண்டோ—இனிக்
கூறும் இழிந்தவர் கோயில் புகுந்திடில்
தீதெனல் யாது கொண்டோ? 30

ஞாயமற்ற மறியல்

[நொண்டிச் சிந்து]

என்றுதான் சுகப்படுவதோ?—நம்மில்
யாவரும் "சமானம்" என்ற பாவனை இல்லை—அந்தோ
ஒன்றுதான் இம் மானிடச் சாதி—இதில்
உயர்பிறப் பிழிபிறப் பென்பதும் உண்டோ?—நம்மில்
அன்றிருந்த பல தொழிலின்—பெயர்
அத்தனையும் "சாதிகள்" என் ருக்கிவிட்டனர்—இன்று
கொன்றிடுமே "பேதம்" எனும் பேய்!—மிகக்
கூசும்இக் கதை நினைக்கத் தேசமக்களே! (என்று)

இத்தனை பெரும் புவியிலே—மிக
எண்ணற்ற தேசங்கள் இருப்ப தறிவோம்
அத்தனை தேசத்து மக்களும்—தாம்
அனைவரும் "மாந்தர்" என்று நினைவதல்லால்—மண்ணில்
இத்தகைய நாட்டு மக்கள்போல்—பேதம்
எட்டுலக்ஷம் சொல்லிமிகக் கெட்டலைவாரோ!—இவர்
பித்துமிகக் கொண்டவர்கள்போல்—தம்
பிறப்பினில் தாழ்வுயர்வு பேசுதல் நன்றோ? (என்று)

தீண்டாமை என்னுமொரு பேய்—இந்தத்
தேசத்தினில் மாத்திரமே திரியக்கண்டோம்—எனில்
ஈண்டு பிறநாட்டில் இருப்போர்—செவிக்
கேறியதும் இச்செயலைக் காறி யுமிழ்வார்
ஆண்டாண்டு தோறு மிதனுல்—நாம்
அறிவற்ற மக்கள் எனக் கருதப் பட்டோம்
கூண்டோடு மாய்வ தறிந்தும்—இந்தக்
கோணலுற்ற செயலுக்கு நாணுவதில்லை—நாம் (என்று)

ஞானிகளின் பேரப் பிள்ளைகள்—இந்த
நாற்றிசைக்கும் ஞானப்புனல் ஊற்றிவந்தவர்—மிகு
மேனிலையில் வாழ்ந்து வந்தவர்—இந்த
மேதினியின் மக்களுக்கு மேலுயர்ந்தவர்—இந்த
வானமட்டும் புகழ்ந்து கொள்வார்—எனில்
மக்களிடைத் தீட்டுரைக்கும் காரணத்தினை—இங்கு
யாணிவரைக் கேட்கப் புகுந்தால்—இவர்
இஞ்சிதின்ற குரங்கென இளித்திடுவார்—நாம் (என்று)

* * *

உயர் மக்கள் என்றுரைப்பவர்—தாம்
ஊரைஅடித் துலையிலிட் டுண்ணுவதற்கே—அந்தப்
பெயர்வைத்துக் கொள்ளுவதல்லால்—மக்கள்
பேதமில்லை என்னுமிதில் வாதமுள்ளதோ?—தம்
வயிற்றுக்கு விதவித ஊண்—நல்ல
வாகனங்கள் போகப்பொருள் அநுபவிக்க—மிக
முயல்பவர் தம்மிற் சிலரை—மண்ணில்
முட்டித்தள்ள நினைப்பது மூடத்தனமாம்—நாம் (என்று)

உண்டி விற்கும் பார்ப்பன னுக்கே—தான்
உயர்ந்தவன் என்ற பட்டம் ஒழிந்துவிட்டால்—தான்
கண்டபடி விலை உயர்த்தி—மக்கள்
காசினைப் பறிப்பதற்குக் காரணமுண்டோ?—சிறு
தொண்டு செய்யும் சாதி என்பதும்—நல்ல
துரைத்தனச் சாதியென்று சொல்லிக் கொள்வதும்—இவை
பண்டிருந்த தில்லை எனினும்—இன்று
பகர்வது தாங்கள் நலம் நுகர்வதற்கே—நாம் (என்று)

* * *

வேதமுணர்ந் தவன் அந்தணன்—இந்த
மேதினியை ஆளுபவன் க்ஷத்திரியனும்—மிக
நீதமுடன் வர்த்தகம் செய்வோன்—மறை
நியமித்த வைசியனென் றுயர்வு செய்தார்—மிக

நாதியற்று வேலைகள் செய்தே—முன்பு
நாத்திறம் அற்றிருந்தவன் சூத்திரன் என்றே—சொல்லி
ஆதியினில் மநுவகுத்தான்—இவை
அன்றியுமே பஞ்சமர்கள் என்பதும் ஒன்றும்—நாம் (எ)

அவனவன் செய்யும் தொழிலைக்—குறித்
தவனவன் சாதியென மநுவகுத்தான்—இன்று
கவிழ்ந்தது மநுவின் எண்ணம்—இந்தக்
காலத்தினில் நடைபெறும் கோலமும் கண்டோம்—மிகக்
குவிந்திடும் நால்வருணமும்—கீழ்க்
குப்புறக் கவிழ்ந்ததென்று செப்பிடத்தகும்—இன்று
எவன்தொழில் எவன் செய்யினும்—அதை
ஏனென்பவன் இங்கொருவ னேனு மில்லையே—நாம் (எ)

* * *

பஞ்ச மர்கள் எனப் படுவோர்—
பாங்கடைவ தால்நமக்குத் தீங்குவருமோ—இனித்
தஞ்சமர்த்தை வெளிப்படுத்தித்—தம்
தலைநிமிர்ந் தாலது குற்றமென்பதோ—இது
வஞ்சத்திலும் வஞ்சமல்லவோ—பொது
வாழ்வினுக்கும் இதுமிகத் தாழ்வேயல்லவோ—நம்
நெஞ்சத்தினில் ஈரமில்லையோ?—அன்றி
நேர்மையுடன் வாழுமதிக் கூர்மையில்லையோ?—நால் (எ)

கோரும் "இமயாசல" முதல்—தெற்கில்
கொட்டுபுனல் நற்"குமரி" மட்டும் இருப்போம்—இவர்
யாருமொரு சாதியெனவும்—இதில்
எள்ளளவும் பேதமெனல் இல்லையெனவும்—நம்
பாரதநற் றேவி தனக்கே—நாம்
படைமக்கள் எனவும் நம்மிடை இக்கணம்—அந்த
ஒருணர்ச்சி தோன்றியஉடன்—அந்த
ஒற்றுமை அன்றோ நமக்கு வெற்றியளிக்கும்—நாம் (எ)

சேசு பொழிந்த தெள்ளமுது

மேதினிக்குச் சேசு
நாதரி எதற்கடி? தோழி—முன்பு
வெம்மை கொள் மக்களைச்
செம்மை புரிந்திடத் தோழா—அவர்
காதினிக் கும்படி
சொன்னசொல் ஏதடி? தோழி—அந்தக்
கர்த்தர் உரைத்தது
புத்தமு தென்றறி தோழா—அந்தப்
பாதையில் நின்று
பயனடைந்தார் எவர்? தோழி—இந்தப்
பாரத நாட்டினர்
நீங்கிய மற்றவர் தோழா—இவர்
ஏதுக்கு நன்மைகள்
ஏற்கவில்லை உரை தோழி—இங்கு
ஏசுவின் கட்டளை
நாசம் புரிந்தனர் தோழா!

ஏசு மதத்தினில்
இந்துக்கள் ஏனடி? தோழி—அந்த
இந்துக்கள் தீயிட்ட
செந்துக்கள் ஆயினர் தோழா—மிக
மோசம் அவர்க்கென்ன
வந்தது கூறடி தோழி—அட
முன் மனு என்பவன்
சொன்னதில் வந்தது தோழா—அவன்
நாசம் விளைக்க
நவின்றது யாதடி? தோழி—சட்டம்
நால் வருணத்தில்
நாலாயிரம் சாதி தோழா—ஏசின்

ஆசை மதம்புகப்
பேதம் அகன்றதோ? தோழி—அவர்க்
கங்குள்ள மூதேவி
இங்கும் முளைத்தனள் தோழா!

* * *

சொல்லிய சேசுவின்
தொண்டர்கள் எங்கடி? தோழி—அந்தத்
தொண்டர்கள் உள்ளனர்
தொண்டு பறந்தது தோழா—அந்தப்
புல்லிய பேதத்தைப்
போக்கினரோ அவர்? தோழி—அதைப்
போதாக் குறைக்குமுப்
போகம் விளைத்தனர் தோழா—அடி
எல்லையில் பேதம்
இழைத்ததுதான் எவர்? தோழி—அட
இந்த நெடுஞ்சட்டை
அந்தகரே அறி தோழா—முன்பு
வல்லவர் சேசு
வகுத்தது தான் என்ன? தோழி—'புவி
மக்கள் எல்லாம்
சமம்' என்று முழக்கினர் தோழா.

ஈண்டுள்ள தொண்டர்கள்
என்ன செய்கின்றனர்? தோழி—அவர்
ஏழைகள் தாழ்வுறச்
செல்வரை வாழ்த்தினர் தோழா—அடி
வேண்டவரும் திருக்
கோயில் வழக்கென்ன? தோழி—அட
மேற்குலம் தாழ்குலம்
என்று பிரித்தனர் தோழா—விரல்

தீண்டப் படாதவர்
    என்பவர் யாரடி? தோழி—இங்குச்
சேசு மதத்தினை
    தாபித்த பேர்கள் என் தோழா—உளம்
தூண்டும் அருட்சேசு
    சொல்லிய தென்னடி? தோழி—அவர்
'சோதரரர் யாவரும்'
    என்று முழங்கினர் தோழா.

*   *   *

பஞ்சமர் பார்ப்பனர்
    என்பதெல்லாம் என்ன? தோழி—இவை
பாரத நாட்டுப்
    பழிச்சின்னத்தின் பெயர் தோழா—வாங்கிக்
கொஞ்சமும் இப்பழி
    கொள்ளுதல் நல்லதோ? தோழி—ஒப்புக்
கொள்ளும் நிலத்தினில்
    கள்ளி முளைத்திடும் தோழா—இங்கு
நெஞ்சினிற் சேசுவின்
    தொண்டர்கள் நினைப்பென்ன? தோழி —தினம்
நேர்மையிற் கோயில்
    வியாபாரம் செய்வது தோழா—இந்த
வஞ்சகர்க் கென்ன
    வழுத்தினர் சேசு? நல் தோழி—இன்ப
வாழ்க்கை யடைந்திட
    யார்க்கும் சுநந்திரம் என்றார்.

நாலு சுவர்க்கு
    நடுப்புறம் ஏதுண்டு? தோழி—அங்கு
நல்ல மரத்தினிற்
    பொம்மை அமைத்தனர் தோழா—அந்த

ஆலயம் சாமி
அமைத்தவர் யாரடி, தோழி—மக்கள்
அறிவை இருட்டாக்கி
ஆள நினைப்பவர் தோழா—மக்கள்
மாலைத் தவிர்த்து
வழி செய்வரோ? இனித் தோழி—செக்கு
மாடுக ளாக்கித்தம்
காலைச் சுற்றச் செய்வர் தோழா—அந்தக்
கோலநற் சேசு
குறித்ததுதா னென்ன? தோழி—ஆகா
"கோயி லென்றால்
அன்பு தோய்மனம்" என்றனர் தோழா!

* * *

ஆண்மைகொள் சேசு
புவிக்குப் புரிந்ததென்? தோழி—அவர்
அன்பெனும் நன்முரச
செங்கும் முழக்கினர் தோழா—அந்தக்
கேண்மைகொள் சேசுவின்
கீர்த்தி யுரைத்திடு தோழி—அவர்
கீர்த்தி யுரைத்திட
வார்த்தை கிடைக்கலை தோழா—நாம்
தாண்டவம் ஆடிடச்
செய்தவரோ அவர்? தோழி—அன்று
தன்னைப் புவிக்குத்
தரும் பெருமானவர் தோழா—அந்த
ஆண்டவன் தொண்டர்கள்
ஆகிடத் தக்கவர் யாவர்?—எனில்
'அன்னியர் தான்
என்ற பேதமிலாதவர்' தோழா!

திருமணத் திட்டம்

பாரதிதாசன்

புரட்சித் திருமணத் திட்டம்

நடத்தும் முறை

[திராவிடர் புரட்சித் திருமணம், இந்நாளில், முன்னளிற் போலின்றிப் பெருமக்களால் மிகுதியும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது. ஆங்காங்கு—அன்றன்று, திராவிடர் புரட்சித் திருமணங்கள்; சில அல்ல; மிகப்பல!

மணம் நடத்துவோர் சிற்றூரராயினும்—தம் ஊரில் உள்ளவர்களைக் கொண்டே நடத்திக்கொள்வதால் செலவு குறையும்; தலைவர்கட்கும் தொல்லை இராது.]

1. அழைப்பிதழால் அல்லது வேண்டுகோளால் மண வீட்டில் குழுமியோர் அவையத்தார் ஆவார்.
2. இசை : திராவிட நாட்டுப் பண்.*
3. மணமக்கள் அவைக்கு வருதல்.
4. முன்மொழிவோர் அவையில் எழுந்து, "அவைத் தலைமை தாங்கி இத் திருமணத்தை முடித்துத் தரும்படி இன்னாரை வேண்டிக் கொள்கிறேன்" என்று முன் மொழிதல்.
5. அவையத்தாரின் சார்பில் ஒருவர், "அதை நாங்கள் ஆதரிக்கிறோம்" என்று வழி மொழிதல்
6. முன் மொழிந்தார், வழிமொழிந்தார் அவைத் தலைவரை அழைத்து வந்து, சிறப்புறுத்தி இருக்கை காட்டுதல்.
7. அவைத் தலைவர் முன்னுரை.

---

*திராவிட நாட்டுப் பண் பாரதிதாசன் கவிதைகள் இரண்டாம் தொகுதியில் உளது.

8. திருமணம் நடத்துதல்: மணப்பெண் "இன்னாரை நான் என் வாழ்க்கைத் துணைவராகக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த ஒப்புகிறேன்" என்று சொல்லல்; மணமகனும் அவ்வாறு சொல்லல். அதன்மேல் இருவரும் மாலை மாற்றுதல்; கணையாழி மாற்றுதல்; "வாழ்க" என முழங்குதல்.

9. தலைவர் மற்றும் அறிஞர் மணமக்களை வாழ்த்துதல்.

10. வரிசை: அவையத்தார்க்கு வெற்றிலை பாக்கு முதலியவை வழங்குதல்.

இந்த நடைமுறைக்கு முதல் நாளே நீதிமன்றத்தில் மணமகன் மணமகள் மணப்பதிவு செய்து கொள்வதுண்டு. பிறகும் பதிவு அறிவிப்புச் செய்து கொள்ளலாம்.

இக் கருத்தை வைத்தே சுருக்கமாகக் கவிதை நடையில் ஈண்டு எழுதியுள்ளேன். இங்குக் காட்டிய திட்டம் பெரும்பாலும் நடைபெறுகின்றது என்பதுதவிர, இப்படித்தான் நடத்தப்படவேண்டும் என்று கட்டுப்படுத்தியதாகாது. இதனினும் சுருக்கமான முறையில் நடத்திக் கொள்ளலாம். ஆதலினால்தானே இது புரட்சித் திருமணம்!

பாரதிதாசன்

1

அவையத்தார்

அகவல்

வருக வருகென மலர்க்கை கூப்பித்
திருமண மக்கட்கு உரியோர் எதிர்கொளத்
திராவிட நாட்டுப் பெருங்குடி மக்கள்
அரிவைய ரோடுவந் தமர்ந்தனர் நிறையவே!

* * *

குழலும் முழவும் பொழிந்த இன்னிசை
மழையை, நிறுத்தி ஓர் மறவன் எழுந்துதேன்
மழைபொழி வான்போல் மாத்தமிழ் சிறக்கத்
திராவிட நாட்டுப்பண் பாடினன்
ஒருபெரு மகிழ்ச்சி நிலவிற்று அவையத்தே.

மணமக்கள் வருகை

மணமகள் தோழிமார் சூழவும், மணமகன்
தோழர் சூழவும் தோன்றி, அவைதொழுது
"இருக்க" என்று தோழர் இயம்ப
இருக்கையில் இருவர் அமர்ந்தி ருந்தனர்.

2

முன்மொழிதல்

மன்னுசீர் மணப்பெண், மணமகன் சார்பில்
முன்மொழிந் தாரோர் முத்தமிழ் அறிஞர்;
திராவிட நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களே,
அருமைத் தோழியீர், தோழரே, அறிஞரே,

என்றன் வணக்கம் ஏற்றருள் வீரர்கள்
இன்று நடைபெற விருக்கும்இத் திராவிடர்
புரட்சித் திருமணப் பெருங்கூட் டத்திற்குத்
தலைமை தாங்கவும், நிலைமை உயர
மணமகள் மணமகன் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்
நிறைவேற் றவும்......பெரி யாரை
முறையில் வேண்டினேன் முன்னுற வணங்கியே.''

வழி மொழிதல்

அவையத் தாரின் சார்பிலோர் அறிஞர்
''முன்மொழிந் தாரின் பொன்மொழி
நன்றெருப்பு கின்றேம்'' என்றார் இனிதே.

வேண்டுகோள்

முன்மொழிந் தாரும் வழிமொழிந் தாரும்;
பின்னர்அப் பெரியார் இருப்பிடம் நாடி,
''எழுந்தருள்'' கென்றே இருகை கூப்பி
மொழிந்து சீர்செய்து முன்னுற அமைந்த
இருக்கை காட்டத் தமிழ்ச்சொற்
பெருக்கைப் பெரியார் தொடங்கினர் நன்றே :—

3

அவைத் தலைவர்

சேர சோழ பாண்டியர் வழிவரு
திராவிட நாட்டுப் பெருங்குடி மக்களே,
அருமைத் தோழியீர் தோழரே அறிஞரே,
தாங்கள் இட்ட பணியைத் தலைக்கணிந்து—
ஈங்குச் சிலசொல் இயம்பு கின்றேன்;

ஆரியர் மிலேச்சர் ஆதலால், ஆரியத்து
வேரினர் பார்ப்பனர் வேறினத்தவர்
ஆதலால், அவரின் வேத மந்திரம்
தீது பயப்பன ஆதலால், திராவிடர்
வாழு மாறு மனங்கொளார் என்பதும்,
அன்றாட வாழ்வில் அறிந்தோம் ஆதலால்,
நம்மொழி, நம்கலை, நம்ஒழுக்கம்
நம்பேர் ஒட்பம், நடைமுறை மாய்க்கவே
தம்மொழி தீயதம் தகையிலா முறைகளை
மணமுதல், திராவிடர் வாழ்க்கை முறைகளில்
இணைக்க அவர்கள் எண்ணினர் ஆதலால்,
ஆரியர் பார்ப்பனர் அடாமண முறையை
வேரொடு சாய்க்க வேண்டும் அன்றோ?
அமிழ்தைத் தமிழென்று பேசும் அழகிய
தமிழ்மண வீட்டில் உமிழத் தக்க
வடமொழிக் கூச்சலா? இன்ப வாழ்வு
தொடங்கையில் நடுவிற் சுடு நெருப்பா?

* * *

தாய் தந்தையர் தவஞ்செய்து பெற்றனர்
தூய்பெருங் கிளைஞர் சூழ்ந்திருக் கின்றனர்
ஒருமனப் பட்ட திருமண மக்களைப்
பெரிதின்பம் பெறுக பெறுக என்று,
வாய்க்கு மகிழ்வாய் வாழ்த்த இருக்கையில்,
ஏய்த்திங்கு வாழுமோர் நாய்க்கென்ன வேலை?
ஊழி தொடங்கையில் ஒளி தொடங்கு மூவேந்து
வாழையடி வாழையாய் வந்த திராவிடர்
சூழ்ந்திங் கிருக்கையில் சூழ்ச்சி யன்றி
ஏதுங்கெட்ட பார்ப்புக் கிங்கென்ன வேலை?

நல்லறம் நாடும் நம்மண மக்கட்குக்
கல்லான் கைப்படும் புல்லென் செய்யும்?

மிஞ்சும் காதலர் மெய்யன் பிருக்கையில்
கெஞ்சிப் பிழைப்போன் பஞ்சாங்க மேனோ?

தீதிலா மிகப்பல திராவிடர் மறவர்
ஆதர விருக்கையில், அறிவிலான் படைத்த
சாணிமுண் டங்கள் சாய்ப்ப தென்ன?
கீழ்நெறிச் சடங்குகள் கிழிப்ப தென்ன?
மணத்தின் மறுநாள் மணப்பெண் ஞானைத்
தண்கதிர்ச் செல்வன் புணரத் தருவதாம்!
இரண்டா நாளில் இன்பச் செல்வியைக்
கந்தரு வர்பால் கலப்புறச் செய்வதாம்
தீஎனும் தெய்வம் மூன்றும் நாளில்
தூயள்பால் இன்பம் துய்க்கச் செய்வதாம்!
நாலாம் நாள்தான் மணமகன் புணர்வதாம்!
திராவிட மக்களின் செவிஏற் குமோஇதை?
வைதிக மணத்தை மெய்என ஒப்பிடில்
தமிழர் பண்பு தலைசா யாதோ?
'தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை' எனப் பேசும்
திருவள் ளுவனார் திருநெறி மாய்ப்பதோ?
திராவிடர் புரட்சித் திருமணம்
புரிந்தின் புறுக திருமண மக்களே!

வாழ்க்கை ஒப்பந்தம்

பஃறொடை வெண்பா

திராவிட நாட்டுப் பெருங்குடி மக்கள்
இருவர்தம் வாழ்க்கைஒப் பந்தம் இனிதாக—
நீவிர் சான்ருக—நிகழ்த்துவிக் கின்றேன் நான்.
''பாவையீரே!* உங்கள் பாங்கில் அமர்ந்துள்ள
ஆடவர் தம்மை அறிவீரோ?'' அன்னாரைக்
கூடிஉம் வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொள்ள
உறுதி உரைப்பீரோ!'' என்று வினவ,
உறுதிஅவ் வாறே உரைத்தார் மகளாரும்.

''தோழரே!* பாங்கிலுள்ள தோழியரைத் தேர்ந்தீரோ?
வாழுநாள் வாழ்க்கைத் துணையாகக் கொண்டீரோ?
ஆயின் உறுதி அறிவிக்க!'' என்னவே
தூயர்அவ் வாறே உறுதியும் சொல்லிட,
'வாழிய நீவிர்' எனப் பெரியார் வாழ்த்தினர்!
வாழிய என்றவையுள் மக்களெலாம் வாழ்த்தினர்!
தாரொன்றைத் தாங்கித் தம்கொழுநர்க் கேசூட்ட
நேரிழை யார்க்கும் நெடுந்தார வர்சூட்டக்
கையிற் கணையாழி கட்டழகி யார்கழற்றி
துய்யமண வாளரைத் தொட்டணிய, அன்னவரும்
தம்ஆழி மங்கையர்க்குத் தந்துமகிழ்ந் தமர்ந்தார்!
செம்மைப் பெரியார் அறமொழிகள் செப்புகின்றார்:

---

* மணமகளாரே
* மணமகனாரே

அறமொழிகள்

"அன்பும் அறனும்
உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும்
அது" என்றார் வள்ளுவனார்.
இல்வாழ்வில் அன்பும்
அறமும் இருக்குமெனில்
நல்ல தன்மை நல்ல பயன்
நாளும் அடையு மன்றோ?
"மனைத்தக்க மாண்புடையாள்
ஆகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத்
துணை" என்றார் வள்ளுவனார்.
வாழ்க்கைத் துணைவி
மனைக்குரிய மாண்புகொண்டு
வாழ்வில் அவனின்
வருவாய் அறிந்து
செலவு செய்யவேண்டும்
என்பது மன்றியும்,
"தற்காத்துத் தற்கொண்டான்
பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள்
பெண்" என்று சொல்கின்றார்.
தன்னையும் தக்கபடி
காத்துக் கொளல் வேண்டும்
தன்கொழுநன் தன்னையும்
காத்திடல் வேண்டும்
சீர்சால் திராவிடர்
பண்பு சிதையாமல்
நிற்பவளே பெண்ணாவாள்.

"மங்கலம் என்ப மனையாட்சி மற்றதன்
நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு" பெறுக.
"வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பின் தலைப்பிரிதல் இல்" மற வாதீர்.
"இளிவரின் வாழாத மானம் உடையார்
ஒளிதொழு தேத்தும் உலகு" தெளிக.
மணமகளாரே, மணமகனாரே,
இணைந்தின் புற்றுநன் மக்களை ஈன்று
பெரும்புகழ் பெற்றுநீ டூழி
இருநிலத்து வாழ்க இனிது!

நன்றி கூறல்

அறுசீர் விருத்தம்

மணமக்கட் குரியர் ஆங்கு
வாழ்த்தொலிக் கிடை எழுந்தே
"மணவிழாச் சிறக்க ஈண்டு
வந்தார்க்கு நன்றி இந்த
மணஅவைத் தலைமை தாங்கி
மணமுடித் தருள்புரிந்த
உணர்வுடைப் பெரியார்க் கெங்கள்
உளமார்ந்த நன்றி" என்றே
கைகூப்பி, அங்கெவர்க்கும்
அடைகாயும் கடிது நல்கி
வைகலின் இனிதின் உண்ண
வருகென அழைப்பா ரானார்!
பெய்கெனப் பெய்த இன்பப்
பெருமழை இசையே யாக
உய்கவே மணமக்கள் தாம்
எனஎழும் உள்ளார் வாழ்த்தே.

★

புரட்சிக் கவிஞர்

பாரதிதாசன் நூல்கள்

பாரதிதாசன் கவிதைகள்—முதற் பகுதி
பாரதிதாசன் கவிதைகள்—இரண்டாம் பகுதி
பாரதிதாசன் கவிதைகள்—மூன்றும் பகுதி
பாரதிதாசன் நாடகங்கள்—முதற் பகுதி
பாரதிதாசன் நாடகங்கள்—இரண்டாம் பகுதி
சேர தாண்டவம்
பிசிராந்தையார் (நாடகம்)
குறிஞ்சித் திட்டு
பாண்டியன் பரிசு
எதிர்பாராத முத்தம்
இசையமுது முதற் பகுதி
இசையமுது இரண்டாம் பகுதி
குடும்ப விளக்கு ஐந்து பகுதிகள்
இருண்ட வீடு
இளைஞர் இலக்கியம்
அழகின் சிரிப்பு
தமிழியக்கம்
கண்ணகி புரட்சிக்காப்பியம்
மணிமேகலை வெண்பா
காதலா? கடமையா?
தமிழச்சியின் கத்தி
படித்த பெண்கள்
காதல் நினைவுகள்
நல்ல தீர்ப்பு
அமைதி

பாரி நிலையம்

184, பிராட்வே, சென்னை-1

Jacket Printed at Neo Art Press, Madras-600 014.